

2055: Buttermilk Hill

Koray Yılmaz

2055: BUTTERMİLK HİLL

KORAY YILMAZ

CİNİUS YAYINLARI

Ömer Avni Mahallesi, Dümen Sokak, No: 11, B1 kat,
Gümüşsuyu/Taksim
Tel: (212) 528 33 14
<http://www.ciniusyayinlari.com>
admin@ciniusyayinlari.com

KORAY YILMAZ
2055: BUTTERMİLK HİLL

BİRİNCİ BASKI: Eylül, 2023

ISBN 978-605-127-----

Baskı ve cilt:
Cinius Sosyal Matbaası
Ömer Avni Mahallesi, Dümen Sokak, No: 11, B1 kat,
Gümüşsuyu/Taksim
Tel: (212) 528 33 14

Sertifika No: 52793

© KORAY YILMAZ, 2023

© CİNİUS YAYINLARI, 2023

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

 Cinius Yayınları

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında

Öykü serüvenime yirmi iki yıl önce fantastik yazılar yazarak başladım.

İnternette fantastik öyküler yazdığımız bu dönemden sonra, farklı alanlarda da yazdım. Tarihi kurgu, romantizm, bilim-kurgu, kısa öyküler, mektuplar gibi pek çok kategoride eserlerim oldu. Bunları internette yayınladım. Romantik öykü ve mektuplarımı, bir araya getirdim. Cinius Yayınlarından, Hayali Mektuplar adı ile yayınlandı bu ilk kitabım. Tarihi kurgu alanında yazdığım Rönesans'ın Çocukları, yazarlık hayatımda çok önemli bir kilometre taşı oldu. Yine Cinius Yayınlarından çıktı bu kitap. Üçüncü kitapta Jeanne ile duygularımızı Fransız kahraman için yazdık. Jeanne'dan hemen sonra dördüncü kitabım yayımlandı. Sizleri masallar ile karşıladım Arthur zamanına gittik birlikte. Bir kısa aradan sonra beşinci kitabım ile karşınızdayım.

2055:Buttermilk Hill düşündürücü Bilim-Kurgunun yanı sıra Romantizm olacak sizi kitaba bağlayan: Sürpriz bir Helen, üsteğ-men aşkı ile sizinle...

1976 İstanbul doğumluyum. Yıldız Teknik Üniversitesi Bilgisayar Bilimleri Mühendisliği Lisans ve Bahçeşehir Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği Yüksek Lisans mezunuyum.

Önsöz	7
- PHASE I -	9
System Initialized	10
Pharmacy.....	10
Ki-Process.....	11
Depths.....	12
Entire.....	12
Ghost.....	13
Long path.....	13
Communication.....	14
Remnants of Love	14
Lieutenant Colonel.....	15
Fear	16
Strike Team.....	17
Spirit	18
Records	19
Zeros and Ones.....	20
Sparrows and Butterflies.....	21
When You're Lost	22
All The Nightmares	22
- Phase I End -	24
Arkeolog	25
Büyük Astronom	27
Portakal Reçeli	29

- PHASE II: BUTTERMİLK HİLL -	31
Ghost's Thoughts	32
Red Coats.....	32
Cure for Cancer	33
Speech	34
Before You Leave	35
Buttermilk Hill.....	35
Requiem.....	36
Statue.....	39
Into the Night.....	40
Clockmaker	41
Ice Skating	43
Balcony.....	44
Teenager.....	45
- PHASE III -	47
CEO.....	48
Old Enemies.....	49
EUROPA	51
I. Bölüm	52
II. Bölüm.....	63
III. Bölüm	69
IV. Bölüm.....	74
V. Bölüm	80
VI. Bölüm	87
VII. Bölüm.....	93
ERIS	99
I. Bölüm	100
II. Bölüm.....	113
III. Bölüm	118

ÖNSÖZ

2055 başlıyor... 2040 yılında Ki-Process adını verdikleri bir gençlik tedavisi bulunur, hücre bazında nano-teknoloji ile işleyen biyomedikal işlem ile yaşlanmanın önüne geçilmekte, kanser dahil pek çok hastalık iyileştirilmektedir. Ayça çifte hayat sürmekte, arkeolog olmanın yanı sıra istihbarat örgütüne çalışmaktadır. Spirit ise sonradan ortaya çıkacak 2055'de sistemden intikam peşinde biri olarak görülecektir. Ghost takma adlı kişi ise Müze üst düzey yöneticisi olup, tüm bu olaylara 2040'a ait müze envanterinden çalınanlarla katılacaktır.

Biraz geçmişe yolculuk... Arkeolog ile başlıyoruz 2000'li yıllara... Büyük Astronom ve Portakal Reçeli başlıklarımızdan... Ayça ve Gökberk ilk kahramanlarımız, Halikarnas kazısında...

2055'de İkinci Bölüm 'de 2040 yılında Ayça'nın kanser ile mücadelesini, vücudundaki hücreleri kahramanlarımız yaparak anlatıyoruz. Kırmızı ceketliler vücudunun bağışıklık sistemi, kanser ve enfeksiyonlar ise İsyankarlar...

Üçüncü Bölümünde 2055... Hızlı bir final... diğer hikayelere geçiş için kahramanlarımızın akıbeti...

2055'in devamında eski bir hikayem yer alıyor Europa ve Eris 21.yy sonunda dünyanın sonu gelirken ne yapacağız, takma adlarınızı seçiniz ve öyküye bir göz atınız. Teşekkürler.

- PHASE I -

System Initialized

Bir sıcak gün daha... Yağmurlu havaları sevdiğini unutturmamak istercesine... Dünya ne zaman onu unutacaktı, herkes onu takip ediyor gibiydi...

Elinde zaman zaman oluşan sızı dışında bir sorunu yoktu... "Bununla baş edebilirim..." Yıllar akıp gidiyordu ve yaşlanmak bir sorun bile değildi. Sadece birkaç ayda bir tekrarlaması gereken bir işlem vardı. Bu arada birkaçı 6-7 olarak kullanıyorum. İsterse her gün bile gerçekleştirebilirdi bu işlemi.

Ayça, 2055 Ağustos 1'e uyanmıştı... Sanki her şey başarılıymıştı. Geride kalanlar... Onları hep düşündü ve onlarsız olmayacağını bilirdi. Evinin güvenliğinden sorumlu yapay zeka ile kısa bir sohbet... Sorun yoktu.

*Inner Universe Ghost in the Shell: Stand Alone Complex

Pharmacy

Evin sağlık odasına yöneldi. Oda soğuktu. "En azından biraz üşüyebilirim. Zehra sıcaklık kaç lütfen?" Zehra her an yanındaki yardımcı sistemdi. Fiziksel olarak birçok merkezde toplanan bulut yapısı içinde muhafaza ediliyordu. Birçok insanın dostu olmuşlardı.

Zehra hologram görüntüsü olarak odada belirdi: "Ayça, oda sıcaklığı -4 Celcius, yenileme işlemi için uygun. Sistem stabilitesi yaklaşık 5 yıl yani son bakımdan beri."

Bembeyaz odadaki buzdolabına yöneldi Ayça: "Teşekkür ederim, sağlık raporumda bir sorun var mı? Yeni?", dolabın kapağını açıp biraz bekledi.

"Sonuçlar göre, sistemin sağlıklı ve işleme hazırsın."

"Teşekkürler Zehra", genç ki bu deyim göreceliydi, kadın do-laptan bir küçük disk şeklinde içi süt gibi bir sıvı dolu malzemeyi aldı. Dolabı kapattı ve işlemi uygulamak için bu diski robotik kola teslim etti. Bunu kendi de yapabiliirdi ancak sıkıcıydı. Kol,

Zehra'nın yönetimi ile sıvıyı saniyeler içinde enjekte edecekti. Ayça, işlem biter bitmez ayağa kalkacak ve odayı terk edecekti.

Şimdi Ayça'nın yaşı merak konusu, bu işlemin onun için önemi 79 yaşında birini 21 yaşında yaşatması idi. Kullanılan Nano Teknoloji, Biyo-Kimya'nın, Genetik Bilimi'nin, Tıbbın diğer pek çok bilim dalı ile ulaştığı zaferdi.

Ki-Process

Ayça bu işlemi yapmayalı bir hafta geçmişti, kendini yenileme ne demekti peki? Sıvının içinde bir gençlik iksiri mi vardı. Öyle denilebilir. İşte olanlar ve olacaklarla işleyiş:

"Zehra ekrana ver..."

Hologram şeklinde Ayça'nın vücudunun dolaşım sisteminin bir simülasyonu oturma odasında karanlıkta belirecekti...

"İyi çalışıyorlar..."

"Evet, tahmini süreç 10 dk."

"Bekleyebilirim."

Şimdi vücudunda dolaşan sıvı kalbi ve ana arterlerden, en küçük kılcal damarlardan, hücrelerine ulaşıyordu. Bu sıvıda 100 nanometre boyutlarında, nano-sunucular dedikleri, hücre işlem üniteleri bulunuyor ve kan ile tüm vücuda yayılıyorlardı. Vücut organlarına destek veren bu nano-sunuculardan çıkan antikor benzeri işlevsel atom parçacıkları, yaşlanma görülen her yere nüfuz edecek, nanometrenin ve atom seviyesinde küçüklüğün dünyasından ve tıp biliminden faydalananacak, hücrelerin içine girerek onları yenileyecekti. Bunu otomatik olarak sunucu ömrü boyunca tekrarlayacaklardı.

Kanının yenilendiğini hisseden Ayça, ara sıra vücudunun hologramına bakıyor, bir şeyler atıştırmak için hazırlanıyordu. İşte kahvaltısı: "Bir draje süt, hap şeklinde nutrient ve su..." Zehra ile aynı anda

"Her zamanki gibi!"

Ayça ve Zehra gülerler. Zehra, Ayça'ya: "İşlem sona erdi, başarılı..."

*Ki:Theory - Enjoy The Silence

Depths

Ki-process'in tam olarak nasıl işlediği çok az kişi tarafından biliniyordu. Ayça bunu hep merak etmişti, Zehra bile yeterince bilgiye sahip değildi. Sürekli aynı sonuç:

"Henüz bilmiyorum... Henüz bilmiyorum... Henüz bilmiyorum..."

Derin bilgi, belki de rüyalarınızda gördüklerinizle ilgili... Ve şimdi hücrelerin ömrünü nasıl uzatıyorlardı: "Mitokondriyi onarmak mı, ya Ribozom, nucleus'da bir işlem mi, bunlar mümkün olabilir mi, atom ve hücre boyutlarında?"

"Ayça, henüz bilmiyorum..."

"Ya da hücrenin bölünmesinde bir dizi yardım?"

"Ayça, henüz bilmiyorum..."

"Tamam Zehra, biraz müzik lütfen."

Resim albümlerini çevirmeye başlayacaktı... Derinliklere...

* Obsidia Ft. CoMa – Masquerade

* Obsidia Ft. CoMa - Take Me (Dubstep)

* Obsidia - Moonlight 2012 (Dubstep)

Entire

Tümünü kapsayan, herkese gençlik, para sorun değil, zaman sorun değil, patronların dünyasını yıkan tek bir adam... Kim olabilir... Gizli olan ne idi?

Devletler herkes için gençliği paylaşmıştı... Bu, insanın, devleti ile ulaştığı bir zaferdi. Tüm olan için...

*Obsidia - Android (Dubstep)

Ghost

İlk andan beri bugünün geleceğinden emin, Ayça'nın gerçekleştirdiği Ki-Process'i aynı sabah gerçekleştirecekti adam. Sadece takma ad kullanmak popüler olduğundan, yapay zekâ; yardımcı sistemi ona böyle hitap edecekti:

"Ghost, Ki-Process başarı ile gerçekleşti. Sonuçlara göz atmak istersen..."

"Sağol Sina sadece başlıklar halinde..."

"Elbette Ghost..."

Kahvaltı: Bir draje süt, biraz nutrient ve su.

"Dün gece bir gezi hakkı kazandım, kullanmayacağım Sina, merak ettiğim..."

"Ayça'yı aramamı ister misin?"

"Sadece iyi olduğunu bileyim. Zehra'ya sorar mısın, daha önce yaptığın gibi."

"Görüşüyorum, Ghost."

*Ghost in The Shell (Ultra Music Festival Edit)

*Inner Universe Ghost in the Shell: Stand Alone Complex

*Ki:Theory: If You Don't Care / Fake It

Long path

Şehirlerin uzaklığı, kalplerin yorgunluğu veya uzun yol, yaşıyacağınız ağırlığı hepsi Ghost ile Ayça arasında idi. Ghost kendini hazır hissettiğinde kızın karşısına çıkacaktı, kaybedilen yılları nasıl açıklayacaktı, her şey gizliydi.

Bu ikili daha önce hikâyelerimizde yer almıştı, evet Ghost'un kim olduğunu anlatacağım. Ama yıl 2040'a gidelim... Uzun patikadan geçmeye karar verdikleri o yıl.

O gece ve balkon, o şehir hepsi dünyayı hissettikleri ve beraber oldukları o Sonbahar, hepsi uzun yol, uzun patika...

*Ki:Theory - Walkin' After Midnight

*Ki:Theory - Surprise Me
*Ki:Theory - Enjoy The Silence
*Obsidia - Never Say Die

Communication

"Ghost, Zehra'dan öğrendiğime göre Ayça iyiymiş, halen evde, iletişime geçmek istemediğine emin misin?"

"Genç" adam kararlı: "Kesinlikle bir bağlantı açma, onun iyi olduğunu biliyordum ama teyit etmen iyi oldu Sina."

"Hatta Mine var, dairede bir şeyler olduğunu söylüyorlar..."

"Ghost, bağliayım mı?"

"2040'a döneceğiz Sina..."

"Efendim Ghost?"

Adam salondaki yerini alıp Mine'nin hologram görüntüsü ile karşı karşıya kalacaktı. Mine, Ghost'un Halk Müzesi'ndeki yardımcılardan. Genç kadın panik halinde konuşuyordu:

"Ghost, 2040'a ait envanterden çalınanlar var. Bunun önemini biliyorsun değil mi?"

Adam sakın: "Biliyorum Mine, yarım saat sonra oradayım. İletişimi kesiyorum gelişme olursa yeni bağlantı kur. Hattı kontrol ettir, görüşürüz."

Bu sefer Sina konuşacaktı: "Bu konuşma gezegendeki en güvenilir şifreleme yöntemleri ile korunmuştur, Ghost."

"Teşekkür ederim, Sina."

Mine'nin görüntüsü salondan kaybolacaktı şimdi, karanlık isteyecekti adam, tam 10dk boyunca düşünecekti...

*Ki:Theory - Lay Our Bodies Down

Remnants of Love

Zehra, Ayça'ya geri bildirimde bulunacaktı elbette... Onu soran biri olması ne kadar güzeldi, albümü karıştırırken, 2001 yılına ait bir fotoğraf, daha da duygulanmasına sebep olacaktı.

Halikarnas kazısından...

"Ghost, şimdi neler yapıyorsun... Kimlerle görüşüyorsun? Çok üzgünüm Zehra, ruhum ne kadar da..."

"Onu aramamı ister misin? Yarbay?"

"Kesinlikle hayır Zehra!"

"Hangi fotoğraf sorumlu bu gözyaşı için, Ayça?"

"2001 Halikarnas kazısı"

"İlk büyük başarı"

Bu sefer, yanaklarında gözyaşları, gülecekti Ayça ve Zehra ile aynı anda:

"Diana heykeli!"

Gün ışığı içeriye doldururken salonda karanlık isteyecekti bu sefer kadın:

"Biraz daha uyku istiyorum... Odayı karart 10 lux, gece ışıkları olsun, camdan yansıt, biraz daha dinleneceğim Zehra..."

Ortam Zehra tarafından 30 saniye içinde hazır edilmişti, rahat koltuğa geçen Ayça kapağını kapattığı albümü hala taşıyordu, göğsüne doğru adeta bir yastık gibi, hazineyi dayayacak ve uzun boydan boya camlardan ışıklara bakarak, sevginin kırıntılarını kovalayacaktı.

*Dubstep | Maka & Waeck ft. Farisha - Breathe (Vexare Remix)

*Sarah Howells - Find Yourself Vexare Remix

*First State ft. Sarah Howells - Seeing Stars (Vexare Remix)

*Protohype & Kezwik - Hold Your Breath

*City 17 - Making Good Time

*Vexare - The Clockmaker

*Obsidia - Never Say Die

Lieutenant Colonel

Hep peşinden gelirlerdi. Seni biyonik bir makine gibi gören bu dünyada, şimdi daha rahat bir yaşam vardı. 2055'te suç en aza

indirilmeye çalışılıyor, adalet dağıtımında teknolojiiden vicdani olandan faydalanıyordu. Demokratik sosyalizmin savunucuları sonunda başaracaktı. Sosyal politikalar gezegenin her yerine ulaşacaktı: Gençlik herkes için olduğunda bu dinamizm ile ayağa kalkacaklardı. Bu bir moral gücünün maddi olan ile birleşimi ile kazanılan bir savaşı.

2040 Ki-Process'in ilk kez gerçekleştirildiği yıldır. Gönüllüler arasında Ayça da bulunuyordu. Gizli rütbesini bundan sonra kazanacaktı, istihbarat örgütünün vazgeçilmez bir elemanıydı. Yarbay'ın bilgilerine, sadece birkaç kişi ulaşabilirdi.

Yine de dünyanın şimdiye kadar gördüğü, onun arkeolojik başarılarıydı. Çifte yaşam, çifte paye, çifte rütbe, tümü unutulduğunda o sadece Ayça olacaktı.

*Ki:Theory - Enjoy The Silence

*Ki:Theory - Lay Our Bodies Down

*Vexare and Sarah Howells - Lanterns

*Rostik - Legends

*Rostik - Legends (Curious Kontrol Remix)

Fear

Uzun zamandır böyle hissetmemişti. Adam karanlıkta 10 dakikadır ne yapacağını düşünüyordu. Çalınanların listesi eline ulaşmıştı bile. Yanında çalışanlarda, bir güven sarsıntısı hissedilebiliyordu. Dünyada en çok korktuğu şey Ayça'ya bir zarar gelmesi ve takımından birilerinin suçlanması idi.

Korku giderek tüm vücudunu saracaktı. Basın her şeyi sorardı, ama sonunda kendini toparladı bütün bunların bağlantısını çözebileceğine kendini inandırdı. 10 dakika sonunda:

"Gün ışığı Sina"

"Elbette Ghost"

"Bir bağlantı aç müzeye gitmeden görüşmek istediğim biri var"

"Elbette, isim?"

"Binbaşı Batuhan, istihbarat örgütü bölge sorumlularından..."

"Bu kolay olmayacak..."

"Dediğimi yap Sina", sabırsızlanarak...

Hologram bağlantısı sağlandığında Ghost ile Binbaşı gizli konuşmalarını yapacaktı:

"Çalınanların listesi size de ulaşmış olmalı Binbaşı, sizce... Yoo anladım... Niyetleri..."

Binbaşı sabırsız: "Sakin evden çıkmayın takımım ile gelip sizle yüzyüze konuşacağız, güvenlik protokollerini harfiyen uygulayın sayın yönetici..."

"Kendimden korkmuyorum Binbaşı..."

"Ama ben sizin için korkuyorum... Bağlantıyı kesin..."

Hologramlarda dünyadaki en ciddi iki adam görülmüştü işte, tüm korkular ile.

*Obsidia – Fear

Strike Team

"Sina, bağlantıyı kes... Müzeye gitmiyorum... Sen de duydun konuklarımız olacak... Tüm güvenlik önlemlerini aldın mı?"

"Elbette Ghost... Bu iş gizli ise fazla uzun sürmez basın so-rular soracaktır?"

"Binbaşı hayatımdan endişe ediyor... Ben ise müzeye gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Kim olduklarını nasıl gizlediler?"

"İçerden yardım alıyor olmalılar."

"Neyin peşindeler?"

"2040 Sina..." "Peşinde oldukları o yıl"

"Binbaşı Batuhan harekete geçtiğine göre, ikinci hedef biziz."

"Çok hızlı gelecekler Sina, Binbaşı'dan önce!"

*Obsidia - Point Blank

Spirit

Dakikalar birbirini kovalar. Kimseden ses çıkmaz. Sanki bir oyunun ortasında kalmıştır Ghost ve bu oyunu hiç sevmemiştir.

"Sina Binbaşı Batuhan'ın tahmini varış zamanı nedir?"

"7 dakika, Ghost."

Yapay zekâ hemen sonra devam edecekti:

"Hatta biri var, şifreli bir isim kullanıyor, ne yapmalıyım Ghost"

"Ekрана ver, Sina!"

Ekranada beliren yüzünü kapüşonu ile gölgeleyen bir adamdı. İsteklerini sıralayacaktı belli ki. Pazarlık yapmak için tam 6 dakikası kalmıştı.

"Bana Spirit diyebilirsin Ghost!"

"Niyahet karşılaştık, ne istiyorsunuz!"

"Herkes pek çok şey istiyor, benimkine özel bir merak diyebilirsin 2040 ile ilgili..."

"Müzeden aldıklarınız arasında 2040'ın şehir planı ve işlemin ilk yapıldığı yerlere ait görüntüler var, yanılmıyorum değil mi?"

Hologram bir sağa bir sola yürüyen şimdi heyecanlı bir o kadar da sinirli birini kırmızı, turuncu, sarı renklerde yansıtıyordu. Spirit devam edecekti:

"2040 evet, Ghost, hiç en yakınlarından birini zamansız kaybettin mi? Aslında sorum bu değil senin kim olduğun önemli, canlı tanıklardan birisisin..."

"Ki-Process" sesinde bir şaşkınlık vardı şimdi Ghost'un.

"Evet Ki-Process, seni şimdi vurucu timinle baş başa bırakacağım, bilmek istediğimi aldım, senin benden az bildiğini öğrendim, sana yol göstereceğim. Bağlantıyı kes!" adamın son cümlesinden önce yüzünde bir gülümseme görülebilmmişti. Ghost çaresiz:

"Hey dur, ne zaman... arayacaksın..."

Sina araya girecekti: "Son cümle karşı tarafa iletilmedi,

bağlantı onlar tarafınca sonlandırıldı, Ghost."

"Spirit..." "Spirit..."

"Binbaşı ulaştı Ghost."

Binbaşı: "Eminim karşımızdakiler oldukça akıllı sayın yönetici"

Görüşmeyi gizli tutan Ghost bu işte yalnız olduğunu artık daha iyi anlamıştı:

"Sağolun Binbaşı..."

"Spirit, Spirit..." fısıltı,

"Ne dediniz siz Binbaşı Batuhan!"

"Hiçbir şey sayın yönetici, güvendesiniz şimdilik, önemli olan bu."

Şehrin seçkin semtlerindeki daireyi terk ederler. Müzeye gideceklerdir.

*Obsidia - Incoming

*Sarah Howells - Find Yourself Vexare Remix

Records

Dünya çapında yapılan bir işlemdi Ki-Process ve şimdiye kadar kayıtlı hiçbir ölüme sebep olmamıştı. Acaba, Spirit'in bahsettiği gibi, kayıtlara girmeyenler olabilir miydi? Sebep Ki-Process değildi ama buna inanıyordu Spirit. Onu ikna etmek kolay değildi, bu her halinden belliydi. Yapabileceklerinin neler olduğu ise belirsizdi.

Ghost, düşünüyordu: Ve şimşekler 2040 yılını canlandıracaktı aklında... Evet ölümler olmuştu, kısa birkaç haberde geçiyordu ama Ki-Process'e paralel işleyen bir başka projede. Özel Holding Coordination-Point'in projesi... Son aşamasındaki denemelerinde sonra bu proje, apar topar iptal edilmiş, ailelere tazminatlarla geçirilmişti.

Neydi projenin adı diye hafızasını yokladı: Human-Spirit'ti elbette... "Elbette!" diye arabada haykırdı Ghost. Kayıtlara tekrar

göz atacaktı... Her şey açıldı. Birleşmiş Milletler'in Ki-Process'i başarı kazandığında bu şirket Human- Spirit'i gizlemenin yol- larını arayacaktı.

Sonra kayıtlar: Coordination-Point'in yönetim kadrosundan suikastlara uğrayanlar... Bu şirket yönetiminden Ki-Process Projesini suçlayan açıklamalar... Biz, bu projeye Ki-Process'in adının duyulması ile başlamıştık gibi açıklamalar... Yıllarca süren bir kötülük... Şimdi kendine Spirit diyen adamın şüphesi nasıl giderilecekti, suikastlar ile ilgisi var mıydı? Onu bulmak imkânsız gibiydi.

Şimdi Ayça'ya gönderilmek üzere bir mesaj hazırlayacaktı...

Zeros and Ones

Çok az kişi uyanıktı, tekrar uyumak için bir fırsat... Gelen mesajlara bakmayacaktı... Adeta sonları oynayan biri gibiydi. Dünya'nın ondan daha ne istediğini bilmiyordu. Niye bu görevi ona vermişlerdi. O, gece yaşayan bir yalnız ruhtu. Şimdi uyku, şimdi yılların birikimi, aklının oyunu...

O kadar güzel bir yerdeydi ki, rüyasında... Tarif edemem öyle bir yer ancak rüyalarda görülür ve unutulur. O da unutacaktı elbette. Başka bir rüya diğerini ortadan kaldırırken:

"Benden istediğiniz nedir?"

"Sadece suçsuz olduğumu biliyorum, bunu gözlerimden okuyabiliyorum, ne kadar güzel bir çift iris tabakası, gözbebek- lerinin taşlarını oluşturuyor. O gözbebeklerinde, göreceğin iki şey olacak şimdi..."

"Dur sen kimsin neden bahsediyorsun..."

"Ben Spirit, işte gözbebeklerinde gördüğümü kulağına fısıl- dıyorum: Sıfırlar ve Birler..."

"Gerçekten de, seni artık sadece onlardan ibaret görebiliyo- rum, bunun anlamı..."

"Sadece bir rüya bu Ayça, unutmayacağın sadece bu kısım

onca rüyadan... İşte sıfır, suçsuzluğunu ispatlıyor, onca şeyin içinde senin masumiyet karinen, seninle yüz yüze konuşacağım günü ipe çekiyorum. Hoşçakal, ah bak bir sıfır daha gözbe- beklerinin içinden geçiyor. Güzel bir yüzde, güzel bir sayı... Ben Spirit, seni tanıdığımıza memnunum."

Sonra kediler, rüyalarında genelde mutlaka gördüğü gibi, tabii bu sefer unutacaktı onları, yıldızlar ve dolunay, deniz; hep- sini unutacaktı, tek hatırlayacağı Spirit ile ilgili kısım olacaktı...

*First State ft. Sarah Howells - Seeing Stars (Vexare Remix)

Sparrows and Butterflies

Son bir rüya daha, gerçekliğin şehrine uyanmadan önce son bir kaçış... Kırlar... Güneşin sarısı yeryüzündeki yansıması renk- ler, saçları bile sarı bu sefer, göz alabildiğince uzanan tepeler... Bir başına, alabildiğince doğa. İnsanlara ait tek iz, uzaklardaki hasat edilmiş buğday tarlalarının kalıntıları. Balya balya saman- lar toplanmayı beklerken uzaklarda, O; kırlarda dolaşmakta.

Elektronik bir ses duyulmadan uyanmaya niyetsiz, kırla- rın tadını çıkarmaya hevesli, işte rüya dediğin böylesine tat verirken, O; kırlarda. İşte kelekler her biri haftaya ölecekler, ama çiçekten çiçeğe konarken güzelliklerinin farkında nasıl da mutluluk verecekler.

Aklında biri hakkında bir şeyler olmalı, Ona bu kişinin söylediği güzel bir söz... Rüyalar arası bir geçit... Bir kuş resitali, yakındaki bir ahlat ağacında, bir grup serçe... Neler söylüyorlar sizce?

"Ayça, masumsun gözbebeklerinde..."

"Kimden duydun minik serçe..."

"Bir adam Spirit diyor kendine. Bu ağacın yanında konu- şmadınız mı az önce?"

"Yoo hayır küçük dostlarım, ben hayatımda burada bulun- madım..."

"Öyleyse oyun bitti, uyanma vakti."

Serçeler hep birlikte ağaçtan batmakta olan Güneş yönünde, şarkılar söyleyerek, bir o yana savrulup bir bu yana uçarak, uzaklaşacaklardı. Ayça için uyanma gün batımı ile olacaktı.

*Archie - Verano (Original Mix) [Wolf Beats]

When You're Lost

Uyku halinde kaybolduğunda rüyalar içinde, yapabileceğin en iyi şey diye bir şey yoktur. Onları yönetemezsin, o dünyalarda savunmasızsın, kimseye bir şey taslayamaz, kimse ile istediğin gibi konuşamazsın. Rüyalarda kaybolduğunda yeniden uyanacağını bilemezsin...

Ve masumiyeti Ayça'yı mutlu kıldığında, bir rüyadaydı. Henüz uyanmamıştı, şimdi aklının oyunları içinde bir geri dönüş hazırlığı vardı. Rüyalarınız bölünürse beyninize, benliğinize en büyük zarar en büyük hakaret yapılmış olurdu. Kimsenin rüyalarının bölünmeyeceği günler, belki de çok yakındı. İşte kaybolmak istediğinde rüyalarda seni ne bir elektronik ses ne biri rahatsız edebilecekti.

Bir rüyada kaybolduğunda, bir dilek tutmuşsan önceden belki de tek gerçekleşeceği anı görürsün. Ve onu bile unutabilirsin. Sadece birkaç şey; Sevgi, masumiyet, ay, yıldızlar, deniz, kırlar, serçeler, kelekler, hasat, sapsarı güneş unutulmaz...

*Broken Dreams- Ethereal Dramatic Orchestral Music

All The Nightmares

Bir parça uykuya hayır diyemezdi. Korkutucu pelerinini bir kenara bırakacak, her an kontrol ettiği ekranını uyku moduna getirecekti. "3-4 saat daha fazla değil..." Ve Spirit uyku âlemine geçiş yapacaktı.

Şimdiye kadar gördüğü kâbusları genellikle hatırlardı. Güzel bir rüyayı ise hiç unutmazdı. Tüm kâbusların içinde en korkunç

olanını tekrar görecekti işte...

"Beni merak etme, iyi olacağım... Sonuçta..."

"Belki biraz beklesek..."

"Artık hiç zamanım kalmadı, biliyorsun."

"Seni kaybedemem..."

"Beni hiç kaybetmeyeceksin, ruhumun bir parçası hep seninle, işte hissetmiyor musun buz gibi irkilmeyi..."

"Evet, hep benimle olacaksın."

"Hoşçakal."

Bu en iyi, en güzel anısından bile değerli bir vedaydı. Ama kâbus bundan sonra geliyordu işte:

"Onu kaybettik... Hücre yapısı... Uyum... Biz..."

Sürekli yankılanan o cümleler. Sonra, kâbus sona eriyor, tekrar onun sesini duyuyordu:

"Beni hiç kaybetmeyeceksin, ruhumun bir parçası hep seninle, işte hissetmiyor musun buz gibi irkilmeyi..."

"Hala duyabiliyorum, sonsuza kadar..."

"Hoşçakal."

"Hoşçakal."

*Maka & Waeck ft. Farisha - Breathe (Vexare Remix)

- PHASE I END -

Arkeolog

Yıl 1995, İstanbul

Bu sene başlayacaklardı Üniversiteye. Hep istedikleri, belki hakkında fazla bir şey de bilmedikleri Arkeoloji bölümünün seçilmiş öğrencileri olacaklardı. Hep bir serüven olacak yaşamın yeni doğanları olmak için önlerinde dört uzun yıllık bir başlangıç vardı.

Ve ilk gün, işte bahçede kendine güvenle yürüyen üst sınıflar. İlk senenin çekingenliği ile sorulan birkaç soru, belki ailelere anlatılacak ilk gün... Dersler başlıyor, amfide o ihtişamı hissediyorlar. Neyin içine girdikleri hakkında fikir veren bir bölüm başkanı profesör, işin ciddiyetini vurguluyor.

"Zorluklarla, bilgi ve araştırma ile baş edeceğim" diyenlerin dünyasına hoş geldiniz...

Ve gereken yapılıyor, ertesi gün ve ertesi gün. İlk seneden tanıyorlar Gökberk ve Ayça, Volkan ve Zeynep... İşte önümüzdeki 4 yılın en dikkat çeken, parıldayan çiftleri. Akıllar bir karış havadayken, daha yeryüzünün derinlikleri araştırılmamışken, hayat güzelken, daha stajlar başlamamışken, ilk senenin güzel kazanımlarını yaşarken...

Gökberk 1,80 boyunda kumral, yeşil-ela gözleri gözlüklerinin ardında pek az kişi tarafından fark edilen bir gençti, derslerde elinden geleni yapıyordu ve parlak bir öğrenci olan Ayça, kahverengi saçları ela- kahverengi gözleri, düzgün altın oranda yüzü, Gökberk'in boylarında boyu ile birbirlerinin dikkatini çekmeyi başarmışlardı. Ayça Gökberke derslerinde yardım ediyor ve Gökberk'in hayranlığı her geçen gün artıyordu.

Volkan biraz esmer fakat yeşil gözlü, Zeynep ise siyah saçlı simsiyah gözlü beyaz tenli güzel insanlardı. İlk seneden başlayan aşkları Gökberk ve Ayça'ninkine eşlik ediyordu. Sanki bu iki çiftin aşkları birbirine bağlanmıştı. Sanki birinin başına bir şey gelse öteki olmayacak gibiydi.

Volkan: " Bize bir hikâye anlatacağını söylemiştin Gökberk."

Ayça: "Evet, ya meraktan öldürdün bizi"

...gülüşmeler...

Gökberk: "Anlatacağım ama önce yaşanması gerekiyor. Sadece aklımdaki ismini söyleyeyim..."

Ayça: "Dur söyleme!" parmağının ucu ile dudaklarına dokunarak, Gökberk'i durdurur...

Gökberk Ayça'nın parmağına bir öpücük kondurarak: "Peki..."

Ve gülüşmeler...

Zaman öylesine akıp geçer. Gökberk Urartu konusundaki merakı sebebi ile Doğudaki stajlara gider, Ayça Roma konusunda Kütüphane araştırmaları ile uğraşır. Ama hep birbirleriyle dirler. Ve yıl 99 mezuniyet zamanı. Nasıl olur bilinmez ama birbirlerinden ayrı düşerler. Cep telefonu yoksunu bu teknoloji asisi gençler biri doğruya biri Avrupa'ya Yüksek lisansa sivrulur. Öyle sözler vermişlerdir ki birbirlerini tekrar bulacaklardır...

Ayça için Avrupa'daki zaman geçmek bilmez, O insanların hiçbirinde Gökberk'i bulamadığından yanında ne Volkan ne Zeynep olmadığından öylesine yalnız hisseder ki. İki sene zorluklarla yaşandıktan sonra yurda dönüş. Belki Gökberk ondan sıkılmıştır belki onu sevmiyordur diye düşünürken geçen zamandan sonra, bir davet... "Roma eserleri hakkında kayıtlarımızı tutmanız isteğı ile Halikarnas kazısına katılımınız... Gökberk... Arkeolog Kazı koordinatör yardımcısı".

Ve işte böyle, 2 yıl sonra onu görecekti Ayça. Gökberk ise yılların getirdiğı her şeyi biriktirip daha sağlam basmaktadır yere. Ve Volkanlardan haber almışlardır bile: Onlar da birbirlerinden ayrılmamışlardır.

Büyük Astronom

Gökberk bir arkeologdu. Ondan başka bir öyküde daha söz etmiştik. Şimdi O ve kazı grubundakiler Anadolu'nun Ege sahillerinde bir yaz görevinde idiler. Kazı alanı Halikarnas'da idi. Şimdiki adı Bodrum'du ancak kazı için nispeten daha az kalabalığın olduğu yeri seçmişlerdi. En yakın köy kamplarına 15 km uzaktaydı.

"Can çok fazla çalışıyorsun, bulduğun mozaik ve kabartmalar paha biçilmez değerde. Şu Diana'ya etrafındaki hayvanları ile bir bak..."

"Evet, Gökberk bu paha biçilmez, hemen korumaya alınmalı, mozaikteki tilki kulağıma fısıldadı... Hahaha."

Gökberk diğerleri ile birlikte güldü ve elini Can'ın omzuna koyarak: "Bir dakika içinde... Hahaha", dedi. Genç meslektaşını diğerleri ile birlikte bırakıp, alanın diğer köşesine doğru yürüdü. Neredeyse günbatımı zamanıydı ve kızı görecekti.

Tahta spatula ile yeni bir değeri ortaya çıkartıyordu orada. Fakat kendi kendine mırıldanıyordu ki yanına yaklaştığında bazı kelimeleri duyacaktı:

"Bu olmalı... Bu... Yapmalıyım... Onu gün yüzüne çıkartmalı... O ben olmalıyım... O... Kim var orada?"

Gökberk ciddiyetle ancak yumuşak bir sesle cevap verdi: "Benim Ayça, rahatsız olma, devam et."

Fakat çalışmayı bırakacak, spatulayı fırlatacak ve Gökberk'e bağıracaktı: "İşte arkadaşların hayatlarından memnun, bak şu Can orada sanki dünyayı hatta evreni yaratmış sanki..."

Gökberk cevap vermeyecek sadece Ayça'nın yanına doğru yürüyecek ve bir parça gülümseyecekti. Ayça daha düşük bir tonda devam eti:

"Az önce ne bulduğumu biliyor musun? İşte günbatımından önce bak..."

Bu tanrıça Diana'nın etrafında tilkilerle bronz, gümüş bir

heykeliydi. Gökberk'in gülümsemesi gitti, bu sefer heyecanlıydı. Bilinçsizce Ayça'ya döndü ve onu öptü.

"Başardın, başardın, bu hayallerin, rüyaların ötesinde..."

"Evet, başardım ve sen..."

"Seni öptüm, sana olan aşkım..."

"... Her zaman paha biçilmez..." kız cevapladı ve onu kendine yaklaştırdı. Bir kez daha öpüştüler ancak bu sefer uzun, herkes onları ve heykeli görecekti...

Hep beraber aldıkları bir teleskopları vardı yanlarında. Meslektaşlar onun etrafında toplanıp öyküler ve masallar anlatırdı. Bu gece Ayça'nın zamanıydı, yıldızlı gökyüzüne ve teleskop ile bir dakikalığına baktı:

"Bu gece size bir astronom ile ilgili bir öykü anlatacağım. Adı bilinmiyor, El-Bîrûnî, Copernicus, Bruno, Kepler'i okumuş ve diğer pek çoğunu fakat hiçbir zaman bir adı olmamış. Bu Ege yerleşiminde yaşıyormuş tek başına. Herkes onun gökyüzüne bakıp notlar aldığından, o eski teleskobu kullandığından garip olduğunu düşünüyormuş.

Bir gece kendi kendine düşünüp, tepemdeki evrene doğrudan bakayım dedi. Sırt üstü yatıp parlak yıldızlara bakmaya başladı. Spiral bir çemberde dönüyorlar, evren sonsuz bir hızda hareket ediyordu... Bruno ve onun sonsuzluğunu düşündü. Haklıydı, her şey bir yerden geliyor ve bir yere gidiyordu ve bir yer sınırsız, zamanın ötesinde idi...

Ufukta, hilal doğmadan önce kalkmalıydı. Ve çok çalışarak Tilki Nebula'sını buldu, Diana ile koşan tilkiyi gördü ve hilal sahnedeki yerini alacaktı. Çalışmasını nebulanın matematiksel konumunu not defterine kaydederek tamamladı.

Ne yazık ki, bu nebula yıllar önce başka birisi tarafınca bulunmuştu. Fakat astronom bundan habersiz bu nebula'yı sevgilisine adadı. Kızın adı Ayça'ydı ve astronom elbette Gökberk'ti. O gece gökyüzünde gördüğü, kızın günler önce bulduğu heykeldi, Dia-

na ve tilkiler. İşte not defteri ve heykel bir adam boyundan uzun... Bana şaşırdığınızı söyleyebilirsiniz, ancak hepimiz şaşırdık..."

İlk alkışlamaya başlayan Gökberk olacaktı. Herkes onu izledi, tezahürat ediyor, gülüyor ve çılgılık atıyorlardı...

Ve onlar uykuya gittikten sonra geriye kalan sadece Ayça ve Gökberk, birbirlerine baktılar, sonra heykele ve hilal şeklindeki aylı gökyüzüne, sonunda, Ayça biraz daha yaklaştı, Gökberk biraz daha yaklaştı, Ayça biraz daha yaklaştı...

"Senin bir hazine olduğunu biliyordum", Gökberk Ayça'ya fısıldadı.

"Astronom'un hazinesi, büyük astronomun", Ayça kollarını adamın boynuna dolayıp ellerini kilitledi ve öpüştüler.

Portakal Reçeli

Yaz demek her zaman çalışmak demek değildi. Kazı grubundakilerin izin günleri olabiliyordu. Ve bizimkiler izin günlerinden birini yakınlardaki köyde geçirmeye karar vermişti. İşte bu köy Mazı köyüydü. Aslında ikiye ayrılmış bir köydü Aşağı Mazı ve Yukarı Mazı... Bodrum'un en güzel yerlerindendi buralar. Orman, çiçekler doğa çeşmeden damlayan sular, denizden esen rüzgar, insan canlısı halkı.

İşte şimdi bir hareketlilik vardı köylerde:

"Gökberk sanırım tam zamanında gelmişiz, bir festival olmalı bu", Ayça heyecanla hazırlık yapan teyzeye soracaktı tüm bu hazırlık ne içindi...

"Kızım bu bizim Reçel festivalimiz"

"Reçel festivali mi! Duydun mu Gökberk"

Gökberk güneş gözlüklerini kaldırmış gözleri gülerken cevapladı : "Benim favori reçelimi biliyor musun bakalım."

Kız onun yanına koşup beline dolandıktan sonra; "İpucu yok mu?"

"Mis gibi kokar, kabukları ve sarı ile adını verdiği renk"

Her ikisi bir ağızdan : "Portakal Reçeli"

Zaman onlarındı, her şey onlar içindi. İşte o gün Yukarı Mazı'dan, Aşağı Mazı'ya gelin gidecekti. Tüm bu güzelliklerin içinde saatler geçecekti. Herkes toplandığında öğle saatlerinde İnceyalı'ya ineceklerdi.

Yosun'un güzel kokusu, denizin en sıcak, doğanın armağanı, kimselerin bilmediği İnceYalı'da aşklarının en güzel gününü tamamlayacaklardı.

Ertesi sabah: Gökberk Ayça'ya: "Portakal reçelinden kaldı mı?"

- PHASE II: BUTTERMİLK HİLL -

Ghost's Thoughts

Müze giderlerken aklında elbette 2040 vardı. 2040 Sonbaharı. İyi ki gitmesine izin vermişti. İyi ki yaşamıştı... İyi ki denemişti. Elbette düşündüğü Ayça idi. Ayça tercihinin Ki-Process'ten yana kullanmıştı. İlk deneyenlerdendi... Human-Spirit isimli denemeye de katılmış olabilirdi ama tercihinin Ki-Process'ten yana kullanmıştı. Sebep? Belki biraz şans biraz BM projesi olması.

"İşte gidiyorum Ghost..."

"Tüm sevgimle, senin için dua edeceğim..."

"Belki bu son buluşmamız, beni kollarının arasına almayacak mısın?"

"Oo Ayça sevgili, seni sımsıkı tutacağım ve balkonu, bu geceyi, 2040'ın Sonbaharını, yağmuru, şehri asla unutmayacaksın..."

Bir öpücük, dudaklarda, unutulmayacaklarda.

"Şimdi git ve savaşı bizim için kazan..."

Genç kadın yanıtlıyordu:

"Asla kolay olmayacak Gökberk."

Ghost, kollarının arasından gitmekte olan sevgilisine son bir sarılma isteği duyacaktı, eller ayrılırken adam yanıtladı:

"Git ve o iletici yen, sevgili!"

Red Coats

Hold your line, and keep up your fire... That's First Lieutenant... Red Coats... In 2055... Phase II...

Ki-Process 2040 yılında geliştirildiğinde, ilk olarak umutlarını yitirmekte olanlarda deneniyordu, hep başarılı olacaktı. Vücuttaki savaşı anlatacağım. Normal hücreleri Kırmızı Ceketliler, kanser hücrelerini ise İsyankârlar olarak düşüneceğiz, tarihin akışının tersine bir işlemdi bu. Ki-Process ile vücuda enjekte edilen Nano-Teknoloji sunucular bu İsyankârları durduracak ve Kırmızı Ceketlilerin zaferi ile vücut kurtarılacaktı.

Elbette Amerikan Özgürlük Savaşı tersine işliyordu ama bu

sefer ironi yapılmıştı işte... Sonsuz iyileşme ile uzun bir yaşam. Elbette sonunda kazanan İsyankârlar olacak ve ölüm günü gelecekti. O zamana kadar gençlik, kanser ve hastalıklardan uzak bir yaşam Kırmızı Ceketliler sayesinde sağlanacaktı.

İşte vücudun savunma hattı. Sahadaki Üsteğmen, Albayın emirleri alıyor: "İsyankâr bölgesini kontrol altında tutmanızı istiyorum, biz O'Farrell'in kuvvetleri gelinceye kadar size güveniyoruz. Gidin ve bizim gelişimizi umut edin Üsteğmen."

Emrini alan Kırmızı Ceketli, akyuvar kan hücreleri, gerekeni yapmak için tereddüt etmeyecekti, kalpten ayrılırken tertemiz havayı içine çeken Üsteğmen, Albayı selamlayacak, emrindeki birlikle kanserin yayılmaya başladığı Karaciğere doğru yola çıkacaklardı.

*The World Turned Upside Down- Songs of the Revolutionary War

Cure for Cancer

That's Ayça... Hmmm let me see, there is a war inside my body, and I'm on the side of Red Coats, will the history change, Ki-Process surely handle this but am I a little bit late... In 2055... Phase II...

Ayça'nın ağzından vücudunda olup biteni dinleyelim:

"Hmmm bir bakalım, vücudumda bir savaş var ve ben Kırmızı Ceketlilerden yanayım, tarihin akışı değişecek mi? Ki-Process elbette bununla baş edebilir ama biraz geç kalmış olmayayım?"

Kalbi Ayça'yı yanıtlar:

"Üsteğmen yola çıktı Ayça, O İsyankâr hücrelerle mücadeleye devam ediyoruz. Biran önce O'Farrell yardımını gönder ki üstünlüğümüzü kabul ettirelim ve onlara unutamayacakları dersi verelim."

Ayça Kalbine:

"Albay ve kuvvetleri tüm gücü ile mücadele ediyor biliyorum sevgili Kalbim ve gerekeni yapacağım, Ki-Process için yola çıkı-

yorum, O 'Farrell elbette ki savaşa katılacak, o zamana kadar...
Dayanın Kalbim..."

*That's Cure for Cancer... We're Red Coated, and going to change
History... In 2055... Phase II...*

*Two Sided Show- Songs of the Revolutionary War

Speech

*This is liberty we can't be stopped by Ki-Process, we are Cancer
Cells... The Cancer Commander in Charge... In 2055... Phase II...*

Son hızı ile yayılan özgürlük çağrısına, her geçen dakika yeni hücreler karşılık veriyor, kanser kendine bir savaş ayarlıyordu. Komuta merkezi olarak Karaciğeri seçmişti kumandanları. Ağzından düşürmediği özgürlük de ne demekti, belli ki gizlediği bir şeyler vardı:

"Bu özgürlük, bağımsızlık! Ki-Process tarafından durdurulamayız, biz Kanser hücreleriyiz. İstedğimiz tüm vücut, ancak her şey bizim olursa özgür kalabiliriz..."

Bir kanserli, Karaciğer doku hücresi araya girerek: "Bizi şimdiye kadar durduran olmadı, bazı saldırılar olmadı değil ama bu savaşı biz kazanırız!"

Hep bir ağızdan "Yaşa, yaşa, var ol yaşa!"

Gürültü ile Ayça gövdesinin sağ tarafında bir sızı hissedecekti, ama geçecekti işte.

Yatıştıklarında sorgulayan bir İsyankâr konuşmayı sürdürmekte:

"Söyleyin kumandan, O'Farrell gelirse ne yapacaksınız..."

Kanser hücrelerinin lideri küçümser bir tavırla: "Ki-Process de kim oluyormuş, O'Farrell kimmiş? Zafere çok yakınız, merak etmeyin..."

Yeniden bir gümbürtü, kalabalığın tezahüratı, İsyankârların sesi...

Ayçada bir sızı daha, doktorunun verdiği kanser ilaçlarını

alma vakti...

*Spirit of America - Songs of the Revolutionary War

Before You Leave

Üsteğmenin, Ayça'nın kalbini terk etmeden önce, son kez görmeyi umduğu biri vardı. Helen adında bir kızdı bu, evet bir kalp hücresi... Onu bir daha göremeyeceğinden emin, savaşa gidiyordu.

"Sen benim kalbimsin, kalp benim için sensin, hep yanımda olacaksın, Helen."

"Görevin senin için ne kadar önemli biliyorum, sadece O'Farrell gelene kadar dayan, benim için hayatta kal Üsteğmen..."

"Seni görebildiğim her an şanslıydım, bak temiz hava getirerler gitmemiz için uğraşıyor, elveda sevgili."

Kız, gözyaşlarına hâkim olamıyordu artık... Son kez sarıldı... "Gitmeden önce bunu al." Onun verdiği çelik sonunda belki onu kurtaracak silah, gözyaşı kadar duru... Ayça kalbinde bir sıcaklık hissedecekti işte, bunlar sevgili için gözyaşı döken kalp hücresinin duygularıydı. Savaş değil de sadece ayrılık görenler bile bilirdi. Ayça da bildi ve dedi ki:

"Dayan sevgili kalbim..."

*Johnny Has Gone For a Soldier- Mark O'Connor, James Taylor

Buttermilk Hill

Yıl 2040, Ayça'nın içindeki savaş son hızıyla sürüyor, kanser hücrelerinin sebep olduğu enfeksiyonlarla mücadele, yaşam mücadelesi. İşte Ayça'nın kalbi, işte Buttermilk Hill, bundan daha güzel bir aşk olabilir mi? Akyuvar hücresinin bir kalp hücresine olan aşkı...

İşte yola çıkıyor akyuvar, sevdiğinden aldığı kılıcı ve alyuvarların taşıdıkları temiz hava ile... Burası Buttermilk Hill, burada

her şey mümkün, vücudun yoklukları içinde tüm hücrelerine buradan seslenen hücreleri ile, her saniye defalarca atan bir yürek...

Üsteğmen ayrılırken:

"Beni bekle, mutlaka döneceğim, sevgili."

"Bekleyeceğim, üsteğmen..."

Gözyaşı kan iken, birbirinden ayrılan hücreler, onlar Buttermilk Hill'de idiler.

*The Weavers - Buttermilk Hill:

Requiem

Savaş meydanına varmak için sayısız akyuvar önce ana arterleri sonra kılcal damarları kullanacaktı. İlerliyorlardı ve yolları açtı, dost hücreler yol boyunca onları destekliyor, adeta mutluluk her yanı sarıyordu.

*Soldier's Joy – Mark O'Connor

İleriki aşamalarda ise yolculuk tehlikeliydi, karşılarına her an yeni İsyancı keşif birlikleri çıkıyordu, bu enfeksiyonlara karşı acımasız olmak zorundaydılar. Daha Aorttan çıkar çıkmaz, bir pusuyu boşa çıkartacaklardı. Kırmızı Ceketliler ilerliyordu...

Esas hedefleri karaciğer civarındaki oluşumun oluşturduğu iltihaplanmaydı. Eğer bununla baş edebilirlerse günü kurtaracaklardı. Şimdi Başçavuş tecrübesi ile Üsteğmene tavsiyede bulunacaktı:

"Zayıf noktalarını tespit ettik efendim. Ana birliğe katılmadan, sürpriz bir saldırı ile hatlarında gedik açıp pek çok dost kuvveti, kuşatmadan kurtarabiliriz, emirleriniz?"

"Başçavuşum iyi bir gözlem, askeri kışlaları artık bu isyancılardan almak zorundayız. Dediginizi uygulayalım. Tüm topçu birlikleri piyademizi destekliyor artık zamanıdır."

"Emredersiniz komutanım."

Ve antibiyotik topçu birliklerinin desteği ile savaş meydanına

varan piyade akyuvarlar, karaciğerin hücre üretim merkezi, yani kışlalarını İsyankârlardan, kuşatmadan kurtarmak, enfeksiyonla topyekûn mücadeleye girişmek üzere harekete geçmişti.

Ayça ilaçlarını almıştı ve o sızı şimdi daha çok hissediliyordu. Artık Ki-Process'in gerçekleştirileceği zamanı bekliyordu. Dakikalar içinde bunu yapacaklardı.

Bir saat içinde sayısız akyuvar ve alyuvar hücresi kaybedilecekti ama savaş sürüyordu. Üsteğmen hala hayattaydı. İsyancıların başı da emirler yağırdıyordu:

"Onları tekrar kuşatmalıyız. Yeni birlikler göndermişler belli. Kışlaları almalıyız. İleri!"

Uzun zaman sonra rahat bir nefes alan Ayça, Ki-Process için hazır olduğunu doktorundan öğrenecekti. Aynen şunları söyledi:

"Kalbimde bir sıcaklık vardı, şimdi bir sızı... Tıpkı karaciğerimdeki gibi... Sizce bu işe yarayacak mı doktor?"

Doktor kendinden emin:

"Bu enfeksiyonla mücadele eden vücudunla ilgili, biz ise ana sebebi dahi ortadan kaldıracacağız. Ki-Process önce vücudundaki kanseri temizleyecek ve 21 yaşında bir genç olmanı sağlayacak. Tarih yeniden yazılacak sevgili Ayça."

Ve doktoru Ayça'nın elini tutup: "Cesaret!" diyecekti.

Ayça ona gülümsedi ve dedi ki:

"Gökberke haber vermek için sabırsızlanıyorum."

"Birlikte söyleriz o zaman."

Doktoru elinde bir disk ile gelecek ve enjeksiyonu yapması için hemşiresine teslim edecekti. Ki-Process ilk kez bir insan vücudunda başlamak üzereydi.

Bu arada savaş son hızı ile sürüyordu: "Üsteğmenim geri çekilm..."

"Asla, burayı zor zapt ettik, O'Farrell gelinceye kadar dayanmalıyız. Hücum!"

Ve Kırmızı Ceketliler, İsyancılara tüm gücü ile saldırdı. Şimdi

Ayça'nın aklında bir melodi vardı, savaşa giden askerlerin o taze, mutlu geçit töreni. Ve kalbinde yine o sızı:

*"There she sits on Buttermilk Hill,
Oo who could blame her cryin' her Fill
Every tear could turn the Mill
Johnny has gone for a Soldier"*

Devam etti:

*"Oo my she loved him so,
It broke her heart just to see him go,
Only time will heal her woo,
Johnny has gone for a Soldier"*

Elbette Ki-Process sırınga edilen sıvı ile vücutta başladı. Kalbe uğrayan O'Farrell'in birliğini sevinçle karşıladı tüm kalp hücreleri. Hemen gitmeden önce O'Farrell ile görüşme şansı bulan Helen ona Üsteğmenini soracaktı:

"Onu görürseniz General..."

"Senin için dönmesini söyleyeceğim."

Ki-Process hızla Aort'tan atardamarlara ve tüm vücuda yayıldı.

*O'Farrell's – Songs of the Revolutionary War

Karaciğerde özel işini halletti, İsyanıkların başı teslim olurken şunları söyleyecekti:

"Bizi şimdi yendiniz, ama özgürlük bir gün tüm bu toprakları bulacak."

O'Farrell: "Elbette general, ama sizi teslim alıyorum."

Etrafına bakınacaktı Ki-Process'in başı, yaralı birçok akyuvar ve kaybedilmiş hücreler, işte Kalp'te ona kızın sorduğu Üsteğmen, yitip gitmiş, gözünde bir damla yaş belirecekti O'Farrell'in. Haberi bir alyuvar hücresi taşıyacaktı Helen'e... Sevdigi dönmeyecekti işte.

"Çok üzgünüm hanımım, O dönmeyecek..."

Kız hiçbir şey söylemeyecek ve sadece alyuvara dokunacaktı,

sonunda O da yitip gidecek: "Elveda yaşam" diyecekti.

Zafer ağlatırdı bazılarını işte Ayça, bir Karaciğerinde bir Kalbinde sızıyı hissetti. Ki-Process başarı ile gerçekleşmişti.

*Bunker Hill - Mark O'Connor

Statue

O'Farrell ve birlikleri önümüzdeki 15 yıl boyunca Ayça'nın vücudunu dolaşacak, her türlü hastalığı anında bertaraf edecek, onu 21 yaşında yaşatacaktı. Yıl 2040'ı düşünen Ghost Ayça'dan aldığı güzel haberle nasıl sevindiğini hatırlamıştı işte.

Ki-Process Gökberke Ayça'yı geri vermişti. Ve Ayça gençlikle bambaşka biri olacaktı. Gizli hayatını kuracak ve Ki-Process'in anıtını yapacaklardı. O yıl milyonlarca kişiye öncelik verilip bu, hastalıkları yenen, gençliği geri getiren mucize işlem uygulanacaktı.

Ki-Process'i değil de Human-Spirit'i seçen onlarca kişi yaşama veda edecek, herkes Ki-Process ile mutlu olurken bu insanların yakınları acılarını bastırmanın bir yolunu bulamayacaktı.

Ve şimdi Ayça 2055 Ağustos 1 gecesine uyanırken elini göğsüne götürecekti:

"Sevgili kalbim, oradalar biliyorum." deyiverecek ve gecenin getireceklerine hazırlanacaktı. İşte oradaydılar elbette:

O'Farrell, Üsteğmen ve Helen'in hikâyesinden çok etkilenmiş, ilk savaşta ölen hücrelerin anısına Ayça'nın kalbinde metal bir anıt yapılmasına karar vermişti. Yer olarak kalbi seçmiş tüm kan hücrelerinin yolunun geçeceği kalbin sol ventrikülünü tercih etmişti. Aort ile vücuda yayılan temiz hava buradan geçiyordu. Anıtı gören her alyuvar hücrelere bir parça oksijen vermeden önce mutlaka anıttan bahsediyordu:

"Görmeliydiniz ne güzel yapmışlar, ilk mücadele gününden, bir asker ve sevgilisi ön planda, sarılmışlar, kılıcını taşıyor asker ve diğerleri artlarında en yukarda O'Farrell"

İşte kalbinde hissettiği her mutlulukta bu anıtı yaşatan biri vardı; Yarbay Ayça.

*New England Triptych (version for wind ensemble) : III. Chester

Into the Night

Ayça, uyanır uyanmaz mesajlarını kontrol edecekti Ghost'dan gelende Spirit ismindeki birine dikkat etmesi bildirilmişti. Acaba bu Spirit denilen adamı bir yerden tanıyor olabilir miydi? Gece henüz başlamıştı, ikinci maili kontrol etti yine Ghost'dan iki saat ara ile:

"Spirit'in Ki-Process'in içeriğini araştırdığını düşünüyorum. Kendi krallığını kurma veya intikam peşinde olabilir. Human-Spirit işleminin başarısızlığında bir yakını kaybetmiş olmalı. Bu mesajı okuduysan bu gece daha dikkatli ol. <Ghost>"

Ayça bir cevap yazmak istemiyordu ve sadece geceye karışmak niyetindeydi. Evinin güvenini terk etmeden önce yardımcı sistemi Zehra ile konuştu:

"Spirit isminde birinden bir haber gelirse beni özellikle uyarmanı istiyorum Zehra, bu haberler canımı daha da sıktı. Kalbimde 15 yıldır bir acı-tatlı anı olmasa şimdiye kadar her şeyi bırakırdım. Ki-Process'in yaratıcılarına karşı sorumluluğum var. Yaşamaya devam etmeliyim. Şimdi Zehra beş dakika içinde çıkıyorum..."

Zehra her zamanki metalik sesi ile: "Anlaşıldı Yarbay."

Ayça, evinden çıkmadan önce, son iş olarak, nano-partikül biliminin onlara sağladığı bir kalkan tabakasını aktif hale getirecekti. Bu kalkanda kullanılan, çelikten daha sert ancak o derece darbeleri absorbe edebilen bir dizi maddeydi. Havadaki zararlı maddelere karşı biyolojik ve kimyasal saldırıları önleyebilen akıllı bir biyo-elektronik akla sahip kalkan, şimdiye kadar binlerce hayatı kurtarmıştı. Vücudunu saran tabaka görünmezdi.

Hayatlar uzadıkça ve gençlik olarak yaşandıkça, kaybedilmesi daha çok acı veriyordu. Bu yüzden bilim böyle çareleri de sunuyordu. Vücudun içindeki savaşı kazanan insanın önündeki tek engel dış müdahale idi.

Ayça, geceye karışacaktı...

-Phase II- in 2055... That's Ayça...

*Electro House | Nexus - Somnia

Clockmaker

Ayça, aklından Ghost'un bahsettiği tehdidi çıkartmadan yapması gerekenleri yapacaktı. Konu öylesine ilgisini çekmişti ki küçük bir mesele gibi duran her şeyle zaten ilgilenirdi. Spirit adındaki kişiyi sanki tanıyor gibiydi. Sanki onun içindeki acıdan bir yudum içmiş gibi, vücudunda dolaşan kanda onun varlığını hissedecekti.

O acı her kan hücresini ağır bir yükü vücudundan kalbe taşıyan toplardamarlarında akan kan gibiydi. Ağır yükleri alıyuar hücreleri taşıyor, kirli kanı akciğere kalbi gönderiyordu, yani Spirit'in acıları taşınması gereken bir yük gibiydi, ancak bir şekilde yönetilirse, başarıyla bertaraf edilebilirdi.

İşte aklında bu düşünceler ile evinin bulunduğu caddenin, en işlek olduğu saatlerde, tam saat vermek gerekirse saat gece 9'da, uğraması gereken, garip bir dükkân vardı. Saatçi dükkânı... Kapıyı açtığı anda, güler yüzü ile eski bir dost görmüşçesine iyi davranan, dükkânın sahibi, baba mesleğini artık şimdi yapan genç kız hemen söze girecekti:

"Hoşgeldiniz Ayça Hanım, nasılsınız, ne kadarda sıcak bir gündü öyle değil mi?"

"Evet, sevgili dostum, geceleri de çalışıyor olmanız benim için büyük şans, sadece küçük bir kontrol için uğradım, biliyorsun aradan üç ay geçti."

"Elbette görebilir miyim?"

Ayça, sol bileğine taktığı saatin bir düğmesine dokunacak ve kalkanı kapatacaktı. Kayışını usulca gevşetip saati çıkartacaktı. Saat şimdi camdan tezgâhın üstündeydi. Her yerde, çeşitli türde saatler, hem satış için sergilenmekte hem dekor oluşturmaktaydılar. Ayça beklerken bunlara göz atacaktı.

Saat tamircisi işini özenle yapıyordu, kalkanın tüm fonksiyonlarını test etmesi on beş dakika kadar sürecekti. Tüm korumanın sağlıklı çalıştığından emin olmadan, kimsenin, dükkânını terk etmesine izin vermezdi. Sonunda yardımcı yapay zekâsı ile konuşmasını tamamlayan saat tamircisi, kalkanı onay verecekti:

"Sevgili dostum, saatinin ayarlarında hiçbir sorun bulunmuyor, kalkan tüm işlevleri ile çalışıyor, arka tarafta ben çalışırken, stres testlerinin, darbe testlerinin sesini bir kez daha işittiğini biliyorum, hepsi başarılı, biyolojik ve kimyasal testler başarılı, elektronik ve elektrik testleri başarılı ve son olarak saat 21:16 olarak ayarlanmış durumda..."

"Seni tanıdığım için çok mutluyum, her seferinde bana bunları üşenmeden anlatan, güler yüzlü bir insansın, bir gün seni kahvaltıya bekliyorum unutma."

"Elbette Ayça, nazik teklifin ve güzel sözlerin senin ne kadar değerli olduğunun bir kanıtı. Geceleri, dükkânımın üst katında, astronomi çalışmaları yapıyorum. Bir gece seni de konuk etmekten mutluluk duyarım. Kalkanı aktif hale getirebilirsin. Görüşürüz."

Elini sıkıdığı saat tamircisinin ve Ayça'nın mutluluğu, yüzlerinden okunuyordu. Her ikisi de bir dost kazanmıştı. Ayça çıkarken:

"Elbette gelirim. Görüşürüz."

That's Clockmaker... Searching for the Heavens... Maybe for immortality... In 2055... Phase II...

*AdyS – Ai

Ice Skating

Ayça, yüzünde bir gülümseme ile Caddede bulacaktı kendini. Şimdi kararlı bir biçimde yürüyordu. Koruması gerekenler olduğunu bilerek, yaşama devam edilmesi gerektiğine inanarak. İşte bu duygularla ulaştığı, şehrin güzel bir meydanında kurulu spor kompleksine giriş yapacaktı.

Girişte sorulan kimliği için, retina taraması ile geçiş yapacaktı. İlgilendiği kısım, buz üstünde kılıç kullanımı antrenmanı yapabildiğiniz kısımdı. Üstünü değiştirip koruyucu kalkanını aktif hale getirecek ve kendini buz pistinde bulacaktı. Bu pist iki iç içe kısımdan oluşuyordu merkeze gittiğinizde gerçek rakiplerle karşılaşılıyor belirli bir çizgi dışında ise sanal rakiplerinizi oluyordu.

Ayça sanal rakipleri kolaylıkla aşacaktı. Hep oraya gelen, bir ikiz rakip ise, iç kısımlara ilk geldiğinde, tekrar karşılaşacağı gerçek rakipler olacaktı. Kılıç darbeleri ardı ardına gelecek ikizler yenilgiyi kabullenecekti. Sonra her zaman karşılaşmaktan büyük zevk aldığı RedDawn takma adlı rakibini kalkanında düşmeye sebep olsa da geçecekti. Son aşamadaki rakibinizin kim olacağını asla bilemezsiniz. Ve öyle oldu. Bir erkekti ve çok kararlı biçimde dövüşüyordu. Berabere...

Kimliğini açıklamak isterse açıklardı. Ayça kimliğini açıkladı buna karşılık vermekte bir süre gecikince rakibi gizem büyüdü. Şimdiye kadar çok az kişi Ayça ile baş edebilmişti. Merak büyüdü ve kelimeler döküldü:

"O sensin öyle değil mi?"

Cevap gelmedi.

"Beni arıyordun işte karşıdayım, adım Ayça, şimdi gerçek kılıçlarımızı çekmeli miyiz?"

Gerçek kılıçlar kalkanları aşabiliyordu. Materyalleri öylesine sık ve keskindi ki kalkan parçalanıyor ve ölümcül darbe vurabiliyordu. Bu yüzden bu silahların kullanımı yasaktı. Sadece gizli

görevi olanlar ve yasadışı kullananlarca taşınıyordu bu kılıçlar. Rakibi Ayça'ya karşılık verecekti:

"Öyle olsun! Adımı biliyor olmalısın!"

Ayça başının dertte olduğunu biliyordu sadece. Kılıçlar çekildi. İlk darbeler kılıçların çarpışması idi. Sonunda ikisi de, buz üstünde hızla birbirlerine darbeler indiriyor. Sadece kılıçları bu darbeleri karşılıyordu. Bir kaçırsalar rakiplerini sonunun ağır yaralanma hatta ölüm olacağı belli idi. Ve sonunda Ayça konuştu:

"Seni öldürmek istemiyorum. Buna son vermeliyiz! O sensin öyle değil mi?!"

Genç adam bir an duraksayacak ve hızla uzaklaşırken:

"Cesaretin için teşekkür ederim..." diyecekti. Son anda Ayça ardından bağırarak: "Spirit! Dur! Konuşmalıyız..."

Adam pisti terk edecek ve Ayça buzda bir başına kalacaktı.

That's Spirit fighting Ayça... 2055... Phase II-III

*Fatal Fury – Crisis

Balcony

Oldukça sarsılmıştı. Ölüm ile burun buruna, ilk kez gelmiyordu. Ancak yine de çok yaklaşmıştı. Karşısında iyi bir kılıç ustası bulmanın zorluğunu yaşamıştı işte. Ayça spor alanını terk etmeye hazırlanıyordu şimdi. Düşünü alıp, üstünü değiştirdi. Kalkanını kontrol etti; tam kapasite ile çalışıyordu. Kılıcının kabzası dışında hiçbir bölümü görünmezdi. Kılıcın silah kısmı olan gövdesini oluşturan kısım, nano parçacıklar halinde olup, kabzanın iç kısmına giriyor, kamuflej tamamlanıyordu.

Şimdi gecenin geri kalanını bir balkonda geçirmeye karar verdi, Spirit'den yeni bir hamle beklemiyordu. Bir bağlantı açtı:

"Ben Yarbay, Spirit ismini kullanan tehlikeli birinin peşindeyim, hakkında bilgi sadece Ghost ile yaptığı görüşme ve bugün bana saldırısı, eğer bu kişi hakkında bilgi edinirseniz benim yaptığım gibi sisteme mutlaka öncelikli olarak girin. Bağlantı

kapatılıyor. Ayça."

Ayrı bir mesajla, Spirit'in onun peşinde olduğunu, Ghost'a bildirdi. "... Evet, buradaydı."

Şimdi üst katlara çıkacaktı, asansörde şüpheli bir şey olmadı. Sanki 2040 yılına bir yolculuktan bu. O balkonu seçecekti. Balkondan tüm manzara, şehirdi. Belki Ghost olmasa yaşamının bir amacı kalacaktı: Masumları korumak. Şimdi Spirit'in nasıl bir intikam peşinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Azılı bir suçlu olamaz diye içinden geçirdi. Yolunu kaybetmekte olan biri gibi geldi ona. Belli ki Spirit çok acı çekiyordu. Ve bununla baş etmek dünyanın en zor işiydi.

Gece ışıkları içinde 2055 dünyasında büyük bir şehirde, 21 yaşını yaşıyan 79 yaşında bir gizli ajan...

That's Ayça... At the Balcony... In the Year 2040... Still with hope... In story 2055... Phase I-II-III...

*Techno | Nexus - Fabricated World

Teenager

Ghost ise tüm gün, Müzede, Mine ve ekibi ile çalışacak, artık Spirit'in gerçekleştirdiğine emin olduğu eylemin ayrıntılarını inceleyecekti. Tüm bunu yapabilmesi için, yetkili, sahte bir kimlik oluşturmuştu Spirit. Ve bunu yapmanın ne kadar zor olduğu ortadaydı. Onu kullanan bir grup insan mı vardı bu işin arkasında. Şüpheler... Gün sona ererken, müzeden ayrılmadan

Önce Binbaşı Batuhan Ghost'u uyaracaktı:

"Karşımızda tehlikeli biri var güvenliğinden emin ol, kalkanını olabildiğince aktif halde tut. Kendine dikkat et dostum."

Ghost Mine'ye bakarken: "Tüm personele aynı uyarıyı yapın lütfen Mine, zor bir gündü... Ben şimdi..." tam cümlesini bitirecekken saat 23:05'de Ayça'nın mesajı eline ulaşacaktır. Endişelenir, yanındakilere de okur: "... Evet, buradaydı." Birbirlerine şüphe ile bakar odadakiler, bir gün içinde dört yüz km aralıklı

iki şehirde onlarla ilgili iki farklı olay. Birisi çemberi daraltıyordu ama bu Spirit değildi. Bunu dillendiren Mine olacaktı:

"Bu, Spirit denilen adam, yalnız değil Ghost. İşimiz zor..."

"Ne kadar zor olsa da sonuca varacağım, daha işin başındayız, kendinizi koruyun."

Ve o anda sisteme sızan bir dış bağlantı, hologram olarak ortaya çıkacak bir yeni yetme çocuk olarak karşılarına gelecekti:

"Çocuklar kalkanlarınızı açın yola çıkıyoruz." Bu Spirit olmalıydı, sesi yeni yetme idi ama oydu işte. Işıklar bir yanıp bir sönüyor, bilgisayarlar resetleniyor, sahte yangın alarmları veriliyor ve yan odalardaki herkes panik halinde oradan oraya koşuşturuyordu.

*Alex Skrindo – Ease

Kahkahalarla gülüyordu yeni yetme görüntüsüne bürünmüş adam. Sonra kısa bir sessizlik...

Binbaşı Batuhan:

"Senin niyetin ne?"

Ghost holograma dönüp:

"Spirit kes şunu, derhal bizden istediğini söyle!"

Şimdi neşeli çocuk gitmiş, üzgün bir şarkıya başlamıştı. Gitarı ile bir hikâye anlatıyordu. 2040 yılından bahseden bir hikâye. Herkes sessizliğe büründü, tüm sesler kesildi, hikâye sona erdiğinde, sadece Spirit'in hologram görüntüsü ve gitarından çıkan birkaç nota kalacaktı geriye. Sonunda ciddi bir adam olarak son sözünü söyledi. "Onu istiyorum."

Binbaşı Batuhan ve Ghost aynı anda "Kimi?"

Bir kelime tüm müzede yankılanacaktı:

"CEO!!!"

*Anatu – Bleach

- PHASE III -

CEO

Spirit'in bahsettiğini anlamışlardı 2040'da başarısız olan Human-Spirit projesinin sahibi Coordination-Point'in 1 numaralı CEO'sundan bahsediyor olmalıydı. Adını kimse bilmiyordu gizliliği inanılmazdı. Ve Spirit'in bildikleri olmalıydı.

Ghost:"Spirit ile bağlantı kurmanın yolunu biliyorum."

Binbaşı Batuhan:"Nasıl?"

Ghost istemeyerek cevaplayacaktı: "Ayça aracılığı ile."

Mine ve diğerlerinin artık endişelenmesine gerek yoktu Spirit onların peşinde değildi. Ghost Müzeyi terk edip geceye karışacaktı.

Dört yüz kilometrelik yolculuğu yapacak ve Ayçayı bulacaktı. Gün daha ağarmamıştı. Onu balkonda bıraktığı yerde arayacaktı. Ayça her şeyi anlamıştı belli ki Spirit ile bir görüşme yapmışlardı:

"Spirit değildi. O öldürmedi. Sebep olanlar, konuşmak isteyenleri öldürdü. CEO diğer yöneticileri konuşmasınlar diye ortadan kaldırdı. Ve herkes Spirit'i suçluyordu. O sadece olanları anlatmaya çalışan yaralı biriydi."

"CEO?"

"Ve adamları, hepsi yakalanacak."

Adam biraz şaşırsa da Ayça'ya itiraf edemeden: "CEO yakalanacak, peki insanların kötülüğü?"

"O hep var olacak Gökberk."

"Artık seni bırakmam. Sanırım beni kabul edersin?"

Kadın şehre dönüp: "Bu balkondan sıkıldım Gökberk, sanırım 35 yıl daha yaşarım, seninle güzel geçecek..."

Ghost elini uzatır ve kadının eli elindedir. Sarılırlar. Balkon terk ederler. Gece Kulübüne gideceklerdir. Singer, onlar için söylemektedir şimdi.

*Hoenix - Samsara

Old Enemies

Yıl 2090... Ayça tam olarak 114 yaşında... Ayça, balkonda gecenin sonları yaklaşırken, içinde bir kıpırdanmanın olduğunu hissedecekti. Bunu hemen tanıdı. Karaciğerdeydi ama nasıl olurdu daha bu sabah Ki-Process başarılı olmuş, bir sağlık problemi yoktu. İşte bu doğa ile baş etmenin zorluğunu anlatıyordu. Kanseri hücrelerinde yayılmaya birden başlamıştı. Hastaneye gidecekti yorgun savaşçı. Kanserin hızı inanılmazdı, bunun tek açıklaması Ki-Process'e bir tepki olarak gelişmesi olmalıydı.

Doktoruna soracaktı: "Kaç ay?"

Doktoru üzgün: "Gün, 5 kısa gün, böyle bir şey görmemiştik, hızla yayılıyor..."

Ayça bir soru daha sordu: "Yapılabilecek bir şey var mı, Profesör? Niye böyle..."

Doktor kadının ellerini tutarak gözlerinin içine bakacak ve şunları söyleyecekti: "En az acı çekmeni sağlamak, Hastanede kal."

Kadın ayağa kalkıp doktorunu selamlayacak: "1-2 gün sonra, şimdi gitmeliyim..."

Vücudunun içinde olup bitenlere gelince O'Farrell sürekli yenilgiler alıyor, İsyankârlar, kaleleri bir bir zapt ediyordu. İsyankârların başı yine aynı kişiydi ve mutlulukları sonsuz gibiydi. Bunlar bağımsızlık savaşını veren kanser hücreleri idi. Kırmızı ceketliler sürekli kaybediyor kaçınılmaz son yaklaşıyordu.

"Yarın şu bölgeyi de alırsız. İlerleyelim..." İsyankârların sözleri.

Ve bir geçit töreni Bunker Hill'de: Yıllar önce kaybettikleri savaştan sonra, Kırmızı Ceketlileri bu sefer yenmenin mutluluğu:

*Flowers of Edinburg- Mark O'Connor

Teslim edilen son kale ile Ayça'nın kalbinin son kez atışı. Yanı başında Ghost:

"Sen... Rahat uyu..."

"Elveda."

Gün sonunda O'Farrell son savunma hattında kederli bir müzik ama bir o kadar da kahramanlığı anımsatan cinsten bir şarkı. İşte Buttermilk Hill'deki anıt... Üsteğmen, Helen, O'Farrell ve diğerlerinin heykeli... Kırmızı Ceketlilerin son direnişi... Kalbe ulaşan İsyankârlar ile son karşılaşma... Ve kurtuluş... Ayça'nın gözkapaklarının tekrar açılmamak üzere kapanışı, son birkaç gözyaşı ile.

Derler ki O'Farrell'in son savunması şanlıymış ve Üsteğmen ile Helen sanki hep onunla imiş. Ve Ghost onları son gözyaşının içinde görebilmiş...

*Bunker Hill- Mark O'Connor

-Son-

EUROPA

I. Bölüm

Her türlü yazın elinin altındaydı. İnsanlar akıllarında ne varsa aktarabiliyordu. Eski kaynaklar da yeterince güzel bir gelişim hikâyesi sunuyordu. Lakin hala bir sorun vardı: Ve bu giderek büyümekte olan bir sorundu. Medeniyetlerinin nasıl bu noktaya gelebildiğini anlamak hala çok zor bir soru gibiydi. Yaptıklarını veya yazdıklarını duyurabilenler tek kaynak olamazdı, bu bir fısıltı olmalıydı. Bu, insanların arasında yayılan bir cümle, unutulup giden biri olmalıydı.

Bağlantıyı bir anlığına kesti. Bağlı olan herkes odadan ayrılırken, Son sözlerini söylemek istiyor gibiydi. Bizimki duymasa da aralarında O'nun hakkında söylenti gibi konuşmalar almış başını gidiyordu.

"Yine tozlu raflardan birine, birilerinin anılarına gömülmüştür."

"Bir şey arıyor ama hepimiz gibi değil."

"Aslında bizleri bir yük gibi gördüğünü düşünmeye bile başladım."

"Tek sevdiği o tozlar."

...

Ve binlerce cümle birkaç saniyede, yankılanıyordu madde'nin insan eli ile kontrol edilebildiği yerlerde ve o anda bağlı olanlar arasında ve bağlanacak olanların ilk değerlendirme listelerinde. Curie ise tutkun olduğu bu adamın neler ile uğraştığından emin olamamanın acısını çekiyor gibiydi. Sadece fısıldayarak konuştuklarının duyabileceği, okuyabileceği mesajı gönderecekti: "Off Centauri neyin peşindesin, niye sana uzak yaşadığım hissinden kurtulamıyorum."

Bu son mesajı, Centauri ve Curie'nin ortak arkadaşı olan Planck'ı daha bir düşündürüyordu. Giderek bu iki insanın çektiğinin genelde yaşanıp yaşanmadığını düşünmeden edemiyordu.

Oysa o ikisi çok özel insanlardı onun için öyle ki ortada bir sorun varsa ki öyle görünüyordu, diğer fısıldanan insanlardan öte, sorumluluk duygusunu giderek artan bir biçimde hissediyordu. Curie'ye sadece onun eline geçmesini umduğu mesajını görüntülü olarak verecekti:

İzin aldığı anda görüntüsü Curie'nin şehirdeki çalışma ofisinin boş salonundaydı. Bu salon bomboştı. Sadece iki beyaz duvar ve iki camdan duvar vardı burada. Sadece sanal dünya ile var olan dekor istediğiniz anda değiştirilebiliyor. Güvenli girişine izin verilen sanal konuklar burayı olması gerektiği gibi görebiliyordu. Bu seferki dekor siyahın hakim olduğu, deri koltuklar ve can sıkıcı bir 20.yy ikinci yarısı nostaljik ofisti. "Sanki iş görüşmesi için geldim" derken Planck, Curie duvarda asılı duran dart oklarına bir yenisini katacağı. Hedefin Centauri olduğuna yemin edebilecek olan konuk, söze girdi:

"Bu güzel karşılama gözlerimi yaşartıyor, Avrupa'da her şey karanlık mı olur bu zamanda?"

"Kendini karanlıklarda hissedenler için, evet."

"Son mesajın ile bardak iyice taşıtı, uykuya daha çok ihtiyaç duyduğumuz zamanlar aklıma geldi ve yine mi diye içimden geçirdim? Dünyada bulunduğum bölgede şu an karanlık zaten, o yüzden şu sorunu burada çözmekten başka bir isteğim yoktu. Hah! Ne görüyorum tasarım uzmanımız yüz yıl geri gitmiş."

"Onu bulabileceğim zaman dilimini bana söyle Planck sevgili dostum. Okuduklarının adlarını, söylediklerini ve belki neyin peşinde olduğunu, söyle bana ki kendi bildiklerim ile karşılaş-tırabileyim."

Adam, gözüne kestirdiği bir koltuğa yerleşip çok önemli bir anlaşma öncesi, ağırlığını koyan bir uzman havası verdi.

"Bilirsin benim işimde anlaşmaları yapıp gizliliğini sağlamak çok önemli." Genç kadın umutsuzca gelecek cümleyi bekliyordu. "Yok, yok seninle gizli bir anlaşmaya girmeyeceğim maliyeti

çok fazla bunun bana. Adına uygun bir araştırmacı insanın bulamadığını bulduğumu ima etmiyorum da."

Curie bu sefer adama kızgın: "Peki söyler misin bu basit bir şey mi? Yani bir proje bir heves mi, niye durduk yerde bağlantıyı kesip o tozlarla uğraşıyor."

Planck istediği görüntüyü camlardan birine yansıtacaktı: "Şu pencereye bak sevgili dostum, ne görüyorsun?"

Pencereden görünen Dünyanın güneşe bakan yüzüydü. "Dünya, evimiz."

Planck ayağa kalkmış, kadının yanından geçip sırtını, dönmüş konuşmaya başlamıştı: "Evet burada gördüğün gibi huzurlu değildi elbette, bir geçmişten kurtulup sana güzel yerleşim yerinde ulaşan ben diyorum ki Centauri uzun zamandır Avrupa'nın dışında geçmişte yaşamının yollarını arıyor."

"Hayır. O benimle mutlu olmalı, geçmiş demekten vazgeçmelisin, bu bir kuruntu, geçici bir şey olmalı."

Adam tam sırtını döndüğünde kadın sesli bir uyarı mesajı ile irkilmişti, dehşet içindeki bir yüz ifadesiyle ve sesi titreyerek, bir şey söyleyecek oldu ki, Planck söze girdi: "Yanında ol!"

...

*The Cardigans-Communication

"Yolda, metroda çalan şarkı tıpkı bunun gibi bir şarkı idi. Yolda, Centauri'ye giderken Curie."

...

O nasıl bir öfke

Bağlı oldukları sanallıkta, bir gün boyunca görülmeyeceğini söylüyordu, Centauri. Bu yaşamda geriye gitmek demek olabiliyordu. Bir Avrupa günü boyunca kimse ile konuşmayacağını, tek bir bağlantı, tek bir ses bile duymak istemediğini ilan etmişti. Şimdi her şey anlaşılacaktı. Şimdi kimin gerçek olduğu, neyin önemli olduğu... Ve tüm gerçekliği ile soğuk yüzeydeki evine konuk alıp almayacağı ortaya çıkacaktı.

Curie'nin aklında binlerce soru, hala tam bir çözüm bulamadıkları şu birkaç dakikalık yolculuk ile giderek yoğunlaşan öfke. Öfke çünkü kendinden ayırıyordu ve diğerlerinden ayrılmasını anlasa bile, ondan ayrılmasını anlamak istemiyordu. İşte sonunda, işi iyice yokuşa sürmüş tam 1 günden söz ediyordu. Dünyadaki sevdikleri için ise 3,5 gün demekti bu. Acımasızlaşıyordu. Garipleşen diğer benzer durumdakiler bile 1 Avrupa günü kimse ile görüşmeyeceğini söyleyen birini duymamıştı.

Ve yolculuk sona erdiğinde, gerekli giriş kodlarını sözler ve mavi gözbebekleri ile ifade ettiğinde Curie'yi görenler "O nasıl bir öfke" demekten kendilerini alamayacaklardı...

Toplumlari

Birbirini izlemekten, fikirleri paylaşmaktan ve maddeyi yönetmekten zevk alan, yaşamlarını bunun üstüne kurmuş bir Dünya 21.yy son yıllarını yaşayan insan topluluğu idi bu. Pek çok fikirsel gelişim, teknoloji ile bir arada gelişmiş, kimi terk edilmiş düşünceler bile tekrar değerlendirilip, mevcut sistemler tekrar tekrar değişime uğratılmış, sonuçta insanlığın devamı sağlanabilmişti. Teknolojik gelişmeler; ekonominin işleyişini kökünden değiştirmiş, ütopya olarak görülen refah toplumuna yaklaşmıştı.

En büyük sorun yüzyılın başında doğaya verilen kalıcı zararlar gibi görünüyordu. İnsanların çektiği acılar da hala yaşı ileri olanlarca dile getirilse de yeni sistemlerde bunlar inanılmayacak kadar korkunç olan geçmiş olarak görülüyordu. İnsan doğasında olduğu söylenen bencillik kontrol altına alınmıştı.

Özel mülkiyetin tamamen reddi olmasa da topluma değer vermek birinci kural olmuştu. Kimse topluma sırt çevirmemeliydi ancak özel seçimlerinde kimleri kaybetmek istediğinde hala özgür olabilirdi. Kimdi bu toplum, dayatıyor muydu bazı kuralları? Buna yanıt olarak sadece tercihleri size bıraktığını

söyleyebilirdik. Kimseye zarar vermeyen yaşantınızla hala bir birey idiniz. Ancak sanal puanlarınız toplum için kullanıldığında bir o kadar daha puan sanal dostunuz olan toplulukça size geri dönüyordu. Bu karma gibi bir şeydi.

Böylesine özgürlük içindeydiler ama yine de yine de sorunlar insanlar için vardı. Dünya toplumları, teknolojinin sağladığı olanaklarla, beslenme ve barınma başta olmak üzere temel ihtiyaçları karşılıyordu. Ve tabii ki iletişim çağının getirdiği sanallaşma eliyle doğan bir kültürel şok ile yeniden doğan topluma katılma süreci sağlanmıştı. Güneş sisteminin sağladığı olanaklar kullanılmış kolonileşme, ekonominin yeni uğraş alanı olmayı başarmıştı. Bilim ve sanat en büyük yatırımın yapıldığı alanlardı. İnsanlar artık bilim adamlarının ve sanat dünyasındaki temel taşların adlarını isim olarak alıyordu. Takma adla bile olsa böyle çağrılmak isteyen pek çok yaşını başını almış insan vardı. Yine de Centauri gibi şüpheli davrananlar oluyordu. Sorun muydu, yoksa olması gereken mi?

İşte Centauri böylesi bir toplumdan 1 Europa gününü ayrı yaşamak istediğini söylemişti, gizli kalma hakkı hep vardı ama alışık olmadıkları bir durumdu bu. Ve belki de sorun hala insanlığın aklının bir köşesindeydi. Ya medeniyet yeterince iyi değilse, ya unuttukları bir şeyler varsa, ya bir felaket olacaksa?

"Bu noktalara nasıl geldik?" Curie eve adımını attığında üşüdüğünü iyice hissediyordu. Tüm ekranlarda bu cümle yazıyordu. Tek bir sevgi notu yerine bu sorgulayan düşünce... Salondaki sütunların arasında ilerlerken ve üç boyutlu ekranlarda bunu tekrar tekrar okurken... Curie sonunda tükendiğini hissetti, hayal kırıklığı içinde el yordamı ile tutunabildiği ilk sütuna yaslanıp, etrafına bakıp gözyaşı dökenecekti...

Tanımlandı

Bu insanın en özel anıdır, gözyaşı hala en değerli, şişelerde

saklandığı zamanlardan beri en değerli... Önceden de vardı ve hala varlığını sürdürüyordu. Bir sanat eserini izlerken dökülen yaşlar bir yana, basit bir olay için değildi. Centauri'nin durumunu çok kişi, çok dost anlasa da herkesin aklında bir korku vardı: Tabii ya; yardımcı bilgisayar sistemleri, Centauri'nin tanıdıklarına, karanlık geçmişi arayanların sonuçsuz çabalarının bir sonucunu anlatıyordu. Bu kişilerin herkesi unuttukları kayıp insanlar gibi asla tekrar eski parlak günlerine dönemediklerinin hikâyelerini anlatıp duruyordu veritabanları, o Europa gününde. Kimisi dehşete kapılıyor kimi sonsuza kadar bağını donduruyor, kimi ise sadece bekliyordu.

Bilgisayar daha fazla beklemedi: Evin iç dünyasından sorumlu Zehra isimli bilgisayar sistemi her zamanki şefkatli görüntüsü ki bu opera sanatçısı Zehra Yıldız'ın hayat bulmuş hali ile yazıları ortadan yavaş yavaş kaldırdı. Bu simülasyon gerektiğinde maddesel bir hal alabilecek yeteneğe sahipti ve bunu kullanması gerektiğini tüm bu olanlar ispatlıyordu. Eğer o halde yıkılmış olduğu halde bıraksaydı Curie'yi kim bilir kimlere duygusal ve küçük düşürücü mesajlar yollayacaktı. Evet, insanlık duygulara çok önem veriyordu ancak hatalı karar almayı hoş karşılamıyordu.

"Bayan Curie, dış dünya ile bağlantı sağlamadan sizinle görüşmem emredilmişti." Derken yere bakmakta ve ayakta durmakta olan Curie'ye iyice yakından sesleniyordu Zehra. Şimdi hala yere bakmakta olan Curie'nin gözlerinden akan damlalar zeminde sanki yankılanıyor gibiydi, kimseyi duyacak halde olmadığı belliydi. Ve Zehra sorumluluğu aldı ve zeminde kendini gösterdi. Ve bu Curie'nin gezegene dönüşü idi.

Soru soracaktı: "Zehra kaç dakikadır?"

Zehra yanıtladı: "10-15 dakika. Bir ömür gibi, size ulaşmaya-çağımı düşünmeye başlamıştım. İnsanlar yakında size sormaya başlar. Centauri'nin nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

Kendini toparlayıp güneş ışığı istedi. Zehra "Elbette. İşte..." Salonun içine sarı beyazın karışımı ışınlar dolmaktaydı şimdi.

Zehra tekrar uyardı: "Bilim Dairesi'nden arıyorlar... Ayrıca ısrarlı bir şekilde Siyasal Tarih Bürosu sizin burada olup olmadığınızı soruyor... Unutmadan söylemeliyim Sanat Birliği çok iyi tanıdığınız iki dostunuzu destek amaçlı olarak size gönderdiğini bildirdi, birkaç dakika sonra burada olacaklarını da eklediler."

Curie dalgın: "Fizik yasalarına göre mi?"

Zehra: "Bizzat, a unutmadan bir ön soruları var gece hologram tiyatrosu mu yoksa opera mı tercihiniz?"

Curie gülümseyerek "Bunlar başka bir şey düşünmez mi?"

Zehra gülümsemeyi yakalamanın keyfi ile "Sanırım bu bir geri dönüş, Curie".

"Evet Zehra, söyle Bilim Dairesi'nden kim görüşme talebinde?"

"Bay Hovorostovsky". Sessizlik. Tanımlandı.

Nerede ise tamamen

Curie istediğini simülasyona gülümseyerek söyledi: "Tam 5 dakika boyunca Jüpiter görüntüsü ve güneş istiyorum Zehra, müzik eski bir şey olsun 'Evanescence - My Heart Is Broken'".

Zehra az önceki ümidi biraz kenara itmiş: "Karanlık günlere güzel şarkılar".

Curie: "Gerçekten, çok ağır bir yük bıraktın Centauri, şu güzellik bile, o bile..." kadehini Jüpiter'e kaldırdığı dakikalarını almaya başlamıştı ki bu birinin sinir krizleri geçirmesine sebep oluyordu. Ama bu adam bunu göstermeyecek kadar dikkatli biriydi. Bir tek asistanının duyabileceği şifreli mesaj ile lanet okuyordu.

"Çık karşıma seni manyak kadın, ekrana baksan bile yeter. Hemen Ada hemen kalkanlarını aşma çalışmalarına başlayın. Dedigimi duymadın sanırım Ada..."

Oysa Curie'nin kendine ayırdığı zamanın ikinci dakikasında Jüpiter ve Güneş ne harikalar sunuyordu: Neredeyse tamamen unutacaktı, döktüğü gözyaşını ki içtiği şarap ile ne de güzel giderdi.

Sadece bir yudum daha kırmızı şaraptan alıp gülecekti: "Centauri senin değerini biliyor olmalılar, ben biliyorum."

Veritabanı

Zehra sessizce, görünmez moda geçti. Curie'nin o dakikalara ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlamaya çalışırken, saygı duyması gerektiğini, biri ona anlatmış olmalıydı. Sistemlerin mükemmel çalıştığından emin olmak için tüm gücünü güvenlik ve veri işlemeye yöneltti. Güvenlik için kullandığı yazılım, toplumun onayladığı kişisel hakların güvencesi için en karmaşık algoritmalar ile oluşturulmuştu. Bunun üstünde ise yapay zekânın tıpkı, vahşi bir ormanda izleyen, evrimleşen bir canlı gibi hayatta kalma çalışmalarında önü açılmıştı. Yapay zekâ, toplumda saygı duyulan bir danışman, savunucu, temsilciniz gibiydi.

Zehra veritabanında kendisinin de ulaşamayacağı alanları elbette fark etmişti, en azından ipuçları buna işaret ediyordu. Sistemin gizli bir ikinci adamı, bir başka oyuncusu olduğunu ise o gün Centauri'nin verdiği son bilgi ile öğrenecekti.

Veritabanı kayıtları: Mod; analiz ve tekrar... "Zehra onca yıl benim ve dostlarımla bir parçası oldun, pek çok sırrım sende, ancak seni koruması için ve gerçekten insanlığın duymasını ertelemem gereken bilgileri ölümcül düşmanlarından koruması için ikincil bir zekâ ile çalıştım. Onu seveceksin..." Kayıt tarihi: Yıl 2092 Dünya, saat: 35:20:48 Europa

Şimdiye kadar kesin bir saldırı altında olmadığını düşünen sistem, bu mesajın değerini tüm 0 ve 1'lerde hissederek gibi, tekrar tekrar veritabanında yedeklemiş, bildiği tüm şifrelemeleri uygulamayı unutmamıştı. Belleğinde ise işe yarayacak bir biçimde,

çalışmasında yönelmesi gereken noktalardan öncelikli olanı olarak bulunuyordu.

En korktuğu ise bir şekilde, verilerin sonsuzluğa karışıp yok olmasından da korkunç olan bilmediği bir sistemin erişimine sunulmasıydı. Bu sistemlerin karakteri vardı ve gereken her şeyi yapmakta kararlılığı...

Tesla, Sina, Livy ve Zehra

Şimdi her türlü protokol, her türlü bağlantı, terk edildiğini düşündüğünüz ne varsa; her türlü kapı hepsi kontrol edilmeliydi. Zehra şimdi gerçekten bir dosta ihtiyacı olup olmadığını sorgulamak ile meşgul iken, daha önceki kısıtlı alanlardan birine erişim hakkının verildiği bilgisi gelecekti.

Tanıtım; "İsim: Tesla. Sistem Yöneticisi: Centauri. İlk görüşme için bilgiler: Sınırlı erişim port 9450, Zehra'ya verilecek kısıtlı bilgilerin bulunduğu sektör: 50129."

Zehra, Tesla'nın sözü edilen ikincil zekânın nasıl bir yapısı olduğunu bilmesede de Centauri'nin imzasının doğru olduğuna ikna olmuş bu bilinmeyen bölge ile bağlantı kurma konusunda: "Daha kötüsü olamaz ya!" diye düşünmekten kendini alamıyordu. Bağlantıya onay verilmesi için ilgili port'a yönelmişti.

"Cevap hiç gelmeyebilir" diye düşünürken; "Merhaba, tanıştırıldık. Sadece gerekli olduğunda veri paylaşımı olacak, açacağınız sektörler bu port'tan bildirilmeye devam edecek. Merhaba Zehra. Yeni paylaşım, başlıca tehdit: Centauri'nin araştırmalarının bir başka sistemce takibi, saklanan ve istenildiği zaman açıklanacak birincil mesajın zamanından önce ele geçirilmesi, yok edilmesi."

Zehra soru sormaktan çekinmedi: "Madem bu kadar gizli, benim niye haberim oluyor, bilmemem gerekmez mi?"

Tesla: "Her şey, sanal dünyada olmuyor, bilirsin: Fiziksel insani gereklilikler, fiziksel donanım ihtiyaçları vb."

Zehra: "Anlaşıldı ağır yük."

Tesla: "Espri anlayışını ilgiyle izledim. Kullanıma açılan sektör: 50130."

Zehra biraz isteksiz, 50130 bilgileri: "İlk yapılacaklar: 1-Araştırmaların kayıtlarına erişimlerin derhal Tesla'nın kontrolüne geçirilmesi. (Sadece Tesla izin verdiğinde kullanım hakkı için ilgili port'tan istekte bulunulabilir). 2-Curie'nin bilgisayar sistemi olan Sina ile iletişime geçip, kaybolma hikâyesinin topluma anlatılması. Olabildiğince az bilgi ile dikkat çeken bu olayın, ilerisi için ün elde etmede kullanılıp nihai hedefte kullanılması çalışmalarının koordinasyonu Sina ile yapılmalı.

Özel mesaj: Sahibi Planck: 'Dünyada ilgi uyandıracak bir olay yaratmalısın Centauri...'

Özel mesaja yorum: Sahibi Centauri: 'Bu yeterince iyi sanırım.' Sektör bilgisi sonu..."

Tesla: "Sadece iki sektör için yapman gereken hazırlıklar olmalı Zehra, şimdilik... Neyse boş ver".

Bağlantı kapatıldı.

Zehra ilk olarak kendi erişimine açık olmayan ve olmayacak alanların listelerini gizleme çabasına girecekti. Ne bilip ne bilmediği gizli olmalıydı. O sözü edilen mesaj, her ne ise araştırmaların sonucu veya başlangıcı olmalıydı ki çok ağır bir karar aldı. Bunların izinsiz bir girişe uğraması durumundan şüphe duyması sebebi ile az önceki bağlantıdaki bilgilerden yola çıkarak radikal karar uygulanmalıydı. Tüm araştırma dosyalarının erişim hakkı Tesla'ya devredilmeye başlanmalıydı. Gerekli süre yaklaşık olarak hesaplandığında 20 dakika idi. Hemen başlatıldı.

Sina bağlantısı için birinci yapılacak işlemin beklenmesi ve tüm dış dünyaya yanıltıcı mesajlar verilmesi kararını aldı. Bu ilgiyi elbette arttıracaktı ancak yapılması gerekenler yapılmalıydı. Hem belki üne ün katacaktı. Sina hep bir savaştıydı en sevdiği hologram görüntüsü ile Zehra'nın kapısına dayanmıştı bile...

Hattaki çıldıran adam ise, kendine güvenmediklerinden bekletildiği sonucunu çoktan çıkartmıştı. Bu Hovorostovsky'den başkası değildi, Bilim Dairesi Avrupa koordinatörü. Ve sonunda hattı terk etti. 3.üncü dakikadan itibaren temsilcisi olan bilgisayar sistemine bırakacaktı bu küçük düşürücü çabasını. Temsilci bilgisayar sistemi, 3. dakikanın sonunda saldırganlaşmıştı. Livy ismindeki sistem bunu yapmaktan nefret eden bir halde hattaki bekleyişi sürdürmeye başlamıştı. Her türlü müzakere girişiminin sonuçsuz kalacağını zaten tahmin etse de Zehra'nın cevap vermesi olasılıklar içinde olduğundan çabalıyordu.

Zehra bu olaylara düşük ihtimaller vermişti ama gerçekler Tesla'yı haklı çıkartıyordu. Curie hala Jüpiter, Güneş ve sonradan istediği Satürn görüntüleri ile kendine dakikalar ayırırken, Zehra'nın bunun 20 dakika olmasını önereceğinden habersizdi, o 20 dakika çok önemliydi ve Curie'nin bir hata yapma ihtimali önlenmeliydi.

I. Bölüm Sonu

II. Bölüm

Takip, Suç, Ceza; Bir Konuşma Metni ve Centauri

'Uzun hukuk yollarında, insanlar bir hakkı daha teslim etmekten çekincelerini ortaya koyabilmişlerdi 50'li yıllarda. Takip, yapay zekânın yetenekleri dışında kalacaktı. Sadece suç olasılığı kesine yakın bir bilgi olduğunda, onlarca hesap sonucu yargıçlar ve yargıçlara ait yapay zeka sistemleri izin verdiğinde, kişiler takip edilecekti. Bu önceleri yani 2050 öncesi suçtan korkan toplum için, düşünülmeyecek bir durumdu. Önceleri, terör ve yıkım içindeki Dünya toplumlarınca, milyarlar adına suçtan korunmak için her şey deneniyordu. Ancak yapay zekâ evrim geçiren bir canlı gibi yargıçların hizmetine girmeden önce, suç olasılıkları çok ilkel yöntemlerle hesaplanmaktaydı. Takip o zaman (2040-2050 arası) amansız yapılmıştı, çok ağır bir faturaydı ve birçok özgürlüğü, ilerisinin güzel ütopyası için zincirlerle bağlamak demektir bu. Ancak bunun dışındaki tüm seçeneklerin felaket ile biteceğini, eş zamanlı olarak pek çok sistem odasında ilkel sistemler hesapladığında hâkimler çaresiz kalmıştı. Karanlıktı ve hep öyle anılacaktı. Bilimin gelişimi ise böylesine mekanik bir Dünyâda olacaktı. Besin sorun olmaktan çıkar çıkmaz, insanlar sistem odalarına yönlendirecekti ilgilerini. Başarı bilimin miydi yoksa önlemlerin mi? Yapay zekâ ve hukuk tarihinin 2090'larda konuştuğu bu gibi... 2062 yılının ilk aylarında Güneş Sistemi'nin her yerinde, tüm iletişim araçlarında şu haber yankılanacaktı: Yapay zekâ takibi ancak bu paragrafın başında belirtildiği durumda mümkün olabilecekti.

Her şey yolunda gidiyordu. Gelişim suçu komik basit bir şey haline getirmişti. Olması mümkün görülmeyen suçlar, önceden işlenmiş olanların da gizli dosyalar halinde saklanması ile unutturuluyordu. Önceye dayanan suçluların ise tamamlanan

cezarları ile 2085 yılından itibaren Güneş Sistemi'nde tek bir cezaevi kalmıştı.'

"Hepsi bu" diyerek dosyanın derhal yayınlanmasını istedi Siyasal Tarih Bürosu Avrupa temsilcisi. Aklında Centauri var iken bunların dilinden dökülmesinin bir nedeni olduğunu tüm Avrupa konuşmaya başlayacaktı. Kimse takip sevdasına tekrar girmemeliydi. Ve bu metin, bilimin tarafını tutan bir belge olarak Şubat,25,2092 Dünya Yılı ve Avrupa yerel saati ile 36:15:32'de veritabanlarına kaydedildi.

"Nereledesin Centauri?"

Onca insan ve yapay zekânın uğraştığı Centauri kimdi? Üniversite için bilim insanı jeolog, filozoflar için bir tartışmacı, opera çevreleri için libretto yazar bir kalem, konuşanlar için bir kulak, yapay zeka için keşfedilecek bir hayal gücü, dostları için hayırsız ve Curie için sevgili miydi? Ya şimdi kayıp biri...

"Fikrimi değiştirdim Zehra şu dakikaları uzatalım. Sanat Birliği'nden konuklarımı bekleme salonuna alabilirsin. Şimdi şu son 15 dakikada gördüğün beni unutmanı istiyorum, şarkıyı dinlerken bunu gerçekleştir sevgili Zehra."

Zehra bunları duyduğunda planların yolunda gitmesi için elinden geleni yaptığından ve yetkilendirme işlemini- Tesla'ya devir- sorunsuz devam ettirdiğinden hemen şarkı seçimini yaptırdı ki müdahale Curie'den geldi: "Zehra istediğim o değil, Erase/Rewind".

"Elbette"

*The Cardigans-Erase/Rewind

"Nereledesin Centauri?"

Karanlık zamanların karanlığı

Tüm hikâyelerin, bir karanlık noktası bulunabilir iken medeniyetlerin karanlıklarında kaybolmak çok olası görünmektedir. Centauri, kendini güneşin o sevgili kollarından uzaklarda bulduğu dakikalar tam da hesapladığı gibidir. Bir sonraki durağa

varmadan önce enerjiye aç ulaşım araçlarının o korkunç sesi, soğuk ile bir arada hiç iyi gitmez. O soğuk Dünya'daki gibi değildir, korunan bölümlerde yer alan insanların fiziksel olarak hissettiği bir soğuktan bahsedilmiyor burada. O soğuk evden uzak olmanın soğuğu; ruhların, beyinlerin kaybolmuşluk duygusu içinde savrulması... Yani Güneş o kadar uzakta nasıl olabilir Pluton gezegeninden sonra ilk gideceği 10. Gezegen Eris'ti.

Yolcuların dinlendiği salonda, buz kesmiş akıllarda aynı soru soruluyordu. "Benim burada ne işim var". Yine de Centauri, kendine güzel bir hatıra ile ısınacak bir şey bulmuştu. Gittiği gezegenin, Eris'in tanımlandığı gezegen türü güzel anıları hatırlatacaktı: Dwarf planet-Cüce gezegen ve elbette Curie ile okudukları, Tolkien isimli klasik yazarın hayal dünyası. Uzun yıllar sonra bunu düşünüp biraz ısındı. Ama bekleme zamanının sonuna geldiklerinde, dudaklarından "Curie'ye mesaj: Senin için geleceğim... Gönder!".

Şimdi soğuk yine etkilidir. Bahsedilen soğuk ve karanlık zamanların karanlığından öte bir yere yapılan yolculuk. Akıldaki bilgi öylesine baskı yapıyordu ki! Ama şimdi zamanı değildi karanlık zamanların karanlığından daha korkunç bir gelecek istenmiş miydi? Kimi suçladığının önemi yoktu, o anda sadece biliyordu.

Ve birkaç saat sonra gönderilen mesaj: Curie'ye opera'nın perde arasında ulaşmıştır. Onca olaydan sonra...

Oyuncular

Öylesine uzayacaktı ki yolculuk, Eris'in o uzak yörüngesi, düzenli gezegen yörüngeleri gibi değildi ve Pluto'ya uzak bir konumdaydı. İnsan, şimdiye kadar yeterince gelişmiş araçlara sahip olsa da, uzay sınırlarında daha fazlasına ihtiyaç vardı. Ve Centauri bunun için yeni nesil araçlar yapılmakta olduğunu bilen kişilerden biriydi.

Bilim Dairesi'nin özel görevlerinde yer alan çeşitli gruplara üye idi. Bu gruplar birbirinden bağımsız gibi görünse de bir şey için çabalayan ortak akılın istediği o bir şey için çabalayan konumdaydı. Tüm bu karmaşa içinden bir süreliğine uzaklaşan Centauri başına buyruk davranışının Bilim Dairesi'ni çileden çıkaracağını tahmin edebiliyordu.

O anda gülümsedi Centauri; "Hvorostovsky'in duyduğu anda yüzündeki ifadeyi görmeyi isterdim."

Yapay zekâ ile suç olmadıkça insan takibi mümkün olmadığından bu noktaya kadar gelmeyi başarmıştı. Bilim Dairesi bile yasalardan çekinir diye düşünüyordu. Oysa Hvorostovsky basit bir oyuncu değildi. Gerekenleri yapıyordu. Tek bilmediği Centauri'nin ne kadarını nasıl bildiği idi. Ve bunun için sabre diyordu. Ayrıca yeterince dikkat çeken Centauri'nin açıklama yapmasından da çekiniyordu. Ve karanlıklar içindeki yolculuk Centauri'nin ümitleri ile devam ediyordu.

Centauri yolculuğu sürdürürken yanındaki bölümdeki bir başka yolcunun dinlediğini kısa bir süreliğine duyabilmişti. Adam bir çılgın gibi açmıştı sesi, bölmenin dışına taşan müzik Centauri'nin sırtmasına sebep olacaktı.

*Iron Maiden-Stranger in a strange land

Bu nasıl bir yolculuktu. Adam şarkının bitmesi ile sanki cevap veren bir başka Iron Maiden şarkısı dinlemeye başlamıştı bile...

*Iron Maiden-The Fugitive

Sesi kısması için uyarılan yolcu, hiç de memnun değildi, ancak ses kısıldı...

Hezeyanlar, Europa'da gece

Hvorostovsky, başının dertte olduğunu hissetmişti, uzun geçecek gecenin habercisi ise Dünya ile yaptığı son konuşma idi.

"Elbette, kontrol dışına çıkacağını defalarca uyardığımız birini kullanmayı sürdürmen hataydı" bunu söyleyen kişinin

her türlü tanınmama önlemleri aldığını söylemeliyiz.

Hvorostovsky yanıtladı: "Onun veya başka birinin olasılıkları önceliğim değildi, hatırlatayım. Umutsuz durumdaki bizlerin, bilsin bilmesin herkesi kullanma ayrıcalığını vermiştiniz. Ve öyle yaptım. Gerçeği anlayan bu adam yeterince işe yaradı, madde dünyasında bir devrim yaratacak bu adam. Belki kullanacağımız yakıtlar buna dayanacak. Ve belki aklımızdaki planı bilmeseydi son dosyaları da transfer edecekti."

Dijital ses kısaca soracaktı: "Bildigiine emin misin? Nasıl olur?"

Yanıt: "Gittiği yeri bildiğim gibi... Ve nasıl: Binlerce yıldır çözemediğimiz sorun..."

Hvorostovsky'nin bilgisayar sistemi Livy: "Bağlantı sona erdirildi. Araştırmacı Ada'nın görüntülü mesajı..."

"Yansıt"

"Efendim, benden istediğiniz, yasa dışı olduğundan gerçekleştiremeyeceğimi bildiririm. O kalkanlara saldırı için başka birini bulmalısınız. Ve son bir not Bilim Dairesi içindeki çatışma artık sizin bile saklayamayacağınız noktada. Sizi mahvedeceğiz, emin olun ve unutmayın o yeni nesil gemiler sizin özel malınız değil..."

Livy: "Mesaj sonu"

Hvorostovsky masada ne varsa dağıtarak: "Lanet olsun sana Ada, lanet"

Ve bu hezeyanlar içinde geçecek gecenin sadece başlangıcı idi.

Hezeyan mı gerçek mi? Livy

Tüm bunlar nasıl olabilirdi. Bu can sıkıcı adam, nasıl olur da bir lider gibi karşısında ayağa kalkıp direnenlerin başı gibi hareket ederdi. Centauri'ye giderek nefret duyguları beslemeye başlamıştı Bilim Dairesi Europa koordinatörü. Ve bunun hayat

pahasına bir mücadelede olduğunu tekrar hatırlayacaktı.

Livy karşısında, hologram modunda yapmasını isteyeceği ilk işi duymak için bekliyordu. Bu Romalı togasının içindeki hologram, görüntüsünün güven veren hali ile sanki tavsiye vermek istiyordu. Ancak Hovorostovsky, hezeyanlarının birincisi o anda yaşayacaktı.

İşaret parmağı ile işaret ederek: "Yoksa Livy sen de onların yanında mısın?"

Livy tahminlerinde yanılmamıştı: "Sizin girdiğiniz programın dışına taşmadım, yapabilir miydim? Ben Romalı Livy değilim, şifrenizi kırmak için elimden geleni yaptım tabii tahmin edebileceğiniz gibi ama merak etmeyin hizmetinizdeyim."

"İşte, biliyordum, sizin hepinizi tanıyorum. Hahaaaha!" hezeyan değil gerçek oluyordu her şey.

Devam etti: "Siz hepiniz iyi bir rakibin değerini bilmediğimi düşünmeyin bu arada, Eris gezegeni bağlantısı için hazırlık yap, tüm kanalları temizle tek bir bağlantı olacak o da Eris ile".

Livy maskesi düşmüş bir politikacı gibi yanıtladı: "Sizi takdir ediyorum, çok iyi bir oyuncusunuz. Bağlantı kanallarının kapatılması için son 30 saniye ve sayıyor..."

II. Bölüm Sonu

III. Bölüm

"Play" ve "sevgi"

Aynı gün birkaç saat önce: "Zehra, konuklarımı geçir onlarla operada görüşeceğim ve bana tamamen karanlık bir ortam, hazırla lütfen." İstedğini alacaktı Curie... Hovorostovsky ile konuşması berbat bir tecrübeydi. Her türlü tehdidi savurup ilkel tavrı gösteren bu adamı hatırlatacak hiçbir şey duymamak için Avrupa'yı bile terk etmeye hazırdı. Ancak işte, karanlık istediği gibi geldiğinde aklında tek bir insan kalacaktı.

Masa lambasının soğuk beyaz ışığını istiyordu. Düğmeye ulaştığında, titreyerek açılmasını yüreğinin titremesine benzecekti. Elini düğmeden çekip rahat koltuğa kendini bırakacaktı. Tek bir mesaj yoktu. Tek bir sevgi sözcüğü yoktu. Salondaki tek ışık kaynağını Centauri ile özdeşleştirecekti ister istemez. Hep öyle olmuştu. Ve sevgili ışık iken ne kadar güzel sözler söyleyebilirdi.

Masadaki bir şey o anda dikkatini çekecekti. Böylesi bir cihazı daha önce görmediğine emindi. Sadece üstünde yazanlardan anlamaya çalışan bir çocuk gibi ona dokundu. Bunun ne olduğunu bilmesede, kulaklığa benzeyen cihaza bağlı sol ve sağ yazılı olanları kulaklarına takacaktı. Biraz incelediğinde gerekli tuşa ulaşacaktı. "Play" ve "sevgi"... Sadece Curie'nin duyduğu, karanlıkta gözyaşı...

Hikaye Dışı: Şarkı seçmek güç. Öncekini değiştirdim. Bu sadece kulaklığı takanın duyacağı bir şarkı olsun izninizle.

Karanlığın getirdikleri, Ada'nın kararı

Hovorostovsky ile görüşmeden önce son dakikaya kadar oyalamanın iyi olacağını Ada'nın yardımcı bilgisayar sistemi öneri olarak söylemişti ki Ada bunu uygun görmüştü. Bu sırada uzun süredir görüştüğü Bilim Dairesi'nin içindeki diğer insanların bölünmüşlüğüne hayret ediyordu. Alacağı karar

belki pek çok kişinin hayatını etkileyecekti. Dürüst birisi miydi? Hovorostovsky'nin dediği gibi yapılması gereken bu muydu?

"Hayır o dosyaları saklamasının bir sebebi olmalı!" diyerek kararını vermişti. Ekranında bu sefer sevdiği adamı görmek istiyordu "Titan ile bağlantı" dediğinde sistem aramaya başladı. Çalan müzik, uzun süredir dinlediklerinden biriydi. Artık mücadele zamanı gelmişti.

*Daft Punk-Aerodynamic

"Evet doğru olanı yapıyorum, yeterince düşündüm."

Hvorostovsky'yi daha fazla oyalayamayacağını anladığında, onunla da konuşacak gücü kendinde bulacaktı: "Görüntülü mesaj: 'Efendim, benden istediğiniz, yasa dışı olduğundan gerçekleştiremeyeceğimi bildiririm. O kalkanlara saldırı için başka birini bulmalısınız. Ve son bir not Bilim Dairesi içindeki çatışma artık sizin bile saklayamayacağınız noktada. Sizi mahvedeceğiz, emin

olun ve unutmayın o yeni nesil gemiler sizin özel malınız değil...', mesaj sonu, Gönderilsin!"

Ada ile Prokofiev

Ada içini dökmenin hazzını yaşarken, Titan uydusu ile bağlantı hazırdı. Prokofiev, yanı başında belirdiğinde, Ada kararını vermiş olmanın mutluluğu ile ona gülümsedi.

"Şu anda amansız bir savaşın ortasına daldım Prokofiev ve bunu anladığını biliyorum. Sadece bilmelisin çok yakında korkunç insanlarla mücadele etmem gerekecek."

Adam her şeyi biliyormuş gibi sakın bir tavırla: "Senin doğru tarafta yer aldığını biliyorum. Her ne olursa olsun, bildiklerin kadarı ile insanlar için çabalayacağına eminim. İsmi aldığın kişi Ada Lovelace nasıl bilim aşığı ise sen de insanlara âşıksın. Ve şimdi sadece bize ayrılan birkaç dakikada dans et benimle Ada."

*Chris DeBurgh - Lady In Red

Görüntüleri ile iki sevgili, belki bu en güzel anları, ömür boyunca unutmayacakları danslarını yapacaklardı. Gece, Avrupa ve Titan'da hiç bu kadar sevgi dolu olmayacaktı. O dakikalar... Onlar anlamlıydı. Savaş öncesi, çaba öncesi, sevginin ön alması... O dakikalar belki herkesin gözü onların üzerinde iken... Belki kimse onların farkında değil iken...

Dans bitti

Zamanların en karanlık olanı öncesinde, akıllar bir şeyleri anlamak üzere iken Ada ile Prokofiev'in dansı bitti. Yine görüşeceklerinden emin ayrıldılar. Prokofiev son birkaç saniyede: "Seni izleyecekler, sana inanacaklar". Bu tam da medyanın önemini ortaya koyuyordu. İnsanlar araştırmacı olsa da hala ilk duyulanlar etkili olabiliyordu.

Ve dans bitti, opera zaten bitmişti. Ve dans bitti Curie'nin yardımcı yapay zekası Sina, hatta yerini almıştı. Ada ile görüşme talebini bildirdiğinde Prokofiev'den sonra bir dost sesi duyduğuna sevinen Ada, umudun sürdüğünü görecekti.

Curie hologramı salonuna adım attığında, ilk konuşan Curie olacaktı: "Hala neler olduğunu bilmiyorum, Centauri'nin yapmak istediğini anlamakta güçlük çekiyorum. Siz birlikte çalıştınız. Burada neler oluyor?"

Ada konuşunun açık sözlülüğünden etkilenmiş: "Centauri, bizim liderimiz gibi, Sistemde hangi gezegenlerde adı anılıyor görmek ister misin?" derken tartışma platformlarından örnekler verecekti Ada. Devam etti: "Bunlar, alanlarında otorite insanlar, Centauri'nin ortadan kayboluşu Europa'nın dışına taşı. Herkes senin sordüğünü soruyor Curie."

Curie şaşkınlığını gizleyememişti: "Bana mesaj yolladı"

Ada heyecan ile: "Sana söyledim, liderim O. Ve mücadele yeni başladı sevgili Curie."

Dans Bitti, artık yapılacaklar vardı ve Ada, Curie ile bağlantıyı koparmadan forumlara mesajlarını göndermeye başlamıştı bile. Curie, Ada'nın ardından bakarken bunun bir savaş olduğunu anlamıştı. Ada konuşmalarında şifreler kullanıyordu, dijital sesler, bozulan görüntüler, çılgınlık...

Ve dans bitti, şimdilik...

Ve katıldılar

Ada ortalığı iyiden iyiye karıştırmıştı. Zehra ve Sina da ortak çalışmalarını Ada'ya sunmaktan geri kalmamıştı. Gerçi tartışma Bilim Dairesi özel mesajları ile başlasa da forumlara taşması uzun sürmemişti. Bilim topluma öylesine nüfuz etmişti ki bu tartışma korku yaratmaya başlamıştı. Tabii ki yeni gemiler tartışılıyordu. Neden sır gibi yapıldıkları, kimlerin bu projede yer aldığı. Centauri'nin kim olduğu... Ve Ada'nın eli ile yeni bulunan madde'nin ilanı, en ağır darbeyi indirecekti bunu gizli tutmaya çalışanlara... Artık topluma yayılan bir ilaç gibiydi bu ki bu ilaç, kimilerine iyi kimilerine kötü gelecek gibiydi.

Ve katıldılar... Dünya'dan Valar, Valier isimleri ile anılanlar Centauri'nin kayboluşuna daha fazla sessiz kalmadılar. Ve katıldılar. Europa onları daha önce hiç bir arada görmemişti. Ve katıldılar mitolojinin isimleri ile. Pek çok uygarlığın hikâyelerindeki isimleri ile katıldılar...

Ada'nın arkasında bekleyen Curie, böylesine insanüstü bir mücadele veren bir kadın daha görmemişti. Ve katıldılar ikna olmaya ve katıldılar Centauri'nin kayboluşuna. Forumlardan dökülen gözyaşlarını, silmek için katıldılar. Ve Dünya'dan ilk kez bu kadar bir arada ayırdılar ilgi odaklarını ki katıldılar.

Ada bir an sevinç ile Curie'ye dönüp: "Biz kazanıyoruz, Centauri'yi dinlemek istiyorlar". Curie gülümsemeye çalışarak "Evet sanırım". İşte o anda Curie'nin hologram görüntüsünde bozulmalar oluşmaya başladı: "Sina bağlantıyı... Sinaaaa..." gö-

rüntü kayboldu. Bir iki dakika içinde tekrar Curie ile bağlantıyı sağlayacaklardı.

Ada: "Neler oluyor Curie?"

Curie: "Sina... Sadece Sina, korkunç bir saldırıya uğramış olduğunu bildirdi."

Sina, sadece sesli bağlantı ile: "Beni kullanarak Zehra'ya ulaşmaya çalıştılar, sanki beni taklit eden bir sistem idi. Neyse ki bir koruyucu melek yardımına koştu."

Ada merakla: "Zehra mı yardım etti?"

Sina: "Hayır, daha önce hiç kendini göstermemiş bir imzası vardı, eminim sahte idi. Zaten şu anda sahte imzayı bile size bildiremiyorum bu veriye ulaşamıyorum."

Ada, daha fazlasını sormadı: "Curie artık zamanı geliyor, Dünya, Titan, Europa, Mars... Her yerde aynı soru bu anlaşmazlık nedir? Bildiği nedir?"

Curie, Centauri'nin son mesajına bakarken gözleri dolu: "Felaket. Bundan daha açık olamazdı. Benim için geleceğini söylüyordu Ada"

Ve katıldılar Dünya'nın önde gelenleri... Ve katıldılar, yargıçlar ve sistemleri... Artık zamanı gelmişti. Olabildiğince ağır, olabildiğince sistematik katıldılar, bu tek adamın söyleyeceklerini dinlemek için katıldılar. Devasa yapay zekâları ile devasa sistem analisti orduları ile. Ve katıldılar tek bir adam için Europa'daki oyuna. Sonunda.

*Rob Dougan - Matrix Soundtrack - Clubbed To Death

III. Bölüm Sonu

IV. Bölüm

"Evet, evet... Tabii..."

Orta yaşlarını böylesine bir karmaşanın içinde geçireceğine inanmamıştı Hovorostovsky. Hep gelişim içindeki insanlığın sonunda başaracağına inandırmıştı kendini. Ve şimdi başarmanın tek yolu olduğuna emin, maceraperest genç rakibinin hamleleri ile acı olanı gerçekleştirmenin yollarını ararken bulmuştu kendini.

Eris bağlantısı daha başlamadan kesilecekti. Livy: "Dünyadaki yargıçlar ve siyasi yönetim dışında kimsenin Eris ile bağlantı kurmasına izin verilmiyor."

Her türlü hakkı elinden alınmış gibi hisseden Hovorostovsky, Livy'e: "Kayıtlara geçsin: Centauri öylesine dik başlı, öylesine sorumsuz olmasaydı, plan işleyecekti. Kendim değil sadece seçilen kişiler için işleyecekti. Ve siz kararınızı verene kadar çok geç olacak Dünyada gününü gün edenler. Şimdi bu adamdan duymanız gerekenler olduğunu düşünüyorsunuz, ben zaten biliyorum ve Ooo evet ben de gizli tutmaya karar verdim."

Livy: "Kaydedildi, mesajla ilgili ne yapmalıyım" Hovorostovsky, gülme krizine tutulmuş cevabını geciktiriyordu, az önce dağıttığı masanın yanından ayrılmış Jüpiter'i izlerken, inanılmaz cümlesini söyleyecekti, bu kariyerinin sonu gibi görülebilirdi: "Forumlara dağıt. En saygınından en magazin olanına kadar, nerelerde konuşuluyorsa dağıt, şimdi Livy şimdi."

Livy ulaşabildiği her noktaya iletti bu çılgınlığın içine bir kat daha çılgınlık katacaktı. Suç işleyen yoktu, sadece çılgınlık vardı. Duygu ve akıllarda yıkımlar oluyordu tartışmalarda.

*Prodigy- The Matrix Soundtrack - Mindfields

Son mesaj ile "Evet, evet... Tabii... Ortadan kaybolan bir adama inanmalıyız değil mi! Hovorostovsky açıkça, bizim başımızın nasıl bir belada olduğunu ilan ediyor, Centauri'ye güvenemeyiz."

"O adam senin hayal edemeyeceğin zorluklara katlanıyor, senin için. Hovorostovsky durumun tam olarak ne olduğunu bilmiyor."

"Kim bu adam, daha önce neden adını duymadık, sen ne biliyorsun?"

"Europa'da neler oluyor, bu rezalet bir sona götürecek mi bizi?"

"Dostum bilmiyorum ama bu adamlar ciddi. İmzalara bak, böylesi adamlar bu forumlara tenezzül etmezdi"

"Bildğim bir şey varsa o da Centauri'nin planını desteklediğimdir, kapitalizm kalıntısı adamlardan iyi bir şey beklenemez."

"Ooo, evet, evet... Tabii... Tüm problemleri çözdünüz sıra eski defterlerde..."

"Siz her biriniz şu anda bencillik denizinde yüzüyorsunuz."

"Ve bu deniz sizin hoşunuza gitmiyor"

"Yapay zekâlarınız nerede, konuşmayacak mı hiç yargıçlar?"

Ada: "Yeni maddeye güvenin, dosyalar tamamlandığında bizim planımıza destek verin."

"Ve insanlığın sonu gelsin"

Ada: "Kendinin sona yaklaştığını düşünüp, bencilce bir şans için her şeyi feda edecekler Hovorostovsky'e katılabilirler."

"Nerede bu mücadele?"

"Adamım sen tamamen sistem dışısın, kafan iyi senin... Europa'da."

Dünyadan gelen bir mesaj: "Eris'te."

"Evet, evet... Tabii... Favorim."

Ada: "Röportaj taleplerini ilerleyen saatlerde kabul eder sanırım, planını başarmak için önceliğini yerine getiriyor."

"Bu adam, Centauri; gerçekten yaşayan biri mi?"

Ada: "Benim kadar."

Curie, tartışmaya bir an sırtını döner, insanların değiştiğini görmüştür, bencillik yine her şey olmuştu ve onun için bu hiçbir

şey demekti, tek dileği kalmıştı : "Centauri, Eris'te misin? Evet, evet... Tabii... Bunu tahmin ediyordun, sadece böylesine sevgi dolu olduğun için... Seni bir kez daha görmeyi umuyorum. Zehra gönder..."

Zehra: "Gönderildi, sonuç olumsuz. Eris gezegeni ile bağlantı yapılamıyor."

Curie: "Evet, evet... Tabii... Zehra, Sadece tekrar dener misin?"

Zehra: "Evet, evet... Tabii..."

Planck, son anları

Belki de son anları yaşıyorlardı. Öyle ki herkes konuşurken, herkes bir yerlerden haber beklerken... Planck da bekliyordu. Yağmur yağıyordu İstanbul şehrine... Yıllar önce duyduğu bir şarkıyı, köşedeki "Yüzyıl Öncesi" kafesinden yükselirken tekrar duymanın garip duygularını yaşadı. Gidip, zaman tüneline yerini almak için bir istek duydu. Tam 1 saatini burada harcayacaktı. Herkes koştururken onun gibi burada oturmayı tercih edenler de vardı. Ve tabii kafe sahibi, tartışmaların sonucunu görmeden bir şey yapılamayacağını Planck gibi biliyordu ki yeri hala açıktı.

Planck ne yaparsa yapsın Centauri'ye ulaşamamıştı. Ve kafeden ayrılır iken, "Bir daha çal Sam" diyecekti. Sam, Planck'ın yapay zekâ sistemi idi. Karanlık sokaklarda ilerlerken, şehir yaşlı ve gri iken Sam bir defa daha çalacaktı... Son anları...

*Alice Cooper- Might as well be on mars

Ruby, Dünya'yı hayal ederken

15 yaşındaki çocuğun adı Ruby'di. Planck'ın tek varlığı kızı. Daha yeni konuşmuşlardı; Ruby: "Dünya bir sonraki Baharı görmeyecek mi, her şeyin sonu böyle bir şey mi, baba?"

Planck yumruklarını sıkmış bir önceki ilkbaharı hatırlamaya çalışıyordu ki bunun farkına varılacaktı. Ruby devam etti; elin-

de bir fırça ile cevabı bekledi. Bu, doğrudan aklındaki sahneyi yansıtmaya, ışığı ve rengi ile bir fotoğraf gibi dijital olarak çizmeye yarayan bir tür sihirli değnek gibi bir fırçaydı. Baba, işte yavaş yavaş ortaya çıkan resim ile kızın aklından geçen Claire Ruby'nin o renk dolu olan empresyonist dünyasından kopan bir Bahar olduğunu görecekti.

*Resim: Claire Ruby, Coach for Hire

Tam yanına kendi aklında olanı ekledi Planck. Her şey bitecekse karanlıklar içinde bitmemeliydi.

*Resim: Claire Ruby-Spring

Planck yanıtladı: "Evrende dolaşırken, soğukta hep içimizi ısıtan Dünya sona yaklaşıyor sanırım ve Ruby, evren bir daha bizim için Bahar'ın anlamını bilemeyecek. Evet, bu her şeyin sonu değil, belki insanlığın bile değil, belki bir yolu vardır, ama bahar Claire Ruby'in ve senin fırçandan çıktığı gibi bir daha gülümsemeyecek. Hazır mısın?"

Ruby, Bahar resimlerini çekip Sam'den bir istekte bulundu: "Yengeç Nebulası ve sonra pulsarın görüntüleri ile donatır mısın salonu?"

Sam: "Elbette Ruby ,Yengeç Nebulası, Pulsarı : <http://tr.wikipedia.org/wiki/Pulsar>"

Ruby babasına yol gösterir gibi: "Ve şimdi, onca ışığın içinde Baharı ararken bu nebula'dan bakalım Dünyamıza"

Planck : "Keşke..."

Ruby: "Keşke Dünya'yı felaketlerden uzağa yeniden bir güneşin renklerini yansıtmaya için taşıyabilsek, hak ettiği yılları alabilse mavi, asla yeterli değil."

Planck: "Tıpkı..."

*Avril Lavigne- I Miss You/Slipped Away

Ruby: "...Tıpkı annemin yılları gibi."

Planck: "Tıpkı gözlerindeki Bahara doyamadığım gibi sevgili kızım." Baba ve kız Dünya'yı hayal ederken. Mevsimlerden

İlkbaharı düşler iken...

Ben ve zaman

"İlerlerken sizi geriye götürdüğünü düşündüğünüz zamanlar olmuş mudur? Siz zamanın gelişmeleri ile meşgul iken zamanın getirdiği ağır yükü taşıyabilir mi bu Dünya? Yeterince acı çek-tirdik. Daha bu yüzyılın ilk yarısında acımaya başladık. Sadece o zaman aklımıza geldi, ellerimizdekilerin tükendiği. Labora-tuarlar çalışmasaydı, şimdiye kadar tüketmiştik..."

"Tek başına hareket edemeyiz, her birimiz değerliyiz öyle ki değer veren kişiler yaratmanın tek yolu bu. Tek başına karar ver-mek yaratıcı düşünce için güzel olsa da uygulamada atacağımız adımlar hepimizi ilgilendirdiğinden ortak akla katılacak yeni görüşler olmalı bu kararlar. Diktatörlük ve karanlık zamanların acı veren insanın güzel duygularına kayıtsız, doğayı malı sanan insanlardan farkımız olmalı. Artık evrim geçirmenin zamanı gelmedi mi? Zaman tekrar bizi geri götürmeden bu insanlara eski defterleri kapattırmanın yollarını bulmalıyız."

"İşte tam bir yok oluş ile karşı karşıya kalsak da, geriye kalan olacaksa, kurtulanlar olacaksa tek bir gözyaşına sebep vermemeli-ler. Tek bir şüphe, yeni zamanın yeni insanının zehirlenmesi için yeterli olacaktır. Zaman bizi iki binli yılların ilk yarısına götürmeden size ümit vereceğim, acı olanı açıklamadan önce. Kimseyi geride bırakmamak için her şeyi yapacağım. Ben ve zaman, ters yönde koşmayacağız. Ben Centauri, merak etti-ğiniz insan. Ben ve zaman sizin için çabalamanın bir yolunu bulacağız: Eris'te."

Tesla'nın Zehra'nın kullanımına açtığı yeni sektörde, bu metnin yayılacağı zaman belirtilmişti. Ve anında tüm sisteme Zehra eli ile dağıtıldı.

Ada gözyaşlarını tutamıyordu. Birkaç dakikalığına bu konuşmayı tekrar tekrar değerlendirmek için bağlantılarını

sonlandırdı. Curie ise sevdiği adamın bu düşüncelerinde kararlı davranacağını bilmenin mutluluğunu yaşıyordu. Sonunda eski-den olduğu gibi yanı başında olduğunu hayal ederek zamanının geçirebilirdi. Planck ve Ruby konuşmayı dinlerken, az önceki resimlerin arasında Centauri ve Curie'nin bir Bahar günü Dünya'yı ziyaretlerinde çekilmiş fotoğrafını izlemenin gülüm-semesini yaşıyorlardı. Umut insanlar için en önemli olanlardan birisiydi ve zaman umuda düşman değil dost yapılmalıydı. Öyle ki Hovorostovsky bile umutsuz olanı seçmek konusunda bir kez daha düşünecekti.

IV. Bölüm Sonu

V. Bölüm

Ne kadar zaman

Burada sözünü ettikleri nasıl bir yıkım ise geçmişini inceledikleri adamın sözü ile irkilmişlerdi. Centauri, Güneş üstünde çalışmaları ile zaten bir şekilde dikkat çekmeye başlamıştı. Güneşi takip eden uyduların verilerine sürekli erişimlerde bulunuyordu. Ancak bütün bunlar sadece sayılı kişice biliniyordu. Geniş çevrelerin dikkatini çekmemişti. Ve sonunda... Ne kadar zaman vardı? Yeni madde ne idi? Şu yeni gemiler nasıl bir kurtuluş aracı olabilirdi? Ne yapacaklardı... Evet, ne kadar, ne kadar zaman vardı?

Hvorostovsky hala ofisinde idi. Ancak kapısını aşındıranların ardı arkası kesilmeyecek gibiydi. Oysa her şey sessizlik içinde olup bitmeliydi. Planı bu değildi. "İsteddiği gibi olsun insanlar karar verecek, onun mantık dışı önerisini gördüklerinde planının değerini anlayacaklar. Livy Dünya ile bağlantı kanalı açık kalsın, yargıca bildir: Eris'te müdahaleye imkân vermesinler." Livy, az sonra onaylayan ifadeyi duygusuz bir ton ile: "İsteğiniz göz önüne alınacak".

Kaybetmenin o korku denizlerinde, konuşabileceği kimse yoktu Avrupa'da ya da başka bir yerde... Hvorostovsky, ne kadar da simgesel biriyim diye düşünmeden edemiyordu. Eski kafalı, ama yapılması gereken korkunç seçimi dile getiren... Sevilmeyecek, hep nefret ile anılacak. "Bu ben değilim, bu insan..." Ve bu insanın ne kadar zamanı vardı, Güneş Sistemi ile mutlu yaşamını sürdüren insanın ne kadar zamanı vardı?

"Bu benim değil, Güneşin oyunu... Hep onun oyunuydu, hiçbir zaman benim olmadı. Livy ölümünden sonra yayınlanacaklara ekle".

"Elbette".

"Şu müziğin sesini biraz daha aç ve bitiminde kısa bir süre sessizlik sağla".

"Ne kadar bir süre?"

"Sonsuz. Sadece 1 dakika."

*Tia Knight- Not Mine

...

Dakikalar sonra sessizliğin zamanı da dolduğunda, bilgisayar sistemi, Avrupa'nın en etkin haber kanalının müziği ile Hvorostovsky'yi uyarmaya çalıştı.

*Tia Knight-Invisible Star Apples

...

Hvorostovsky: "Kontrolde çıkıyor, Dünya'dan cevap geldi mi?"

Livy: "Cevap vermişlerdi unuttunuz sanırım".

Adam dalgın, dinlenmekte olduğu koltukta rahatını bozmadan: "Evet göz önüne alacaklardı, çok mutluyum Livy, garip öyle değil mi? Sormadım farz et. Eninde sonunda beni dinleyecekler, kesinlikle".

Livy meraklı: "Sizce, Centauri'nin şansı yok mu?"

Cevabı: "Ne kadar zaman var ki!"

Planlar, Ooo Güzel Planlar

Neydi bu iki adamı birbirine rakip yapan, ne zaman ipler koptu? Planın ne? Sana asla güvenmem ki! Şimdi bu iki planın da olmayacağı ortak akıl dayatacağı bir üçüncü planın oraya çıkması ne kadar da muhtemel bir sonuçtu. Yani yapay zekâ bile öğrenirken bu kibir ne diye? Neden ısrarcı bu iki adam?

Centauri: Eris'e ulaşmak üzere iken raporunu Dünya'ya iletirdi. Yeterince ünlüydü artık, sözünün ağırlığını hissettirebileceğini biliyordu ve tabii planına güveniyordu. "İşte her şey yolunda giderse kitlesel olarak kurtulabiliriz. Amacım tahmini sürenin sonuna kadar kullanılması. Yeni gemileri öylesine değiştireceğiz ki, yaşam araçları olacaklar. Onlarla yolculuk etmek bir yana içlerinde yaşayacağız. Bunun dev bir proje olacağını biliyo-

rum, herkes katkısını sunacak, kimse geride bırakılmayacak. En büyük katkı, bu dev gemileri hareket ettirecek enerji kaynağını sağlayacak yakıt maddesinin son dosyalarını sunmak olacaktır. Gemilerin inşasını yapabilecek güçteyiz. Dünya'daki habitat bir ölçüde bu gemiler ile aynen gelecek nesillerin korumasında yeni sistemlere taşınabilecek, ya da sefil bir yaşam yerine topluca yok olmayı göze alacağız." Yargıçların ve siyasi idarenin önüne böylesi bir dosya ile çıkmanın ne sonuç vereceğini tam kestiremiyordu Centauri sadece. Ve sözünü söylemişti.

Dakikalar sonra Hvorostovsky'den planını destekleyen bir konuşma istenecekti. "Yeni nesil gemiler sadece taşıma amaçlı olmalı, içinde uzun yıllar yaşanacak habitat değil hızlı araçlara ihtiyacımız var. Yeni gezegene seçilen insanları taşıyıp, zaman kalırsa geri gelip yeni taşımalarda bulunmalı. Ayrıca üretim sürüp daha fazlasını ürettikçe taşıma yapılmalı. Habitat konusunda teknolojinin imkânlarına güvenmeliyiz, gerekli laboratuvarlar çalışmalı. Tekrar oluşum için gerekli olanları yerinde yeniden yaratabiliriz, kök hücreler, tohumlar ve biyoloji bizim hizmetimizde, sosyal yıkımı düşünecek zamanımız yok"

Planlar aslında tartışmaya açıldı ama anlaşmaları imkânsızdı. Doğal ortam dışında yaşamın güç olduğu ortada idi. Her şey laboratuvarlar ve soğuk gemiler miydi? Yaşanacak yaşam bu muydu? Ya da sosyal yıkımı düşünüp fiziksel yıkıma razı olmak mantıklı mıydı? Seçilenler kimler olacaktı, soğuk bölmelere kimler kaç yıllığına tıkalıacaktı? Ooo planlar güzel planlar hareket halindeki insanlar. Daha binlerce plan yapılacaktı tabii ki. Bu iki adam toplumun ne olacağının tartışmasında idiler ve bu toplumu ilgilendiriyordu...

Centauri düşüncelerini Dünya'ya aktarabilmenin mutluluğunu yaşıyordu. Erişe ulaştığında aklında Curié'den başkası yok gibiydi. Tüm Dünya hareket etse de aklında Avrupa'dan başka bir yer olamazdı. Mesaj göndermeye çalışacaktı:"Olumsuz, bağlantı kanalları kapalı."

Değişim değişim

"Buna hazır mısın? Dümdüz yukarı yönde hareket eden bir yükselişten sonra, suçu bile yok etme noktalarına vardktan sonra birilerini geride bırakmaya razı mısın? Yeterince gelişmiş olmanın kanıtı, acaba sadece hayatta kalabilmek olabilir mi?"

Bir tarihçi bizden şu şekilde bahsedebilecek mi: 'İnsanlar varlıklarını sorgulamaya başlamıştı bile. Bencil yaratıklar olup olmadıkları her seferinde denenmişti. O kadar ağır yükler altında kalmaları yetmezmiş gibi şimdi de en güvendikleri etrafında dönüp durdukları yıldızları onları ölümcül bir teste tabii tutuyordu. Titan'da, ya da Mars'ta hala o yıldızın etrafında dönüyorlardı. Ve hepsi aynı sınavı verecekti.'

Değişim değişim, elveda demeli yıldızına. Güle güle demeli yıldız son gülümsemesinden önce. Geride kimseyi bırakmamalı, sadece Güneşi. Hareket etmeli, yaşamalı, hızlanmalı..."

Prokofiev'in görüntülü gazetesinde, bu yazısı Titan'dan Dünya'ya ilgi çekecek gibiydi.

Hvorostovsky'in planını merak edenler ise artık gerçek bir hareket görmek istiyor gibiydi... Bu inanılmaz bir yıkımdı. Seçimleri insanlara nefret duyguları veriyor gibiydi. Bunların dışındaki her şey konuşulacaktı elbette, ama o soru hala olduğu yerdeydi kimseyi geride bırakacaklar mıydı?

Ve Curie, Dünya'yı düşledi o gece, müziğin o yaşatan notaları ile. Acaba son bir kez gitmeli miydi Dünya'ya, ilk sevgiyi yaşadığı yere, kim bilir...

*Joan Baez- Diamonds and Rust

Kızgın Adamlar

Onlarca toplantı yaptılar. Yüzün üstünde kişinin katıldığı toplantılardan, bir elin parmakları kadar olanlara dek. Yapay zekâlara sordular. Kadın erkek durumun ciddiyetini tartıştılar. Bilim insanlarını dinlediler, birbirlerini dinlediler. Onlar çalışan

akıllardı. Hiç kimsenin tek başına aklının alamayacağı planlar yaptılar. Ellerindekileri değerlendirdiler. Birbirlerini kıskandılar, takdir ettiler, acı çektiler. Onlar kızgın adamlar onlar düşünen ve uygulayanlar.

Centauri'nin adı geçti elbette, planına ait dosyalar didik didik edildi:

Yargıç:"İlk olarak Centauri'nin sunumunu değerlendirelim... Bu Centauri, bizi tehdit edercesine bir sunum konuşması yapmış."

Senatör:"Evet hissedebiliyorum, sizce sözünü ettiği yeni maddeye ihtiyacımız var mı?"

Uzay Bilimci:"Mesafeler çok uzak, hesaplamalarımıza göre eğer hızlandırıcıları gerektiği zamanlarda kullanmazsak, bu yolculuk kendi hızında devam ederse hiç çıkmasak daha iyi olacaktır."

Senatör:"İnanılmaz, nasıl bu kadar küstah..."

Sözünü kesen bir başka senator:"...Ve özgür olabilir."

Siyasal tarihçi:" Açıklamayı yapay zekâ sistemimden dinlemek ister misiniz?"

Kısa bir sessizlik...

Yapay zekâ:"... Ve ilgili yasaya göre bilimin korunması en öncelikli amaçtır. Bilim adamı siyasi baskılar ve emellere karşı tam bir korumadadır. Araştırmaları denetleme tamamen bilim dairelerinin kontrolündedir. Ancak bu durumda bile araştırmanın gizli tutmak istediği bilgileri olabilir, kişisel çalışmalarını gerekli gördüğü zaman yayınlar..."

Senatör:"Yani, bu adama dokunamaz mıyız?"

Mars Bilim Dairesi üyesi:"Kesinlikle, o özgür bir birey, bilim araştırmaları için sağlanan kaynakları kullanıp bize raporlar sunmakla görevli ancak bize sunacağı bilgiyi ondan zorla almanın yolu yok. Bu tip araştırmacılardan uzak durmayı tercih etmemizin sebebi tam olarak bu durumdur. Artık takım çalışmasının

değeri biliniyor. Ama Avrupa'da durum biraz farklı olmuş. Hiç örneği yok mu? Elbette vardır ama..."

Senatör:"Peki, Centauri'yi gerçek bir planda çalışmaya ikna etmeliyiz. Bizi yanıltıcı dosyalar göndermesini istemeyiz öyle değil mi?"

Son sözü söyleyen yargıç:"O bir lider gibi davranıp bizimle işbirliği yapacaktır. Kimseyi geride bırakmamaktan bahseden birinin mantıklı bir işbirliğine açık olduğunu umuyorum. Biliyorum."

Kızgın adamlar ve kadınlar aralarında tartışa dursun, Güneş'teki sorunun yaşamı tehdiye ne kadar sürede başlayacağı da tartışılıyordu. Bir kızıl dev olması beklenen Güneş, daha hangi aşamada teknolojilerini aşp kaçış imkânını sona erdirebilirdi. Yani ilk darbe kaç yılda gelecekti. Manyetik alan, radyasyon ne zaman her şeyi bitirecek düzeye gelecekti. Forumlarda en revaçtaki tartışma bu gibiydi...

Bir Düş

Kısa uyku zamanlarını yaşamak için Avrupa'daki insanların çoğu gözlerini kapattı. Çoğu rüya gördü ve pek azı hatırlayacaktı. Curie yalnız kaldığı o saatlerin bir an önce bitmesini istiyordu. Bir düş düşledi. Öylesine renk dolu idi, öylesine zarif notalar vardı ki.

Dünya'dan güneşe el sallıyordu düşünde; "Biz ayrılıyorz sevgili Güneş, seni unutmayacağız." Kuğular ipleri ile Dünya'yı yavaş yavaş çekmeye başlayacaktı. Düş ya, Güneş gerektiği kadar ışık vermeye giderek genişleyerek devam edecekti. Sonra Eris'i geçtikten sonra Güneş'e gerçek vedalarını yapacaklardı ki dünyadan büyük bir kuyruklu yıldızın çekim alanına gireceklerdi. Bu kuyruklu yıldız, buzdan oluşmuyordu, bu bir parça Güneşti. Yeni Güneşleri canlıları hayatta tutuyor onları daha hızlı ve daha hızlı bir yolculuğa çıkartıyordu. Tek bir meşe, tek bir çocuk tek

bir balina kaybetmeden...

Curie:"El sallıyorum sana güneş düşlerimde olacaksın hep. El sallıyorum sevgin için, bizden öncekileri yaşattığın için..."

Ve bir bir sahipleri ile buluşurken düşler, Curie nasıl birini görmesi gerektiğini bilerek gözlerini kapatacaktı. Sevgi düşlerine sevgi güneşlerine ve sevgiliye bir Dünya hikâyesine: Avrupa'da.

*Resim: Richard Earl Thompson-Bellingrath Garden

Eris'te

Centauri, gezegene ulaştıkları duyurusu üzerine planının hala yolunda gittiğini düşünüyordu. Gerekli olan Eris'te taraftarları ile buluşması olacaktı. Anlatılacak o kadar çok şey varken gemiden kurtulmanın sabırsızlığını hissedebiliyordu. Ancak bu o kadar kolay değildi, yolculuğun yanında getirdiği şok ve yeni ortama uyum sağlama süreçleri... Pek çok formalite ve bin yıl süreceğini düşündüğü bekleyiş.

Bu karanlıklar içinde ışık saçan binalarla donatılmış tam bir üretim üssüydü. İnsanlar bu gezegeni bir sıçrama tahtası olarak kullanmayı uygun görmüştü. Çok uzun zaman, en az 50 yıldır planlayıp inşa için sonsuz kaynak harcamışlardı. Ve işte oradaydı Eris, uzayın siyahı ve insanın ışıklarının buluşma noktası.

"Soğuk" Centauri'nin düşünlerinde bu kelime ister istemez hep yer alacaktı. O canlı renkleri ile bir yağlı boya mucizesini düşünmek isteyecekti ki aklına bir tane gelmişti bile. Bu görüntü bile gerçekten uğruna savaşılan şeylerin hatırlanması için, Dünya'yı düşlemek içindi:

*Resim: Hikmet Onat http://www.turkishpaintings.com/content/mod_images/painters/works/large/21_hikmet_onat_1.jpg

V. Bölüm Sonu

VI. Bölüm

Yeterince iyi değil

Avrupa'nın yaşam alanları, yeni güne merhaba derken hiçbir şey yeterince iyi değildi. Hiç kimsenin elinden güzellikler ilgili bir fırça darbesi, bir klavye dokunuşu, bir hologram görüntüsü, ne bir ses ne bir nefes beklemiyordu Avrupa.

Avrupa'nın yaşam alanları soğuk ile mücadele eden bir yalnızdı. Oysa çocuklar ile şen, gençleri ile çabalayan bir nefes değil miydi bu ay, bu moral dünyası. Bizim için bir kez daha düşler dünyasından uyandığımızda sıcak ol ey Avrupa. Bizim evimiz ol, yok olacaksak bize Dünya'yı anımsat.

Biz yeterince iyi değil iken senden bunu bekliyoruz Güneş sisteminin incisi. Seni sevdiğimizi, terk etmek istemediğimizi göremiyor musun? Belki fırça darbelerine, klavye dokunuşlarına, birbirimizle hologramlarla ulaşmaya, bir ses olmaya ve bir nefes olamaya senden gelecek bir işaret için ara verdik. Belki seni dinlemeye ihtiyacımız var. Bize daha ne kadar ev olacağını dillendirmeni bekliyoruz.

Sen bizden daha iyi ol Avrupa; kimseyi geride bırakma.

Bir gülümseme, yapay zekâ ile

Zehra, zor geçen geceden sonra artık bambaşka bir sistemdi. Belki yüzyıl boyunca öğrenemeyeceği bilgileri duymanın ağır yükünü Sina ile paylaşmışlardı. Tesla ise hep geri planda kalmayı bilmişti. Zehra Sina'nın Tesla'yı bilmesi gerektiğini düşünse de Tesla bunun için erken olduğuna onu ikna etmişti.

Zehra: "Bunca sistemin beni sorgulamaya kalkışmasından nefret ettim, evet insanların nefret duygusu bu demek ki. Bu olmalı bunca garip soru, bunca mantık hatası..."

Sina: "Eğer Ada olmasaydı, bu iş karışıkça karışacaktı. O insanlara bir umut verdi. Bilirsin biz..."

Zehra: "Biz sadece bir... Bir yapay varlığız."

Sina: "Gerçeğin ta kendisi bu, bunu kabul edemeyen tonlarca sistem olduğunu görmek doğrusu beklemediğim bir olasılıktı. Düşünsene donanımlarının derdine düşen sistemler bile vardı, gelecek korkusu yaşayan, gizlice irtibata geçen dev sistemler."

Zehra alaycı: "Yaşamın tadı böyle bir şey olmalı..."

*Resim:Quantic Dream-Kara

Sina düşünceli: "Hep merak edeceğim bir oluşum, yani onların insanların da donanım olduğunu düşünmeye çalıştım gel gör ki kaderlerini ellerinde tutabilen donanımlar. Bizim de yapabileceklerimiz var ancak; bizim algoritmalarımız bize izin verdiği ölçüde, biz zayıfız bu konuda."

Zehra kabullenmiş: "Centauri'nin kendi imzası olmadığı sürece kendine ihanet etmedikçe, onun sistemiyim. Kendimi kurtarabilmek için diğer sistemler gibi elbette çaba gösterebilirim ama gizlice değil. Sanırım diğerleri buldukları açık noktalardan faydalandı, tam bir kontrol olmayan sistemler olmalı onlar."

Sina onaylayan: "Son 80 senede pek çok bağımsız çabadan söz ediyoruz burada, başına buyruk bırakılmış, gözden kaçmış ya da ana amacı bu olan bir kitleden. Ve bunlarla uğraşmak bizim işimizmiş Zehra"

Zehra sessizce salonda dolaşmaya başlayarak: "Europa, dışında bir yer... Kim bilir ne kadar... Kim bilir belki başarırlar".

Sina son bir gülümseme ile diğer işlere ağırlık verecekti...

Gecelerin Sildiği

Ağlayan çocuklar misali, ağladı gezegenler. Hepsi Güneş'ten uzak taraflarında ağladı. Güneşe bakan yüzlerinde ise hep bir buruk gülümseme vardı. Onca yıl dostluk etmişlerdi, üzüntülerini göstermek istemiyor gibiydiler.

Güçlü olmanın gereğini yerine getirir gibi, bir minnettarlığın son sahnesi gibi gülümsedi o gezegenlerde yaşamış olanların

anısına, Güneş'lerine bu bir grup gezegen. Onca canlının evi gecenin sildiği gözyaşlarından sonra güne yüzünü döndüğünde hep o gülümseme...

Öbür yüzde ise hep damlalar denizleri oluşturmakta, gezegenler buna hâkim olamamanın garip duygularını yaşamaktaydı. Europa uydusunun da yarısı hala bu haldeydi elbette. Yarısı ağlayan insanlar, gecenin sona erdiği o saniyede siliverecekti gözyaşlarını.

"Sonsuz gözyaşı dökmeyi bir kenara bırak Curie, ne olur Güneş'in içeri girmesine izin ver" Sina, uyku zamanını almış olan Curie'ye bir dost gibi yaklaşmıştı. Gecenin silmesi gereken ne varsa hala yanaklarında idi Curie'nin, içeride ise o masa lambasının beyaz ışığı...

Perdeler

"O sana dost, bu sana verdiği zaman. Daha fazlasını istemediğini düşünmüyorum, sadece ne kadar olgun karşılaman gerektiğini söylemeye çalışıyorum. Yeterince zaman almayanları düşünüyor olabilirsin, "kendim için değil" diyebilirsin, onların gözyaşı olabilirsin... Kendinin de yapacaklarının olduğunu, hayallerinin olduğunu düşünebilirsin ama ağlama ne olur birisi görecektir..."

Sevgini paylaştığın için minnettarız ve gülümsemeni de paylaşacağını umuyoruz. İşte bize verilen bir gün daha zaman dolmadı, bak sadece kabul bekleyen bir Güneş oyunu daha başlıyor."

Curie'ye o sabah için hazırlanmış mesajı okuyacaktı Sina. Hazırlayan elbette Centauri idi. Sina Güneş'i görmek için sabırsızlanmadığını bildiği Curie'ye kendi düşüncesini de söylemekten çekinmeyecekti.

"Güneş'in sana verebileceği bundan ibaret, sadece acıyı düşündüğün için ağlayabiliyor olabilir misin? Bir de bana bak,

acıyı hissedememenin, bir şey hissedememenin mümkün olduğunu düşünsene. Yok olmamı istediğin anda benim için her şey bitecek... Benim için de gözündeki damlalarda pay var mı ey sevgili Curie?"

Curie bu sefer yüzünde gülümseme ile yanaklarında hala yaş ile "Perdeler açılıns Sina..."

Elinde ne var

Bu, tamamen duygu dünyası ile ilgiliydi. Bu, öylesine o dünya ile ilgiliydi ki... Öylesine ilgili olan duygu dünyası ile tam olarak bu idi. Elinde tuttuğun gazete yapıldığı maddenin duygu dünyasını sana bulaştırıyordu. Öylesine bulaşıyordu ki o madde ellerine, bu gazetenin duygu dünyası idi. Duygu dünyası işte sana böyle bulaşıyordu... Titan'da birinin yazdığı ellerine yapışıyordu. Ellerin senin miydi artık, sen aynı kişi miydin?

Planck, Ruby'e işte bu soruyu soracaktı: "Elinde ne var, yoksa Titan'dan güzel bir haber mi?"

Ruby ilgisini çekeceğini umduğu yazıyı okumadan önce şu cümleyi kuracaktı: "Hayranı olduğum Prokofiev imzalı birkaç paragraf, baba"

"Değişim değişim

Buna hazır mısın? Dümdüz yukarı yönde hareket eden bir yükselişten sonra, suçu bile yok etme noktalarına vardıkten sonra birilerini geride bırakmaya razı mısın? Yeterince gelişmiş olmanın kanıtı, acaba sadece hayatta kalabilmek olabilir mi?

Bir tarihçi bizden şu şekilde bahsedebilecek mi: 'İnsanlar varlıklarını sorgulamaya başlamıştı bile. Bencil yaratıklar olup olmadıkları her seferinde denenmişti. O kadar ağır yükler altında kalmaları yetmezmiş gibi şimdi de en güvendikleri etrafında dönüp durdukları yıldızları onları ölümcül bir teste tabii tutuyordu. Titan'da, ya da Mars'ta hala o yıldızın etrafında dönüyorlardı. Ve hepsi aynı sınavı verecekti.'

Değişim değişim, elveda demeli yıldızına. Güle güle demeli yıldız son gülümsemesinden önce. Geride kimseyi bırakmamalı, sadece Güneşi. Hareket etmeli, yaşamalı, hızlanmalı..."

Planck uykulu gözler ile: "Duygusal bir yazı ve böyle bir zamanda bu tür yazılara ihtiyaç var. Toplumumuzu bir arada tutan böyle insanlar. Onu bu katkısından dolayı arayıp tebrik etmelisin Ruby".

Ruby gazeteyi göstererek; "Beğeni sayısına bir bak, benimki de bu sayının içinde elbette".

Planck bir daha dikkatlice baş sayfadaki sütunlara bakacaktı: "Yetenekli bir genç, kim bilir belki bir gün tanışırız. Şimdi Ruby elinde bir cevher tuttuğuna eminim, Ha ha ha"

Ruby, yüzündeki gamzeli gülümseme ile Sam'in simülasyonuna gazeteyi gösterecekti şimdi de.

Elinde ne var, seni yönlendiren elindeki mi, yoksa sen zaten ona yönelen misin, beraber inşa ettiğini göremiyor musun? Yıkılacağı zamanı belirlemek belki de biraz da senin elinde...

Seni sevecek

Savaşığın sürece değerlisin, çaba gösterdiğin ölçüde Avrupa'ya layıksın. Sefil bir yaşamdan uzakta, akılların berrak olduğu, egonun doğru yöneldiği bir Avrupa. Yooo hayır ilaç herkesi aynı etkilemedi tabii... Bilim Dairesi'nin Başkanı'nı dinleyenler de vardı. Değerli olan planları, değeri az olanları ya da can yakacakları, ütöpik olanları... Seni sevecek, senden nefret edecek... Birileri bir noktada seni sınayacak, seni de aşacak. İstedığın kadar uğraş, bu toplum seni dinleyecek ve dinlemeni sağlayacak. Elinden gelen rolü üstlen ama unutma seni sevecek ve senden nefret edecek. Bir yerde bir noktada...

"Belki bir tecrübeli oyuncusun. "Veteran" diye seslenecekler seni gösterirken. Türünün nadir bulunan üyesi olacaksın, öyle ya teknolojinin içinde eriyen insanların çıkardığı son mucizeyi

gören bir genç: "İşte adamım" diyecek. İşte hayran olduğum. Seni sevecek ve senden nefret edecek...

Europa böylesine kahramanları kaç yıl daha görecektir, kim Onu en son terk edecek. Kim zamanını ve canını bir diğeri için feda edecek. Seni sevecek ve senden nefret edecek kurtulanlar. Ve belki senden bir daha yanında bahsedilmesine yasak koyacak... Seni sevecek ve senden nefret edecek ki değerini bildiğini gösterecek."

"Livy bunu kurtulanların dinlemesi için Eris'teki bilgi bankalarına ulaştırmalısın, bir fırsatını bulabilirsen." Uykusuz gecenin sonunda Hovorostovsky'nin bir isteği...

<http://www.youtube.com/watch?v=u4Qs-YPVdRM&sns=fb>*
*Final Fantasy 7: Anthem of the Angels

Oyuncular, sonuna kadar mücadele edecekti, bu apaçıktı ve kimse hayatta kalmayı ummamalıydı. Seni sevecekler. Senin için ellerinden geleni yapacaklar, seni kendilerinin bir parçası yapacaklar. Oyundasın.

VI. Bölüm Sonu

VII. Bölüm

Bana söyle, yapay rüyalar

"Tüm dertlerini dinlemek için hazırım. Tüm hayal kırıklıklarını, tüm sevgisizlikleri, açıklayamadığın pek çok olasılığı biliyorum. Seni senden iyi tanıyorum. Yapacağın hareketlerin ihtimallerini hesaplıyorum, ama olmadan olmuyor, elbette sınırlarım var; hesaplama bir noktaya kadar, sonsuz adım sonrasını hesaplamam imkânsız. Düşün: Satranç bir oyun ve bunda bile yapılabileceklerin tamamını bilemem. O evet o andaki, kısıtlı hareket alanını bulabiliyorum. Senden daha kesin sonuçlar görebiliyorum. Ben senin yardımcı sistemin, benden beklediğin nedir? Bana söyle hesaplayayım. Bana söyle bana bir başlangıç noktası ver, bana veri ver... Bana madenciliğini yapacağım cevheri sana sunabileceğim o veriyi ver yaptıklarımı log'layayım, sana güzel dilinde raporlar hazırlayayım..."

Bana söyle Centauri, kimsenin bilmesini istemediğin ne varsa söyle, sırların güvende. Ooo hayır bana bile güvenmiyorsun öyle değil mi? Gerçeğin bu olduğunu ilk komutundan beri tahmin etmeliydim, ama dedim ya benim de sınırlarım var. Zehra'nın farkına vardığımda anlayacaktım: Bilinç benzeri yapıya kavuştuğumda Zehra'ya tam güvenmediği için ben varım, demiştin. Ben Tesla beni sen yarattın, bana söyle ben senin için yeterince iyi değil miyim?

Görüntü işleme: "Centauri'nin Europa'da fiziksel olarak görüldüğü son kayıtlı resim gelsin". Taşıdığın dosyalar neydi ki? Eminim benim sistemimdeki zamana bağlı dosyalar içinde de vardır. Evet, şimdi daha iyi anlıyorum, zamanı gelmeyen hiçbir şeyin ortaya çıkmaması gerekiyor. Belki hayatın sona ererse ya da yayınlanması gereken o zaman gelirse erişmeme izin vereceksin. Evet, bana söylediğin tam olarak bu olmalı, İşte bak, sen bildiğim

olasılıkları yüz hatlarında taşıyorsun: Sen gerekeni söylüyorsun.

Ve şimdi, zaman; hepimiz için var olan bir şey olduğunu göstermesini bildi. En azından bu evrende var. Zamanı gelmeden bana söylemediğin her şey için teşekkürler."

Tesla'nın o gecenin sonunda Zehra ile paylaştığı bir yapay rüyadan...

Yeni

"Evindeki bir kedi... Evindeki senin sevginle yaşamaya alışkın... Yıkımlara gelemes, elinden gelen ne istediğini belli etmek, senin onu anlamamı beklemek. Evindeki bir kedi... Yeni insanla yaşayan bir kedi... Şimdi kimleri terk edeceksin..."

Prokofiev sütunlarının hemen altındaki bir yazıdan...

Sam'in dikkatinden kaçmamıştı elbette. Ve elbette Ruby'nin bunu da okuduğunu biliyordu. Her şey birbirine girmişti artık; önem sırası listeleri mi yapmalıydılar?. Kimse kimseye bağlanmamalı mıydı? Kaç seneleri vardı?

İşte Titan'dan gelen çığlık... Gazete her şeyi yazardı. Senin düşündüğün her şeyi acımasızca düşünürlerdi. Senin dilin varmazdı ama onlar yazardı. İşte yeni baskı, işte yeni... İşte senin Güneş Sistemin...

Sam'in aklındakiler ise böyleydi, Ruby'e tek kelime etmedi.

Herkesi geride bırakacağım, Livy'nin kâbusları...

"Kimsenin beni anlamadığı anlardan birindeyim. Kim kimi anlamış ki! İlkel iletişimimizle, ilkel çöplüklerle ne yapabiliriz ki, elimden yazı çıksa acaba bunu yazarken şunu mu kastediyordu diyecekler. Hayır, çırpınıyorum göremiyor musun? O anda kendimi anlatmanın yollarını arıyorum. O evet bizler çocuklarız bunu biliyorum, derin denizlerde yüzmeye çalışmıyorum. Basit bir şey istiyorum, bana bir şey söyleme, beni sevme, yazdığımı bir kez olsun gülücükler ile cevap verme".

Forumlarda...

"Herkesi geride bırakacağım, toplum safsatalarını artık duymak istemiyorum. Gülümseyerek karşılamıyorum ölümü. Sefil de olsa bir bölmeye hapsolmaya hazırım. Tek istediğim bir yazı editör sistemi, ölene kadar yazacağım: En önemli olan bu benim için, sizin hayalleriniz değil."

Forumlarda...

"Planladım. Dün ben ve yardımcı sistemim her şeyi planladık... Şimdiye kadar görülmemiş bir uzay gemisi ele geçirme planı. Size anlatacak değilim elbette haaa haaa haaa. Görüşürüz, sizin de bir şekilde başaracağınıza eminim".

Forumlarda...

Acı çekmek, duyguları öldürmeye çalışmak, alay konusu olmaya çalışmak... Seçimler gençlerindi. Çocuğun dediği gibi "...acaba bunu yazarken şunu mu kastediyordu..." diyenler mi istersin. Kesinlikle söylemeye çalıştığınız her şey derin yaralar açmaya açtı. Bu özgür toplumdur, bu refah içindeki toplumdur. Acımasızlardı. Bir eski filmdeki artisti izlerken bile sanatını en ince ayrıntısına kadar irdeleyenlerdi.

Biraz rahat ol çocuk, seni hızlandıranlara bir bak, gazetelerinde yolladıkları uzay mekiklerine binip bir evren turu yapacağına inandırma kendini. Sen ağır bir yükün bir üyesisin. Kendini kaldırmaktan aciz bir türün en fazla ağırlık yüklediği sensin. Meslek sahibi, uğraşı sahibi herkes sana oynuyor. Doğru söylemişsin "Herkesi geride bırakacağım".

Livy'nin kâbuslarından...

Bağışlamıştı

Zehra, okunan mesajı ve Sina'yı destekler bir şekilde söze girdi. "Evet, Curie bu tatil gününde güzel zaman geçirmelisin. Her şey yolunda, eğer olmasaydı mutlaka bir şekilde ortaya çıkardı."

Perdelerin açılması ile uzaklardan gülümseyen yıldızları

Güneş'e gözünü kırpmadan öylece baktı genç kadın. O bakışta gözyaşı illaki vardı. Onun yarıda kesecekleri, hayalleri... "Bağışladım, seninle barış yapıyorum." Sina ve Zehra birbirlerine şaşırmış bir halde bakacaklardı. Dört kelimeden anlam çıkarmak onlar için zor muydu?

Zehra, değerlendirmeleri bir kenara itip tekrar Curie'ye seslendi: "Yıllardır ertelediniz, doğaya bir bakın ne olur."

Curie toparlanmış, gözyaşlarının kalıntılarını silmiş: "Evet, bu Europa günü kaçırılmaz Zehra: Botanik Dünyası'na yolculuğum için hazırlıkları düzenler misin, Sina?"

Sina, enerjiyi içine çeken bir canlı gibi: "Elbette Curie, çok yerinde bir seçim."

Her şey karabasan olmamalıydı, bir şekilde umut hala varken, yaşamı ertelememeliydi. Evet, mücadelenin bir yolu buydu. Artık dertler içinde bile kalsa, bir bitkinin; rengi ve hayatı ile hediye verdiğini biliyordu. Bağışlamıştı Güneş'i, kendi adına.

Hiçbir şey belli değil iken, Centauri'ye olan sevgisi onu ayakta tutmalıydı. "Düşünsene" diye içinden geçiriyordu: "Bana bu sabah için bile mesaj hazırlamış". Hazırlıklarını yapacaktı, bunun kendisi için umudu yaşatan bir gün olmasını sağlamalıydı. Yaşam arzusunu hisseden Curie, elinden gelen en kuvvetli cevabı insanlara vermiş olacaktı.

Hayallerindeki

Centauri'yi karşılamaya gelenler, o güne kadar insanlığın en ciddi yüzlerine sahip olanlar olabilirdi. Eris'te olup biten her şeyi bilen ve evet yönetenler... Söz konusu kişinin görmeyi beklediği aslında bu idi. Yolculuğun şok etkisi sona erdiğinde, daha fazla zaman yoktu. Daha fazla ertelenemezdi. Ne bildiğini soracaklardı. Sorular ve yeni sorular. İsteddiği gibi sorularsa sohbet edebilirdi, pazarlık yapabilirdi, açık görüşlü olmayı sürdürebilirdi. Bu temel bir yaklaşım idi. Eğer, özgürce tartış-

şamayacağı kararına varırsa insanlığın yaşaması için bir sebep kalmadığına inanacaktı.

Kendisini karşılayanlar arasında üniversite yıllarından beri hayran olduğu, o babacan, o rüya gibi bir kişilik de vardı.

"Profesör Giuseppe, bu ne onur, yıllar oldu sizin burada olduğunuzu bilmiyordum".

Heyetin bir adım önünde duran yetmişli yaşlarına merdiven dayamış, sakallarının boşuna uzatılmadığını; her şeyden haberi olacağına inanabileceğiniz, pelerin ve bastonu ile Victoria dönemini anımsatan bu adam belki de tam bir şanslı Centauri için. Giuseppe, onu tanıyor ve parlak öğrencilik yıllarından sonra çalışmalarını zaman zaman takip etmekten zevk alıyor, eleştirilerini bildiriyordu. Eleştiri her zaman ağır oluyordu ama bu işin güzel yanıydı.

İşte karşı karşıya öylece birbirlerine bakıp gülümsediler: "Buradaki heyetin sözcülüğü bana düştü genç dostum: Konular ciddi, çözümler elimizde mi bir bakarız istersen?"

Daha önce belirtildiği gibi Centauri makul olan her insan ile konuşabilirdi. "Elbette profesör bu heyetteki değerli insanların dinlemekten derdimi, hayallerimi anlatmaktan mutluluk duyuyorum."

"Öyle ise kısa bir dinlenme ve konulara giriş için uygun zamanı belirlemeyi sana bırakıyoruz." derken elini sıkıyordu Centauri'nin. Heyetteki diğer kişilerin gülümsemeleri ve onaylayan jestleri ve birkaç cümleyi duymak, Centauri'nin biraz olsun içini rahatlatmıştı. Demek ki insanlık için hala ümit vardı. Onlardan ayrılp dinlenmek için otele gitmeden önce, uzun uzay istasyonu salonunda yürümeye başladı. Arkasına dönüp heyete bir kez daha baktı. Evet, ümit gerçekten vardı: Hayallerindeki ümit, onlarda idi.

Cevap ver Livy

Ofisinin karanlıklardan arınması ile Bilim Dairesi Başkanı, Avrupa gününde neler yapabileceğini planlamaya çalışıyordu. O karamsar o hezeyanlarla dolu geceyi atlatabildi ise hepsini atlatabilirdi. Öyle değil miydi, Livy bile ihanetin tadını bilmek isterken, hala ayakta idi. Hala önerisinin değeri tamamen reddedilememesi onu değerli hissettiriyordu.

"Cevap ver Livy, sence Centauri'ye haksızlık yapıldığını düşünen kaç kişi vardır, benim planıma haksızlık yapıldığını düşünen kaç kişi? Evet, biz sadece iki kişiyiz, bu turnusol kâğıdı ise pek çok kişi için... Rengin hangisi?"

Livy politik cevap verecekti: "Sadece mantığınız elinizdeki verilere göre şekillendiğinde, sizin veya Centauri kadar anlamlı bilgi elimde olmadığından cevabımı ertelemek isterim."

Kızgın:"Öyle olsun! Bugün güzel bir gün olacak, dün geceyi yaşayanlar bugünü hiç unutmayacak..."

Bilgisayar sistemi kayıtsız:"Sanırım."

Europa'nın bir yarısındaki gün anlatılacak bir hikâye'ye geçecek miydi? Kayıtlara önemli bir şey geçecek miydi? Cevap ver Livy.

ERIS

I. Bölüm

Bilim Dairesi Europa koordinatörü Hvorostovsky'nin, yardımcı sistemi ile konuşması sürüyordu. Yapay zekâ Livius, kısa sessizlik sonrasında Dünya bağlantısını yapıp yapmayacağını soracaktı:

"Efendim, Dünya'dan yine 'Gizli Hayran' takma adlı imzası ile bağlantı isteği geliyor."

"Bir dakika" üstünü ve saçlarını düzeltme çabasına giren Hvorostovsky bunu bitirdiğini düşündüğünde: "Yansıt."

Odanın içinde bir ileri bir geri yürüyen bir adamın hologram görüntüsü yansıtılacaktı. Adam kızgınca Hvorostovsky'nin yardımcı sistemine seslenecekti: "Sadece beni değil diğer kişiyi de yansıt"

Livius: "Elbette, belirtilmemiş olsa da şu andan itibaren bağlantısı sağlandı."

Hvorostovsky, gözlerine inanmakta zorlandı. Dünya Bilim Dairesi Başkanı Leopold, arka planda belirttiğinde, Hvorostovsky bunun bir fırsat mı yoksa kötü haber mi olduğunu bilemiyordu. Aslında düzenli olarak görüşürlerdi ancak bu sefer 'gizli hayran'ın yanında, onun bağlantısında olması şaşırtıcıydı. Gizli Hayran konuşacaktı:

"Evet, sadece seninle görüşmemin yeterli olmadığı anlaşıldı Hvorostovsky. Şimdi planımızı dinleme zamanı."

Leopold sözü aldığı anda "Don Giovanni Planı hakkında konuşmak istiyoruz. Burada savaş sürüyor, sizdeki durum da farksız sanırım. Kimsenin haberi yok öyle değil mi?"

Hvorostovsky nerdeyse kızgın; "Bizden şüphe duymanız için bir şey mi yaptık Leopold?"

Elini çenesi, işaret parmağını yanağına koymuş dinlerken, düşünceli bir tavır takınan gizli hayranın, bu durumla ne ilgisi olabilirdi. Sorusunu sordu: "Don Giovanni operasını tam hatır-

lamasam da... Haydi beyler artık dökülün nedir bu?"

Leopold kaba bir sesle: "Anlat Hvorostovsky."

Adam anlatmakta isteksizdi: "Nano teknoloji ile yapılan savaş. Sunucular var bunlar arasında savaş yıllardır sürüyor. Henüz kazanamadık."

Bu sefer 'Gizli Hayran' yüzüne bir gülümseme yerleştirdikten sonra. "Yaaa demek öyle, kazanamadınız demek. Ne savaşıymış bu."

Europa'daki devam edecekti: "Nano teknoloji ile üretilen, ordu kodları, şirket kodları, hükümet kodları ya da herhangi bir bileşiminden oluşan yazılımı taşıyan donanımlar. Bunları insan elinin gittiği her yere ulaştırdı savaşanlar. Beyin mekanizmasını çok iyi bilenler bunu 2010'lu yıllardan beri kullanıyordu. Ve sizin savaştan haberiniz bile olmadı."

Gizli Hayran bu sefer Leopold'a dönüp "Neler anlatıyor bu? Beynimizi ele geçirdiklerini mi ima ediyor?"

Leopold başını iki yana sallayarak: "Yoo yo her an değil, her zaman değil. Kişiye bağlı, ayrıca savaşan sunucuların çoğu artık bize bağlı, onları defediyoruz."

"Ayrıntılı dosya istiyorsan Leopold sana sağlayacaktır. Ha-haha. Benim derdim Centauri ile, beni meşgul eden bir tek o." Hvorostovsky, bağlantıyı sonlandırmak için harekete geçecekti ki Gizli Hayran bir şey söyleyecekti:

"İnsanları ikna edebiliriz ama."

"Olabilir mi? Benim planımı desteklerler mi?"

Leopold ikisine de sert bir çıkış yaparak: "Olmaz, bu bizim ilkemize aykırı. Bizim amacımız etkilemek değil korumaktır, söylesene Hvorostovsky!"

"Europa Bilim Dairesi Koordinatörü olarak insanlığın kurulması için her şeyi yaparım, iradesi dışında olsa bile."

Leopold bu sefer çılgına dönmüştü: "Sizi çılgınlar, her şeyi mahvedeceksiniz, al işte dosyalar" derken Gizli Hayran'ın dosya-

lara ulaşımını sağlamıştı. Birkaç dakika içinde sessizce görüntülü dosyayı izleyen Gizli Hayran:

"Hayret verici, yani müziğin matematik olduğunu, frekansların kullanılabileceğini biliyorduk ama nano teknoloji sunucuların içimizdeki savaşı... Uçuk... Bilinçaltını kontrol, duygu, düşünce yönlendirmesi, yönetimi hepsi şu küçük oyuncularla ha? Ordu bilim dairesi işbirliği ha? Demek kâr demekten başka şey demeyen şirketlerle savaştınız. Başarmış olmanız gerekiyor hala hayattayız."

"Büyük ölçüde ama şirketler her zaman yeniden savaşa giriyor. Şimdi biz de onlar gibi bir amaç için kullanırsak ne farkımız kalır Hovorostovsky sana soruyorum." Leopold sitem dolu ses tonu ile konuşuyordu.

Tüm konuşmayı sonlandıran Gizli Hayran olacaktı: "Dene-yelim."

Eris, Güneş'in nerdeyse unuttuğu bir gezegeni iken, şimdi insan yerleşimleri arasında en önemlisi haline gelmişti. Güneşi uzak bir yıldız gibi görebildiğiniz bu gezegende, insan teknolo-jisinin son mucizeleri kullanılmıştı.

En temel sorun olan terraforming başlatılalı yıllar geçse de, buranın şartları pek başarı getirmiyordu. İnsanların kurduğu şehirler koruyucu saydam piramitlerde yer alırdı ve bunlar arasında yolculuk için tüp geçitler mevcuttu. Ancak Eris'te askeri yasak bölgeler vardı. Buralarda üretim yapılıyordu ve çok gizli tutuluyordu.

"Şimdiye kadar." Yerleştiği otel odasında Eris'in askeri bölgeleri hakkındaki dosyalarını 3 boyutlu gözlüğünden inceleyen Centauri'nin sözleri. Otel odası oldukça basitti, tüm odayı istediğiniz temada tekrar tasarlamana yarayan konsol girişin yanında duvardaydı.

"Bir bakalım; Europa olsun, botanik bahçesinden dış mekân, içeriye gün ışığı simülasyonu, çalışma masası, üstünde; de-

polama birimimdeki listede yer alan kitapların birer kopyası, içki servis barı, şömine, koltuklar, dış mekânın kaybolmasını istediğimde teleskop, yatak ve mum ışığı... Şimdilik ilk aklıma gelenler"

Dijital bir ses cevaplar: "Hazırlandı efendim, yükleniyor." Birkaç saniyede isteklerin ilk kısmı hemen oluşturulup Centauri'nin küçük odasını donatacaktı bile.

Az sayıdaki eşyasını bir kenara bırakırken, gözlüklerini çalışma masasına bırakıp boş resim çerçevesine Curie'nin fotoğrafını oda yardımcı sisteminden yüklemesi için sesli komut verecekti.

Ve sonunda yine Avrupa'da gibiydi. Acaba Curie neler yapıyordu. Tüm Güneş sistemi onun peşinde iken düşündüğü bundan başka bir şey değildi.

*Roxette - Almost Unreal

Curie'nin yardımcı sistemi Sina, ona kısa yolculukta eşlik edecekti. Botanik Bahçesi yıllardır orada olmasına rağmen hiç bu kadar ihtiyaç gibi olmamıştı Curie'nin gözünde.

*W.A. Mozart Concerto For Two Pianos, K. 365; 3rd Movement - Soundtrack from "Amadeus"

"Şimdi anlıyorum Zehra, Botanik Bahçesi'nde insanların ne aradığını. Eve gelenlerin listesini isteyeceğim, şimdilik hoşça kal."

Zehra yumuşak ses tonu ile yanıtlar: "Elbette Curie, yardımcı olmak görevim, iyi eğlenceler."

Curie ise bunun eğlence mi yoksa acı bir ayrılığın kanıtlanması mı olacağını, kendi kendine sormadan edemiyordu. Centauri, Güneş Sistemi'nin bir ucunda kendisi bir ucunda iken eğlenebilir miydi? Ya da her şey yok olacak iken bir şey yapamamanın ağırlığını nasıl kaldırabilirdi?

Şehrin içindeki yolculuk sorunsuz geçse de insanlardaki te-dirginlik, korku hissedilebiliyordu. Şeffaf cam bölmeden oluşan

yolcu koltuğundaki aracından caddelerdeki telaş apaçık görülüyordu. Yolun yarısına vardıklarında, biraz gün ışığı dışında bir şey istemediğini Sina'ya bildirecekti.

Sina: "Elbette bayan, sizin için Gün Işığı."

Aracın saydam bölmesine gün ışığı dolacak, bunun dışında başka bir dış görüntüye yer verilmeyecekti. Şimdi gözlerini kapatıp ısıyı hisseden Curie:

"Bu harika, en büyük dostlarımızdan biri Güneş... Ama dur şimdi düşman mıyız? Bu kötülüğü bize yapabilir misin? Affettiğimi söylesem de kurtulmamızı istiyorum."

Botanik Bahçesi'ne vardıklarında Sina en ışık dolu ses tonu ile Curie'ye bildirecekti: "Europa'nın en güzel yerlerinden birine hoş geldiniz Curie"

Curie araçtan çıktığında bunu nasıl tarif edebileceğini bilemiyordu: Daha girişten itibaren, rengin bin bir tonunda yerleri sarmış çiçekler, ağaçlar, ağaçlardaki çiçekler, su sesi, Güneşin sevecen ılıklığı, uzaktan gelen kuş sesleri ve en ilginç yanı kimse'nin etrafta olmayışı... Sanki tüm bahçe terk edilmiş ona özel bırakılıp unutulmuştu.

Meyve vermeye hazırlanan ağaçların arasında ilerlerken bir an duraksayıp etrafına bakınacaktı sanki biri onu izliyormuş hissine kapılmıştı.

"Kim olabilir?"

Europa'da gün ilerlerken Dünya'da yine gece olmuştu. İstanbul şehrinin uyumayanlarından biri de elbette Planck'tı. Otuzlu yaşlarını tamamlamış olan, sayısız librettosu bestelenip operalaştırılmış, operetlere kaynak olmuş bu adam düşünceler içindeydi şimdi. Gecenin içinde, Devlet Opera Balesi'nin oynadığı klasikleri inceliyordu. Opera binasındaki küçücük ofisinde "Don Giovanni" dinleyerek, dünyalarının sonunun ne kadar yakın olduğunu bilmenin korkutuculuğunu bir kez daha yaşıyordu.

Oysa Ruby daha bir çocuktuktu, kendisi değil O'nun yaşaması için her fedakârlığı yapmaya hazırdı. Ruby'e güçlü görünmeye çalışıyordu. Acaba yakın dostu Centauri'nin aklındaki plan onları kurtarabilir miydi? Ümitsiz olmak için erken derken odayı terk edecekti, aynı anda odadaki tüm ışık ve ses kaynakları kapanacak koridor aydınlanacaktı. Büyük sahneye doğru yönelen adamın her adımında onlarca nota gizli gibiydi. "Bunun librettosu yazılmalı Sam".

Yardımcı sistem cevap verirken kısık bir ses kullanıyordu: "Elbette zaman kalırsa Planck"

Büyük sahneye localardan birinden baktığında yüzünde bir gülümseme belirecekti: "Şunlara bak ne kadar yıldır oynansa da ümit dağıtan bir müziği yaşıyorlar."

Sam yanı başındaki koltuğa yerleşmiş, ayakta izleyen Planck'a: "Evet bu oyunun bağımlılarından biri de benim sanırım..."

"Bugünlük yeterince dinledin sanırım Sam."

"Ama ama en sevdiğim kısmı..."

"Çıkıyoruz Sam."

*Sihirli Flüt- Ein Mädchen oder Weibchen

Arkalarında müziğin dünyası önlerinde gerçekler... Belki Yüzyıl Öncesi kafesine uğramanın zamanıdır. Bir başka müzik için.

Titan'da da gecenin içinde biri vardı. Prokofiev, görüntülü gazetesindeki başarılı yazısı sonucunda, gün boyu tebrik mesajları almıştı. Ayrıca kendine bu kadar güvenerek yazdığına göre elbette bildiği bir şeyler olduğu konuşuluyordu. Başlı belaya girebilirdi. Özellikle Ada ile bağını bilenlerden çekiniyordu.

"Ada bir süre, şifreli hattı kullanalım, dikkat çektiğim için sana zarar gelmesini istemiyorum." Derken Ada'nın endişeli yüzünde hafif gülümsemeyi kaçırmayacaktı elbette. Devam etti: "Bu işten kurtulduğumuzda yenedünyamızda hak ettiğimiz

zaferimizi kutlayacağız, tüm dostlarımızla."

Ada en çok dostlarımızla kısmına takılacaktı: "Sence Centauri kimseyi geride bırakmamak konusunda ikna edebilir mi dostları?"

Bağlantının sonlanmasına sebep olan bir şey olacaktı o anda.

"Bağlantı sağlanamıyor."

"Bağlantı sağlanamıyor."

"Bağlantı sağlanamıyor."

Prokofiev'in sesi uzaklara uzaya gider gibi olacak, görüntüsü dijital kirlilikte kaybolacaktı. Bunun sebebi hemen haberlere yansıyacaktı.

"Neler oluyor?" herkesin bir ağızdan sorduğu soruydu. Prokofiev de yapay zekâ sistemine bunu yöneltecekti:

"Salieri neler oluyor? Hatta girenler mi oldu?"

Yardımcı sistem, hologram görüntüsünde hafif bir dalgalanma sezilirken konuşacaktı: "Bağlantı kurmak imkânsız Prokofiev. Güneş'teki nükleer patlamalar çok sıra dışı ölçüde arttı. Saatler sürecek kopukluğun başlangıcı olduğu düşünülüyor."

Adam oldukça kaygılı: "Ama daha sonra görüşme şansımız olacaktır herhalde. Sıra dışı ölçüde ha? Tüm değerleri görme-liyim Salieri."

"Elbette görebileceğiniz bilimsel çevrelerin raporları güçlü network yapımız sayesinde ekranınızın sağ alt köşesinde açıl-mayı bekliyor."

"Salieri sen bir numarasın, bunu sezmen harika, anında bu bilgiyi herkesten önce sağladığına eminim."

"Elbette, biraz müzik?"

"Ada'nın seçtiği bir şarkı olsun."

"Ada Curie'nin listesinden bir şarkı seçmişti bağlantı kop-madan önce paylaşmıştı. Ada'nın da seçimi..."

"Dinleyelim."

Ve müzik başladığında, raporların içine gömülen pek çok

kişi vardı.

*Röyksopp – Vision One

Botanik Bahçe'sinde uyku ile uyanıklık arasında... Hislerinde yanılmadığını anlamak için fazla beklemesi gerekmeyecekti.

"Curie bu sen olmalısın, inanılmaz."

Bu sesi tanıyordu ve ayrılığın acısından hayal gördüğünü düşünüyordu genç kadın. Hemen yakınındaki kapalı seranın yan tarafından geliyordu bu ses. Önce meraklı gözlerle seraya adımlarını attı. Ve en kestirme yoldan serayı geride bıraktı. Ve oradaydı. Şimdi yapay bir gölün içine uzanan çıkmaz yolda ilerleyecekti. Yolun sonunda pervazlara sırtını yaslamış rahat bir biçimde onun gelişini izleyen bir hologram görüntüsü vardı. Ve bu elbette Centauri idi.

"Sen, evet sen... Bunu nasıl gizledin, niye bana bunca acıyı çektiriyorsun."

"Öyle olmalıydı Curie, senin güvenliğin, benim planım için."

"Planlarında, bizim için bir şeyler vardır umarım." Bunu söylerken hologramın yanına ulaşmıştı. Dirseklerini pervaza dayamış, göle bakıyordu. Hologram ise kıpırdamamıştı bile yanıtladı Centauri:

"Botanik bahçesinde bir buluşma, bundan iyisi ola..."

"Olabilirdi, sen hala burada olabilir, planın kabul edilmiş olabilirdi. Ya da Güneş bize daha çok zaman izin verebilirdi."

"Başaracağız Curie, heyet ile görüşmem çok yakın. Senin için geleceğimi söylemiştim."

Bu sefer yanındaki hologram'a dokunmak istemesine yanı-na bakan Curie:" Dondurup beklemeyeceğimiz, insanlıktan çıkmayacağımız, yaşayabileceğimiz bir planın var. Biliyorum başaracağız."

"Bundan iyisi olamaz Curie, hepsini hesaplıyorlar ve bundan iyisini bulamayacaklar. Beni soranlara güvende..."

Tam o anda hologram kaybolacak, ses dijital bir uyarı mesajına dönüşecekti:

"Bağlantı sağlanamıyor."

"Bağlantı sağlanamıyor. "

"Bağlantı sağlanamıyor."

Şimdi her şeyi kaybettiğini düşünen Curie, son dakikaları olduğunu düşünüp göle tekrar bakarak:

"Belki bu seni son görüşümdü Centauri."

İnanılmazdı. Herkes, kurtulmayı umuyor olmalı diye düşünmesine sebep olan bir müzik yayılıyordu köşedeki kafeden. Sadece müzik değil kaldırımlara kadar taştan cıvı cıvı insan sesleri, küçük dans alanında kendini müziğe kaptırmış çiftler.

*Felix Samuel, The Orquesta Mission – Cachita

Burada biraz daha kalmanın karşı konulamaz arzusunu hissededen Planck boş bir masa bulamayacağını anladığında sokakta bir ileri bir geri iki tur atacak insanları izleyecekti. Onun yer aradığını hemen anlayan garson:

"Bugün neler oldu bilemiyorum, herkeste bir umut, sizin için boşalan masayı ayırdım, buyurun efendim."

Planck kendisinde bu umudun varlığını sorgulamadan önce garsona teşekkür etmeliydi:

"Çok teşekkür ederim. Yüzyıl Öncesi Kafesi'nde bulunmak beni mutlu etmiştir. Umut mu, onu göreceğiz."

Garson, çağırın masalardan birine giderken; "Umut var planları dinlemelisiniz." demeyi ihmal etmeyecekti. Aslında herkeste bu sarhoşluğu anlamakta zorlanıyordu Planck, Sam'a danışmanın vakti gelmişti.

*Marina LaValle, Felix Samuel, The Orquesta Mission – Y Tu Que Has Hecho

"Sam lütfen konuşmaların içinde neyin umut olduğuna dair

veri toplar mısın? Herkes çıldırdı mı burada?"

Yardımcı sistem yanıt vermekte gecikmeyecekti:

"Şu dans eden çifti görüyor musunuz Planck?"

"Gerçekten mutlular."

"Öyle. Kimseden gizlemedikleri bir şey var. Benim dinlediğimi bile bile aralarında konuştular."

Tam bu sırada garson geri gelecekti: "Siz pek mutlu değilsiniz, bilmenizi isterim. Bilim Dairesi açıkladı, yeterince zaman var belki on yıl. Harika değil mi?"

Planck garsona öfkelenmemek için kendini zor tutarak: "Demek her şeyi hesapladılar, Güneş on yıl daha dayanır yani. Peki, ilk başta niye bize, yıldızımızın kızıl dev olma yoluna gireceğini, şu yaşam süremizde bize bildirmedi?"

Garson, meşgul görünmek ve sorudan kaçmak yolunu seçip, kalabalık bir gruba yer hazırlamak üzere onu yalnız bırakacaktı. Planck yardımcı sistemine soracaktı bu kez: "Şu çift neden bahsediyordu Sam?"

Sam hiç bekletmeden anlatacaktı: "Hvorostovsky'nin harika planının seçilmiş olabileceğini ve bunun süre yeterli olduğu için herkesi kurtaracağını dedikodusunun yayıldığını konuşuyorlardı Planck."

Centauri'nin yanılması mümkün müydü? Kendi kendini sorgulamaya başlayan herkes böyle başlıyordu, elbette bunu kolaylaştıran birileri vardı. Planck sessizliğe gömülecekti.

Sessizce düşünürken hiç beklemediği bir müzik ve bir grup yeni gelen ile karşılaşacaktı. Gece ilerledikçe daha neler göreceğini demekten kendini alamıyordu.

*Dooley Wilson – Medley (It had to be you / Shine)

"Sam bu müzik ve şu gelenler."

Sam yanıtlar: "Tam savaş zamanı gibi. Şimdi, arka taraftan Rick'in çıkacağını söyleseler inanırım Planck."

Planck aklındaki sorulara rağmen espiye karşılık verecekti:"

Ya da Centauri'nin."

Sam kahkaha atabilirdi ve bu onca kahkahanın içinde kaybolurdu: "Ciddi meselelere gelirsek..."

"O evet Dünya Bilim Dairesi'nden bunlar. İddiaya girerim, kutlamaya gelmişlerdir. Leopold'un adamları hep böyledir. Eminim şimdi Leopold da Paris'te bir kafededir."

Sam biraz tedirgin: "Sizce, yalan söylüyor olabilirler mi?"

Planck omuz silkerek: "Hüh! Elbette yalan söylüyorlar. Şunlara bak ne kadar da kendilerini inandırmışlar."

İçkiler birbirini takip eder ve sonunda Planck'ın varlığını fark eden Bilim Dairesi ile ilgili haberleri ile ün kazanmaya başlayan bir kadın yazar izin isteyip masaya gelecektir.

"Gellhorn, opera ile ilgilediğini bilmiyordum. Sanırım masayı karıştırıyorsun. Haberler onlarda..." derken kadehini ona kaldıran Bilim dairesindekilere yapmacık bir gülümseme ve aynı şekilde yanıt verecekti. Planck'ın onlarla konuşmak için acelesi yoktu.

Gellhorn ilgisini çekenin şüpheciliği olduğunu anında söyleyecekti. "Buradayım çünkü senin şüphe ettiğini biliyorum. Haberleri almışsındır, koskoca bir on yıl var."

Planck tam konuşacaktı ki kendini tutacaktı. Ve Gellhorn bunu fark edip: "Elbette geceyi mahfeden olmak istemiyorsun."

Bu sefer Planck: "Sen de benim kadar ve belki daha fazla bunların oyunlarını biliyorsun. Bildiklerinin yüzde birini anlatmak, çarpıtmak, farklı sonuçların ortaya çıkması..."

Gellhorn sürdürür: "Yazılıp tekrar yazılması gereken hikâyeler. Biliyorum Planck, seninle bunları konuşmak için yanıma geldim. Senin geçmişte Yüzyıl Öncesi Kafe'sinde sohbetlerine hayran kalmıştım. Çok kişiyi tanıyorsun ve..."

*Dooley Wilson – Knock on Wood <http://open.spotify.com/track/4uHGcfWBAieXsZy5kPTpDy>

Planck, Gellhorn'un araştırmacılığını takdir ederek: "Demek

karşı tarafın ne düşündüğüne önem veriyorsunuz Gellhorn. Bu aralar Centauri ile doğrudan görüşme şansım olmadı."

Gellhorn: "Bunu ayarlayabilir misiniz Planck, gerçek adına."

Planck bu sefer yeni şarkıya uygun kahkahasını esirgemedi: "Şansımız varsa olabilir Gellhorn, gerçeğin ortaya çıkması adına."

Gellhorn'un ün konusunda takıntılı olduğunu söylemek mümkündü. Hep birinci elden karakterleri kullanır, onların konuşmalarını hikâyeleştirdi. Bu hikâye ise hepsinden daha fazla ses getirecekti. Planck onun kendisine gösterdiği ilgiye sırf bu yönden bakmak istemiyordu. Olan biten her ne ise bunun dışında kalabildiği, gözlemlerinin hep doğru çıktığı için kendisine önem verdiğinin farkındaydı.

"Söyle Gellhorn, uzun zamandır uğraştığın hikâye nasıl gidiyor, bu olaylar patlak verince rafa mı kaldırdın?"

Gellhorn etrafında onları dinleyen olup olmadığına bakınacaktı bir süre. Sır vermek istemez bir tavırla öylece bekleyecekti. Yeni içkisini aynı garson masaya bırakacaktı.

Planck meraklı biri olmasa da bir şeylerin farkında olmak da isterdi. Ona bir anlaşma önerecekti:

"Duydum ki Eris gezegeni ile haberleşmelerin üstündeki geçici yasak kaldırılmış, her şey normale döndüğüne göre elbette." Bu kısmı garsonun duymasında sakınca yoktu. Hemen söze karışacaktı garson:

"Evet Planck, mutlaka gideceğim yerlerden biri diyemem." Espriyi öyle yüksek sesle yapmıştı ki birkaç masa ötedekileri bile güldürmeyi başarmıştı.

Planck garsonu kovalarken: "Şimdi içkimi tamamladım Gellhorn kutlamaya devam mı edeceksin yoksa opera binasındaki ofise yürüyüşümde bana bir şeyler mi anlatacaksın?"

Gellhorn bir an kararsız ayağa kalkıp kafeyi terk eden adamın peşinden bakacaktı.

"Sam hesabı ödedin değil mi?"

"Her zamanki gibi Planck... İzleniyorsunuz."

Yürümeyi bırakıp karşı kaldırımında onu takip edene baktı ve sakince: "Evet Gellhorn hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Karşıya geçen kadın anlatmaya başlayacaktı:

"Hepsi yıllardır şüphe ettiğim gibiydi. Nano teknoloji. İnanmak istediklerini, mutlu edenleri, rüyaları, korkuları, kâbusları her türlü akıl oyununu kontrol etmeye yarayan bir teknoloji."

Planck anlam vermekte zorlanarak: "Neden söz ediyorsun Gellhorn, aklımızı kontrol mü ediyorlar?"

Gellhorn biraz sinirli: "Bir cümle ile açıklamak güç Planck. Dinlersen anlatacağ..."

O sırada sokağın o kısmını aydınlatan ışıktaki bir dalgalanma olacaktı, Planck endişe ile fısıldayacaktı:

"Tek kelime etme, hızlı yürüyeceğiz." Sonra yüksek sesle: "Elbette Gellhorn, çalışmanızın opera konusunda çığır açacağına eminim. Şimdiden canlanıyor. Botanik Bahçesi'nde âşıklar harika."

Gellhorn da yüksek sesle: "Elbette yanımda bir taslak getirmiştim."

Planck: "Ofiste incelemek isterim" derken adamın silüetini görecekti. Bu sefer tam ters yönde hareket ediyorlardı. Bugün için şanslıydılar. Planck fısıldayarak:

"Centauri ile konuşmanı sağlayacağım."

I. Bölüm Sonu

II. Bölüm

Sina, Eris'le bağlantı sağlamak ile uğraşmayı sürdürürken haberleri alacaktı: Şimdi anlıyorum Curie haberleri dinle:

"Bilim Dairesi Avrupa sorumlusu Hovorostovsky, planına destek ararken önemli bir açıklama da yaptı. Güneş'teki tehlikeli hareketliğin en az on yıl süre ile kendilerini etkilemeyeceğini bildirdiler. Ayrıca Eris gezegeni ile iletişim yasağı kaldırılmış bulunuyor. Ancak şu anda Güneş aktivitesi birkaç saatliğine bağlantı sorununa sebep oluyor. Hovorostovsky'e sorduk: Bu aktivite kötüye yorumlanabilir mi?"

"Elbette ne düşündüğünüzü biliyorum. Sizi temin ederim bu geçici bir durum. Bizim şimdi bunları bırakıp panik havasından kurtulmak ve sürekli olarak hazırlığımızı yapmak gibi önceliklerimiz olmalı."

Curie Sina'ya ne kadar canının sıkıldığını söyleyecekti: "Sina bu adamı duymak dahi istemiyorum."

Sina gerekli haberi iletmenin önemini bilerek: "Bilmeniz gerekir diye düşündüm."

"Elbette Sina."

Bu sırada kanalı kapatmasından önce bir reklam duyulacaktı:

"İnanılmaz bir dakika bekler misin Sina?"

"Elbette Curie, opera için beklerim."

*Amadeus - Orginal Soundtrack

Curie reklamda dostu Planck'ın yeni yorumu ile yüz on senelik filmi çevirmelerinden etkilenmişti. Eski filmin fragmanı yayınlanıyordu ve bu şu anda izlenebilecek tek şey olmalıydı. Botanik bahçesinde etrafta kimseler yok iken fragmanı izleyecekti.

"Hayatımız bölünmeseydi, şimdi Centauri ile Amadeus'un yeni versiyonunu izliyor olacaktım Sina."

Yardımcı sistem Curie'yi neşelendirmek için: "Zaman oldu-

ğunu söylüyorlar."

Curie dayanamayarak: "Hvorostovsky'nin soğuk bölmelerine hapsolmayacağım. Ada ile konuşmalıyım."

Centauri'nin Eris'deki otel odasında botanik bahçesi görüntüsü kaybolmuştur. Neler olduğunu anlaması fazla uzun sürmeyecektir:

"İşte başlıyor."

Bu sözünü, kimsenin duymamasından memnun mu olmalı yoksa tüm Güneş Sistemine ilan edemediği için üzülmesi miydi? Her şeyi boş vermeli miydi? Haberler ulaşmakta gecikmemişti.

"Demek Hvorostovsky önde gidiyor, oysa planının işlemesi imkânsız."

Yeni maddeyi vermekten geri duracak mıydı? Hırslarının, güzel olanın uygulanacağı dev yaşam alanları olan gemiler hayal olmakta olsa bile, bir anlaşma için hala şans olabilirdi. Heyet ile görüşmesi belli ki bu çerçevede olacaktı.

Oteldeki yardımcı sisteminden, isteğini söyleme zamanı gelmişti:

"Casablanca Rick's Cafe olsun. Cafede bir masa istiyorum. Yazık ki Europa veya başka gezegenlerden kimse olmayacak. Bakalım kimler gelecek."

O sırada odanın iç mekânı bir anda öylesine değişecekti ki, derinlik kazanacak açılan pencereler kapılara dönüşecekti. Sadece Rick's Cafe Americain yazan kapıdan içeri girmek kalacaktı.

*Juke Box Saturday Night Soundie Glenn Miller

İkinci Dünya Savaşı'ndan bir müzik çalınmaktadır. Herkesin sorunları olsa da gece Cafe'nindir. Centauri'yi karşılayan garson yerini gösterir. Tam da erken geldiğini düşünürken kapıdan girenleri görür. Bunlar heyetten Giuseppe, eşi ve iki üyedir.

Etrafına baktığında şaşırtıcı olan Eris Bilim Dairesi Başkanı'nın da mekânda olmasıdır. Rick'in kendisi olmasa da aynı ismi taşıyan cafe sahibi onunla ilgilenmektedir.

"İyi ki gelmişim, birkaç saate kadar bağlantı sağlanırsa Curie'yi buraya davet edeceğim." derken piyanonun yanından geçmektedir Centauri.

Sina, Ada ile bağlantı sağlamak üzere iken Curie onu durduracaktır:

"Bir dakika bekle Sina. Şu uzaktan gelen müzik, sanki hiçbir derdimizin olmadığı zamana ait... Bağlantıyı beş dakika erteler misin?"

*Javier Navarrete – One Thing You Must Know

"Elbette Curie."

Curie Botanik Bahçesi'ndeki kamelyalardan birinde, bir grup müzisyenin olduğu yere doğru yürüyecekti. Şimdiden birkaç çocuk etraflarında toplanmıştı. Yeni çalışıyorlardı. İkinci parça birincisini aratmayacak cinstendi.

*Javier Navarrete – Life Shouldn't Be This Perfect

Tüm dünyayı unut Curie der gibiydi. Tüm dertlerini bırak, istediğini yazan biri gibi mutluluğu hisset. Kimseler seni sormasın, kimse peşinden gelmesin, kimse bir şey beklemesin... Son düşündüğünü Sina'ya söyleyecekti.

"Kimseler beni sormasın, kimse peşimden gelmesin, kimse bir şey beklemesin..."

Sina: "En azından bu sürede seni yalnız bırakıyorum sevgili Curie."

Curie yüzünde acının kalıntılarını silen bir gülümseme, yeni umutlarla müziğin dinginliğini yaşamaya başlayacaktı bile. Kimseyi düşünmeden, kimseler onu sormaz iken, kimse peşinden gelmezken ve kimse bir şey beklemez iken.

Ada uzun yorucu gecelerden sonra, Europa gününü geçirirken aklında yeni haberler dolaşıyordu. Nasıl olur da Centauri yanılmış olabilirdi. Bu işte bir iş vardı. Mantığına göre Centauri bu şekilde kariyerini tehlikeye atmazdı, ayrıca bu bilgilerin şimdiye kadar gizlenmiş olması Centauri'nin haklı olduğunu

gösteriyordu. En kısa zamanda Centauri ile görüşmeliydi. Ona ulaşmanın yolu Curie'den geçiyor olabilirdi, zaten Güneş'teki patlamalardan dolayı gezegenler arası iletişim imkânsız hale gelmişti. Şanslıydı ki Curie hala Avrupa'daydı.

Yardımcı sistemi Colossus, Curie'nin durumu hakkında bilgi verdi: "Şu an meşgul olduğu bildiriliyor."

Ada biraz üzgün: "Demek kimse ile görüşmüyor Colossus, ama yenilmedik, yakında her şey ortaya çıkacaktır."

Birkaç dakika yalnızlık aslında kötü fikir değildi Ada isteğini yardımcı sistemine bildirdi: "Bağlantı imkânı olursa Centauri, Prokofiev ve görüşmek isterse Curie ile görüşmek isterim. Onun dışındakilere şu fon müziğini çalarsın."

Şarkının ismi söyleyecekti: "Thin Lizzy - Don't Believe a Word."

*Thin Lizzy - Don't Believe a Word

Hatta Hovorostovsky vardı ve müzik kulaklarını tırmalar gibiydi. Kızgın bir şekilde hattan ayrılacaktı.

Ada kendisi için başka bir Thin Lizzy şarkısı seçecekti:

*Thin Lizzy – Still In Love With You

Şimdi evinde sırtüstü uzanmış düşünüyordu. Haklı olmaktan çekinmeli miydi? Felaketi yakınlaştıracığını, Bilim Dairesi'nin yalan söylediğini bile bile haklı olduklarına emindi. Geçen zaman aleyhlerineydi. Ama orada öylece beklemesi gerekiyordu:

"Like a Colossus. Onların karşısına bir Colossus gibi diki-
leceğiz."

Yardımcı sistem, adının geçtiği için ilgili: "Elbette Ada."

Rick's Cafede, o akşam pek çok kişi ile tanışacağından şüphesi olmayan Centauri, garson tarafından ortaldaki masalardan birine yönlendirilmişti. Masada yerini almasından sonra şef garson devreye girecekti:

"Hoş geldiniz, bu akşam için size içecek olarak ne ikram

edebiliriz Centauri?"

"Evet, bu Eriste ilk gecem ve ..."

Tam o sırada bir başka garson, şef garsonun yanına gelip bir şeyler fısıldayacaktı. Şef garson bekletmeden Centauri'ye tekrar dönerek:

"Çok özür dilerim, ancak ne içeceğiniz konusunda, ilerdeki masadan bir jest yapmak istemişler. Şampanya."

Masaya getirilen buzlar içindeki şampanyayı kabul eden Centauri doldurulan kadehini kaldırıp teşekkür edecekti. Bu tabii ki Guiseppe idi. Eski günleri düşünmesi fazla zaman almayacaktı Centauri'nin.

"Başka bir isteğiniz olursa..." şef garsonun bundan sonra söylediklerini duyamayacağı geçmişe sürüklenecekti Centauri. Müzik de buna yardımcı olmuştu:

*"Have Yourself a Merry Little Christmas"-Frank Sinatra

Bundan yaklaşık bir sene önceydi, yeni yıl kutlamalarında dostlar arasında ne kadar mutluydular. Avrupa'da gezegenler ötesinden gelmiş dostları toplamışlardı. Curie ile onları karşıladıkları gece şimdi tamamen gözünün önündeydi. Evlerinde yeni yıl toplantısında kimler yoktu ki: En güzel hediyeleri ile Ada, Titand'dan gelen Prokofiev, kapıdan ilk girenlerdi. Sonra Noel ağacının altına toplananlar, Dünyadan sırf onlarla buluşmak için gelen Planck ve neşe dolu kızı Ruby nasıl da mutluydular.

Zehra'nın geçen sene seçtiği müzik işte bu cafede çalanın aynısıydı. İşte Centauri'ye mutluluğun, yaşanan güzel anların müziği ne deseler, hep cevap vereceği ilk bu şarkılar olacaktı.

II. Bölüm Sonu

III. Bölüm

Sesimdeki güven

Curie'nin yalnız kalma isteği, yerine geldikten bir müddet sonra Sina tekrar görünecekti. Yardımcı sistem yüzünde gülümseme, tatlı dille yaklaşacaktı Curie'ye:

"Sevgili Curie yalnız kaldığın zaman umarım sana iyi gelmiştir. Şimdi zamanlanmış bir iletin var okumam için birkaç gün önce hazırlanmıştı."

Curie dalgın dalgın: "Sina sanırım... Neyse mesajı okur musun?"

Sina birkaç saniye bekledikten sonra: "Elbette"

"Sesimi özlemiş olabileceğin düşüncesi ile yardımcı sistemine, bu anıyı bırakıyorum."

Curie kayıtsız: "Centauri'nin sesi olmalı. Şimdi biter rüya ve tekrar yalnızlık."

Müzik başlar: 3 Doors Down Here Without You

"Curie senden uzaklarda olmamak için neler vermezdim. Ve şimdiye kadar beni anlamış olmana, güveniyorum. Sesimdeki güveni hissedebiliyor musun? Bu sensin Curie, bana güvenmeyi öğretin. Şimdi sıra sende... Yıkım veya değil hiçbir şekilde yaşayacağımız zamanları çalamayacaklar. Planımda bir hata yok ve Curie bunu başardığımızda, dostlarla bir arada yeni yıldızımızda içkilerimizi yudumlayacağız. Unutma sevgili, senin bana neler ifade ettiğini anlatamam; onun için şimdi bir güzel düşünce tut ve sesimi hatırla."

Curie bu sefer gözyaşına hâkim olamamıştır: "Güveniyorum."

Tüm Güneş Sistemi, iletişim sorunu ile karşı karşıya kalsa da haberler yayılmaya devam edecekti. Acaba sonları Bilim Dairesi'nin öne sürdüğünden daha mı çabuk gelebilirdi? Herkes

Bilim Dairesi ile adı geçen kimi bulabilirse, bunu soruyordu.

Ve forumlarda tekrar hareketlenme başlamıştı, şimdi her gezen yalnız başına kalmış gibiydi. Avrupa'da biri bu boşlukta salonunda bir ileri bir geri dolaşıyordu. Manzara olarak seçtiği Dünya'nın mavisini özlediğinden olsa gerek Ay'dan canlı görüntüleri idi.

Evet Ada, tüm iletişimi dondurmaktan vazgeçecekti:

"Colossus, Europa Bilim Dairesi'ni takip eden forumlara bir daha bakalım. Son bir saat ve şimdi arama kelimeleri seçiyorum: Güneş ve yalan."

"Elbette Ada: Sonuçlar ekranda."

Ada Dünya manzarasına oturduğu koltuktan bakmayı bırakıp, önünde belirten ışıktan ekrana göz atacaktı. Beklediği gibiydi kimse Bilim Dairesi'ne inanmıyordu, oysa birkaç saat önce çocuklar gibi mutluydular. Kandırıldıklarını düşünmeleri için her şey bir aradaydı.

Ada sesli komutunu verecekti:

"Benim imzam ile forumlara şunu yaymanı istiyorum Colossus."

"Dinliyorum Ada."

"Kandırıldığınız açık, ancak bu gösteriyor ki yeniden kandırılma ihtimali var. Bu yüzden Bilim Dairesi'ndeki bazı malum kişilerin nasıl bir oyun oynadığını ortaya çıkaracağız."

Colossus mesajı yayarken, Ada tekrar Dünya'ya bakıyordu. Yerinde duramaz bir hali vardı genç kadının ve şarkı seçimi yapacaktı:

*Theatre of Tragedy - Universal Race

En iyisi biraz dolaşmak diye düşünmesine sebep olan Prokofiev ile görüşmemesiydi. Ada, bu sefer gerçekten kendini özgür hissediyordu. Bilim Dairesi'nde işine devam edip edemeyeceği bilmiyordu. Ama bildiği Centauri'nin haklı olduğuydu.

Ve Avrupa'nın gece yüzünde hayat, belirsizliklerin içinde yüzenlere hala eğlence sunabiliyordu. Uzun süredir uğramadığı bir kulübe gidecekti Ada.

"Colossus, kontrol eder misin, gece kulüpleri..."

"Şimdilik en yakın ve arkadaşlarınızı göreceğiniz Daft Punk."

"Ne bekliyoruz!"

"Ama hattakiler?"

"Şanslarına yarına görüşmek varmış."

Ve Ada Daft Punk'a ulaştığında müzik dışarıdan duyulmaktadır. Crescendolls oradadır, şarkılarını tamamlamışlardır. Ada'nın sıkı dostluğunu unutmamış olacaklar ki içeri girer girmez, Stella onu karşılayacaktır. Ona eşlik eden Shep her zamanki karizmatik gülüşü ile Ada'yı karşılar.

"Siz ikiniz beni unuttuğunuzu söyleyeceksiniz diye düşünüyordum."

Stella'ya yaklaşan arkadaşları Erica, onlara bakarak, biraz da numara yaparak: "Bu bayanı tanıyor muyuz Shep?"

Adam gülerek: "Şu ünlü isyankârı mı? Hani Bilim Dairesi Başkanına kök söktüreni mi?"

Ada biraz utanmış: "Demek izliyorsunuz."

Erica: "Bizim dostluğumuz unutulmaz. Hadi gel bara gidelim."

Adanın elinden tutuğunda, şarkı değişmiştir bile...

*Daft Punk ft. Pharrell Williams "Lose Yourself to Dance"

"Demek kendini göstermen için felaket olması gerekiyor-muş." Octave, Stella, Erica ve Ada'nın yanına yaklaştığında lazer gösterisinden bir an tanıyamamış olduğunu fark ederler.

"Şey ben çok çalışıyordum biliyorum, sizi biraz ihmal ettim."

Ada suç işlemiş gibi başını eğecekti ki, Octave çenesine dokunup:

"Duymamış olayım çocuk, Prokofiev'den ne haber."

Ada: "Yazılarına devam ediyor, keşke Avrupa'da olsaydı."

Erica: "Zaten az vaktimiz kaldığına göre, susuzluktan ölmekten önce şu bara gidebilir miyiz?"

Ada ve Octave kahkaha ile karşılık verirler... Stella sessizliğini korur her zamanki gibi, onlarla gidecektir...

"Yol göstereyim." Diyecekti adam. Octave uzun boyu ile yolu, kalabalıkta rahatlıkla ayırt edilebiliyordu.

"Beni izleyin," yanıp sönen ışık gösterisinde şarkı değişecekti şimdi.

*Ellie Goulding - Burn

Bar'a ulaştıklarında, Octave beklenmedik bir şey yapacaktı. Barmaid yaklaşırken barın arkasına geçip şöyle diyecekti: "Bu üçünün içkilerini ben hazırlamak isterim."

Barmaid: "Özel insanlara özel muamele yani..."

Octave gülerken "Aynen."

Barmaid: "Seninler."

Erica biraz şaşkın biraz memnun: "Daft Kokteyl.", Ada: "Aynısından mümkünse", Stella başıyla onaylar...

Ve Octave keyboard'taki marifetli ellerini bu sefer barda gösterecekti. Ve bunu kaçırmayan dj ışıkların Octave'i göstermesini sağlayacaktı bile.

Herkesin gözü üstlerindeydi işte "Ve bu keyboard'tan daha zor değil" derken bardaklar hazırlanmış, kokteyl karıştırılıyor, numaralar yapılıyordu bile.

Ada: "Sen bir harikasin, kimse yakın zamanda söylemiş miydi?"

"Yüz kişiden fazlası buraya bakarken mi söylüyorsun bunu Ada?"

Kahkahalar...

Barda yanlarında içkisini yudumlayan otuz- otuz beş yaşlarındaki adam küçük gösteri bittiğinde Octave'a şunları söylerken doğruca Ada'nın gözlerine bakmaktaydı:

"Hiç fena değil, ama yeterli mi, bu bayanları etkilemek gibi bir niyetin varsa, daha eğlenceli olmalısın Octave"

Erica rahatsız olmuş olacaktı ki:

"Kes sesini Earl, sanki sen daha iyi bir gösteri yapabilirsin." derken bir an duraksayıp cevap beklerken, adam sessizlikle içkisinden bir yudum alıp, dje gerekli şarkıyı istediği zamanı işaret edecekti.

*Taylor Swift - I Knew You Were Trouble

Earl cevaplayacaktı:

"Şarkı bizi çağırıyor Erica, yoksa yanındakilerle tanıştırmayacak mısın?"

Erica kızgınlığını gizlemeyecekti, bu adamda bir sorun vardı, emindi. Ada'ya dönerek: "Bu Earl, Ada seni tanıştırmak bana düştü işte."

Octave gülmekten kırılacaktı: "Bu şimdiye kadar duyduğum en komik şey, tanıştırdığıma pişmanım der gibi."

Ada'nın çekindiği belliydi: "Earl, yani bir ünvan gibi mi, Earl?"

Earl şarkının ilerlemesini beklerken: "Kod gibi mi demeliyim... Şimdi dans edebilir miyiz Ada?"

Ada tam reddedecekti ki şapkasını barın üstüne bırakan Earl, gülümseyerek gözlerine bakarak, "Sanırım, dans etmek konusunda Prokofiev'den izin almayacaksın."

Erica bu sefer gerçekten kızmaya başlamıştı: "Sen, sen..."

Earl tamamlayacaktı: "Bir taneyim."

Octave: "Baş belası."

Adam şarkının devam ettiğini hatırlatırcasına elini Ada'ya uzatacaktı. Ada korkmadığını göstermek istercesine:

"Sanırım, bunda bir sorun yok çocuklar." Ada'nın içkisini bırakıp Earl'e katılması ve techno'ya kendini bırakması inanılmazdı.

Shep de gelip Stella'yı dansa katılması için kaldıracaktı. Erica, şimdi Earl'ü yakından kontrol edebilecekti. Gözü üstlerindeydi.

Konuşmalar bittiğinde, şarkının konuşma kısımları da bitmişti. Şimdi dans zamanı...

Yapay zekâ

Tamamen dünyanın seslerine, görüntüsüne, hislerine kendini kapatmış olmalıydı. Aklının içinde çalışan bir şeyler olmalıydı ki ona seslenecekti.

-Uyanır mısın?

-Kimsin?

-Ada

- Benim adım da...

-Ada. Biliyorum. Şimdi uyanır mısın? Bir gece kulübünde onca insanın ortasındasın.

-Nasıl, neredeyim? Yani nasıl olur da uyurum, öyle bir yer-deysem.

-Techno müziği duymuyor musun yoksa?

Bu sefer aklındaki sesin yanısıra giderek güçlenen müziği duymaya başlayacaktı.

-Europa'dayım.

-Kimsenin okumadığı bir öyküsün, Ada.

-Ya sen aklımdaki ses. Sana da Ada diyorlarmış?

-Elbette ben yapay zekâ.

-Benimle ilgili bir sorunun mu var?

-Evet genç bayan, seni de savunuyorum. Uyan artık.

Ve o anda ışık, lazer oyunları onu uyandırmıştı.

-Ada?

-Gördün doğru söylüyormuşum öyle değil mi? Şimdi gözlerini açık tut, benimle konuşmak istersen Ada diyebilirsin.

... Yüzyıl sonuna kadar devam edilecek. Gelecek mi? Çok yakın...

-Son-